

Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan

# KALENTERI

karkausvuodelle

1908

Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan

# KALENTERI

karkausvuodelle

1908.

Toimittanut Pastori A. Könönen.

---



### Ulkunäse.

Lutijani! Ei mikään ole maailmsaja kalliimpaa tointa kun on Herramme Jeesuksen Kristuksen ajettama seurakunnallinen työ. Seurakunta on sellainen laitos, jossa itse Herra Jeesus sanansa kautta toimittaa raadollisten ravitsemista, sekä kutsuu langenneita tulemaan ja yhdistymään yhdeksi olennoiksi itsensä kanssa. Sentähden on seurakunnallinen elämä suuresta merkityksestä niistä, jotka uskovat Herramme Jeesuksen nimen päälle. Tämän seurakunnallisen toiminnan juuruutta voi josjakin määrin vertailla fateeseen kuivalle maalle; sillä missä sana ja sakramentit jaetaan, niin tuottaa se Pyhän Hengen kasvullisuutta ihmisieluisja.

Tämän tarkoituksen saavuttamiseksi toimii ev. luth. Kansalliskirkkokuntakin, lewittäen Herran pyhää ja kasvullisuutta tuottavaa ewankeliumia sirtokanssamme keskuudessa.

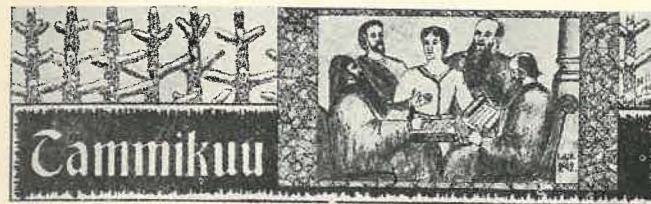
Viimeisessä vuosikokouksessa tuli päätöksen julkaita tämä wuotuinen muisto, kalenteri, luth. kanssamme luettawaksi. Tätä teosta en ole woinut saada sellaiseksi kun sen olisiin halunnut. Suurin osa on tähtynyt yksin kirjoittaa, sillä kirjoituksia saapui perin niukalti ja nekin ainoastaan muutamilta paikoilta. Tästä syystä ei ole kalenteri woinut tulla niin monipuolinen kuin olisi suotawaa ollut. Toinen syy on siinä, kun ei minulla ollut jätetty käyttöwaroja kalenterin painamista warten, ja

wielä on jekin, koska olen liian vähän tullut tuntemaan kirkollaisia kirkollisia rientoja, joten en voi niihin sanottavasti katoja; kuitenkin olen tässä asiassa turvaantunut ja luottanut kokeneempien kirjoituksiin ja lausuntoihin.

Saakoon tämäkin vähäinen teos olla ohjeena ewangeliumin ymmärtämiseen ja siinä olevan voiman omistukseen. Olkoon myöskin ilon aiheena koko rakkaalle siirtokansallemme se ihana sanoma, että meille on syntynyt Vapahtaja, joka kärsivänä karitsana on ottanut pois meidän syntimme ja itsensä uhraamisella ja ylös nousemisellansa voitti kuoleman kauhean kadotuswallan, siirtämällä meidät armon ja elämän loppumattomaan onnen waltakuntaan.

Tämän ilon ja onnen ilmoittajana toiwoo ew. luth. Kansalliskirkkokunnan kalenteri saapuwansa tuhansiin koteihin, joisja kuuluu laulu. Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto.

M. Rönönen.



1 R Uuden wnod. p.  
2 T Apeli, Set  
3 P Genoffi  
4 L Ruut

5 S S. j. uud. w. p.  
6 M Loppiaainen  
7 T Aukusti  
8 R Gunnar  
9 T Weikko, Bror  
10 P Sigurd  
11 L Oswald

12 S. 1 j. Loppiaij.  
13 M Ruutti  
14 T Feeliks  
15 R Siwiä

16 T Ilmari  
17 P Antton  
18 L Laura

19 S 2 j. Loppiaifest  
20 M Fabian  
21 T Aune  
22 R Friidolf  
23 T Meri  
24 P Jarl  
25 L Paawali

26 S 3 j. Loppiaifesta  
27 M Wiljo  
28 T Kaarlo  
29 R Walter  
30 T Gunilla  
31 P Mäi

Moitkaat että teidän nimenne on kirjoitettu taivaassa. Luuk. 10: 16. En minä häpee Kristuksen ewangeliumia, sillä se on Jumalan woima itsekullekin uskowaiselle autuudeksi. Room. 1: 17. Jumala luo miinuum puhdas sydän ja anna minulle uusi wahwa henki. Pj. 51: 12. Käykäämme edes uskalluksella armoistumien tykö, että me laupeuden saisimme ja löytäisimme silloin armon, koska me apua tarvitsemme. Hebr. 4: 16.





1 L Berta

2 S Kynttelinpäivä

3 M Suugo

4 L Ansgarius

5 R Agda

6 L Dorotea

7 P Rikhard

8 L Laina

9 S 5 j. Loppiaij.

10 M Elina

11 L Eufrosyne

12 R Elma

13 L Sulo

14 P Walentin

15 L Sipri

16 S Septuag, Julia

17 M Väinö

18 L Tyhra

19 R Kauppo, Fritjof

20 L Sulda

21 P Keijo, Alf.

22 L Tuulikki

23 S 1 rukouspäivä

24 M Karfauspäivä

25 L Mattias

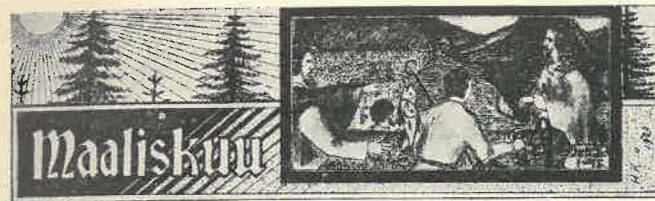
26 R Viktoria

27 L Nestor

28 P Torsti

29 L Onni

Jos me elämme niin me Herralle elämme. Room. 14: 18. Opetä minua tekemään sinun suosios jälkeen. Ps. 143: 10. Herra, täytä meitä armollas, niin me sinussa iloitsemme ja riemuitsemme kaikkena elinaikanamme. Ps. 90: 14. Minä tuln tulta sytyttämään ja minä tahtoisiin että se jo palaisi. Mutta minun pitää kasteella kastettaman. Luuk. 12: 49.



1 S Laskiaisjunnunt

2 M Fanny

3 L Kauko

4 R Adrian

5 L Laila

6 P Ruudolf

7 L Perpetua

8 S 1 j. Laskiaijesta

9 M Edwin

10 L Aina

11 R Ralermo

12 L Gregorius

13 P Ernesti

14 L Matilda

15 S 2 j. Laskiaijesta

16 M Herbert

17 L Kerttu

18 R Edward

19 L Zoofeppi

20 P Jaakkima

21 L Pentti

22 S 3 j. Paast. Viht.

23 M Alfeli

24 L Gabriel

25 R Marian ilm. p.

26 L Immanuel

27 P Soini

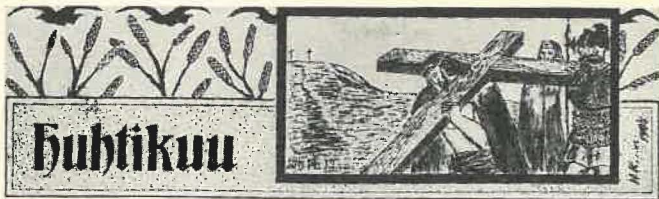
28 L Armas

29 S Puolip. j. Zona

30 M Usko

31 L Irma

Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssas; älä häerhaele, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä mahwistan sinua, minä autan myös sinua ja tuen myös sinun minun vanhurskauteni oikealla kädellä. Jes. 41: 10. Minun kansani tekee kahtalaisen synnin: minun, joka elämän lähde olen, he hylkäävät ja kaitawat itsellensä kaitwoja, joissa ei meji pyhy. Ser. 2: 13.



## Huhtikuu

1 R Saaraald	16 T Jalo
2 T Pellerwo	17 P Pitkääp. Elias
3 P Ferdinand	18 L Waldemar
4 L Ambrosius	
	19 S Pääsiäisp.
5 S 5 i. Paast. Irene	20 M 2 pääf. Amalia
6 M Wilho	21 T Anselmi
7 T Allan	22 R Alma
8 R Suoma	23 T Nrijo
9 T Otto	24 P Albert
10 P Sejekiel	25 L Markus
11 L Berna	
	26 S 1 i. Pääf. Terefia
12 S Palmus. Julius	27 M Engelbrekt
13 M Pellerwo, Etel	28 T Tuure
14 T Libertius	29 R Loho
15 R Linda	30 T Mirjam

Katso se Jumalan karitsa, joka poisottaa maailman synnit! Joh. 1: 29. Joka syö leipää minun kanssani, hän tallasi minun jalallansa. Joh. 13: 18. Oskaa tässä ja walvokaa minun kanssani, ettette kiuseutteen lankeaksi. Math. 26: 38. Isä, anna heille anteeksi, sillä ei he tiedä mitä he tekewät. Luuk. 23: 34. Se on täytetty! Joh. 19: 30. Herra on totijesti nousnut ylös. Luuk. 24: 34.



## Loukokuu

1 P Wappu	17 S 4 i. Pääf. Rebekk.
2 L Manafius	18 M Erkki
3 S 2 i. Pääf. Ristia	19 L Emilia
4 M Roofa	20 R Karoliitta
5 T Jenny	21 T Konstantinus
6 R Alexandra	22 P Semminki
7 T Helmi	23 L Lyyli
8 P Aafe	24 S Rufousf. Marit
9 L Timo	25 M Urpo
10 S 2 Rufousp. Aine	26 T Wilhelmiiina
11 M Osmo	27 R Ingeborg
12 T Lotta	28 T Helat. Alma
13 R Floora	29 P Diwa
14 T Eedit	30 L Basilius
15 P Sofia	31 S 5 i. Pääf. Selka
16 L Ester	

Piitä Herraa minun sieluni ja elä unhotä mitä hywää Hän on sinulle tehnyt. Ps. 103: 2. Parempi on uskaltää Herran päälle, kun luottaa ihmisiin. Ps. 118: 8. Katso tämä on liiton weri, jonka Herra teki teidän kanssanne. 2 Moos. 24: 8. Meillä on rauha Jumalan kanssa, meidän Herran Jeesuksen kautta. Room. 5: 1.





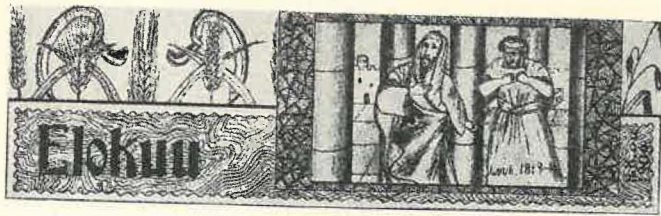
1 M Nikodemus	16 T Justina
2 T Wenla	17 R Urho
3 R Viola	18 T Tapio
4 T Toivo	19 P Siiri
5 P Bonifasius	20 L Jnto
6 L Rusktaa	
7 S Helluntaip.	21 S 1 f. Kolm. p.
8 M 2 Helluntaip.	22 M Paulina
9 T Enfio	23 T Madolf
10 R Swante	24 R Joh. kast. päivä
11 T Zmpi, Hjördis	25 T Iluno
12 P Esko	26 P Jeremias
13 L Eedia	27 L Elwira
14 S P. Kolm. p.	28 S 2 f. Kolm. p.
15 M Wieno	29 M Pietari
	30 T Päiviö

Se on Jumalan tahto, että hyvällä työllä tukitsette hulluin ja tyhmäin ihmisten suut. 1 Piet. 2: 15. Mutuas on se ihminen, joka panee uskalluksensa Herraan. Pf. 40: 5. Minä pyyhin sinun pahat teoksi niinkuin pilveen ja sinun syntisi niinkuin sumun. Jes 44: 22. Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Joh. 16: 26.



1 R Naro	16 T Reino
2 T Linnea	17 P Oskian
3 P Arwo	18 L Freedrif
4 L Ulriikka	19 S 5 f. Kolm. Saara
5 S 3 f. Kolm. Unto	20 M Margareta
6 M Ejaias	21 T Johanna
7 T Klaus	22 R Magdaleena
8 R Turo	23 T Olga
9 T Ilta	24 P Kirsti
10 P Saima	25 L Saakko
11 L Eleonoora	26 S 3 Ruf. Martta
12 S 4 f. Kolm. p.	27 M 7 unikefoa
13 M Joel	28 T Haakon
14 T Miisa	29 R Olawi
15 R Rauni	30 T Eriikka
	31 P Helena

Minulla on myös muita lampaista, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ne pitää minun myös tänne saattaman. Joh. 10: 16. Mutuas on se mies, jolla Jumala ei syntiä lue. Room. 4: 8. Minä olen teidän kanssanne jokapäivä, maailman loppuun asti. Math. 28: 20. Olkaa hyvässä turvasa, minä voitän maailman. Joh. 16: 33. Pyyhkää te minusa. Joh. 15: 4.



1 L Maire, Gerda	16 S 9 j. kolm. Brynolf
2 S 7 j. kolm. Solger	17 M Werner
3 M Weera	18 L Lemmitty
4 L Maria	19 R Maunu
5 R Salme, Gurli	20 L Samuli
6 L Sifstus	21 P Sulho, Ewen
7 P Lahja	22 L Sivari
8 L Sylvania	23 S 10 j. Kolm. p.
9 S 8 j. kolm. Natalia	24 M Pärttyli
10 M Lauri	25 L Loviisa
11 L Susanna	26 R Ilma
12 R Aalaa	27 L Rolf
13 L Alfonso	28 P August' nus
14 P Svea	29 L Zines
15 L Marjatta	30 S 11 j. Kol. Emil
	31 M Arwi

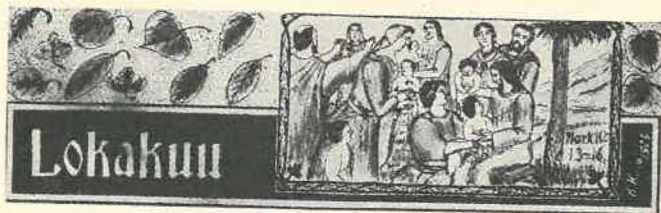
Rauhan Jumala pyhittääkään teitä kokonansa, että teidän henkenne, ruumiinne ja sielunne meidän Herran Neesuksen Kristuksen tulemisessa muhtetoinna pidettäisiin. 1 Tes. 5: 23. Jos joku lain rikkoo yhdessä, hän on wikapää kaikissa. Jak. 2: 10. Minä elän ja te myös elätte. Joh. 14: 19.



1 L Gottfrid	16 R Mielikki
2 R Toora	17 L Elisabeth
3 L Seraffina	18 P Thyne
4 P Mooses	19 L Fredriikka
5 L Mainio	20 S 14 j. Kolmip.
6 S 12 j. R. Sakari	21 M Matteus
7 M Regina	22 L Mauri
8 L Taimi, Göta	23 R Tella
9 R Gewert	24 L Alwar
10 L Kalewa	25 P Kullerwo
11 P Dagny	26 L Chprianus
12 L Mekjanteri	27 S 15 j. R. Raino
13 S 13 j. R. p. Jorma	28 M Lennart
14 M Zida	29 L Mikael
15 L Runo	30 R Helge

Minulle on laupius tapahtunut. 1 Tim. 1: 16. Siinä talutat minua neuvoillas ja korjaat minua viimein kunnialla. Ps. 73: 24. Raikki teidän menonne tapahtucon rakkaudessa. 1 Kor. 16: 14. Autuaat ovat murheelliset, sillä he saawat lohdutuksen. Math. 5: 6. Me waellamme uskosssa ja emme katsomisessa. 2 Kor. 5: 6.





1 T Ragnar	16 P Sirffa, Saga
2 P Ludwif	17 L Luufas
3 L Sewald	
4 S Mikkele Frans	18 S 18 f. Ap. Merej
5 M Inkeri	19 M Ujas
6 T Bruno	20 T Kasper
7 R Birgitta	21 R Birger
8 T Silja	22 T Irja
9 P Ilona	23 P Sewerin
10 L Josefina	24 L Fjalar
11 S 17 f. R.p. Ojjo	25 S 4 Rufonspäiwä
12 M Walfrid	26 M Amanda
13 T Ebba	27 T Hellin
14 R Elfa	28 R Simo
15 T Helwi	29 T Alfred
	30 P Ruštaatwa
	31 L Artturi

Minä olen Herrä, ja paitfi minua ei ole yhtään wapahtajaa. Jes. 43: 20. Joka kiitosta uhraa, se ylistää minua ja fiinä on se tie, että minä ojetan hänelle Sumalan autuuden. Ps. 50: 23. Kaikisja ottakaat uskon kilpi, jolla te voitatte sen ruman tuliset nuolet. Efes. 6: 16.



1 S Psh. miest. p.	16 M Marne
2 M Topias	17 T Eino
3 T Erland	18 R Maks
4 R Hertta	19 T Nili
5 T Malakias	20 P Salmari
6 P Ruštaa Nadolf	21 L Silma
7 L Eugen	
8 S 21 f. Kolm. p.	22 S Tuomiosunnunt
9 M Teodor	23 M Aletti
10 T Martin Luther	24 T Lempi
11 R Martti	25 R Katri
12 T Konrad	26 T Dagmar
13 P Kristian	27 P Astring
14 L Dihonna	28 L Steen
15 S 22 f. Kolm. p.	29 S 1 f. Adw. Nimo
	30 M Antti

Ei terweet tarwitse parantajaa, waan fairaat. Luuf. 5: 31. Meillä on alttari, josta ei ole niiden lupa syöä, jotka majassa palwelewat. Hebr. 13: 9. Minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa. Fil. 1: 25. Sumalan kansalla on yksi lepo tarjona. Hebr. 4: 9. Katso sinun kuminkaas tulee sinulle.



1 T Oskar  
2 A Beata  
3 T Wellamo  
4 P Barbara  
5 L Selma

6 S 2 j. Adw. Niilo  
7 M Agaton  
8 T Ahliffi  
9 A Anna  
10 T Juudit  
11 P Taneli  
12 L Tuomi

13 S 3 j. Adw. Lucia  
14 M Souko  
15 T Heimo

16 A Adele  
17 T Raafel  
18 P Abraham  
19 L Nikolai

20 S 4 j. Adw. Jaakki  
21 M Tuomas  
22 T Nejael  
23 A Israël  
24 T Matami, Gewa  
25 P Joulupäivä  
26 L Tapaninpäivä

27 S S. i. joulu.  
28 M Wiatt. Vast. p.  
29 T Rauha, Frida  
30 A Laavetti  
31 T Sylvester

Serran kirjkaus ympäri walaihi heitä. Luuk. 2: 11.  
Minä ilmoitan teille juuren ilon, joka on tulewa kail-  
felle kansalle, teille on syntynyt Wapahtaja. Luuk. 2: 9—  
10. Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa  
rauha ja ihmisille hywä tahto. Luuk. 2: 14. Meidän  
Jumalamme sana pshy ijankaiiffisesti.

**Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan johtokunta.**

Pastori W. Williamson, esimies.

Pastori A. G. Risjanen, waraesimies.

Pastori P. Wuori, kirjuri.

Pastori J. S. Seimonen, warakirjuri.

Nikolai Bact, rahastonhoitaja, Ashtabula Harbor,

Ohio.

Lähetysrahastonhoitaja ja Lasten Istävän toimittaja pastori A. G. Risjanen, Calumet, Mich.

**Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan papit ja asuinpaikat:**

Pastori W. Williamson, Ashtabula Harbor, Ohio.

Pastori P. Wuori, Ironwood, Mich.

Pastori A. G. Risjanen, Calumet, Mich.

Pastori J. S. Seimonen, Port Arthur, Canada.

Pastori J. Huuskonen, New York Mills, Minn.

Pastori Walfrid W. Wilen, Lead, S. Dak.

Pastori E. W. Niemi, Thomson, Minn.

Pastori J. Mankila, Sparta, Minn.

Pastori J. Urpilainen, Iron Belt, Wis.

Pastori M. Rivoi, New York, N. Y.

Pastori M. Rönönen, Wagnard, Mass.

Pastori M. Ström, Mass, Mich.

Pastori J. Anttila.

Pastori J. Hirvi.

Pastori D. Ruotsalainen, Marquette, Mich.

Pastori J. Haakana, Fitchburg, Mass.

Pastori J. Siljeroos, matkoilla.

Lähetysjaarnaajoina on J. Tapola ja J. Lilian.



### **Wuoden vaihteessa.**

Taaskin on vuosi kulumut ja mennyt sinne josta ei se koskaan palaja. Uudessa armon ikävöimishalussa katselee uskovat sielut Herraa Jeesusta tähtensä lain alaiseksi tulleen, sitä warten, „että hän ne, jotka lain alaiset owat lain alta waaphtais.“ „Sillä minä tahdon muodattaa weden janoowaisen päälle, ja wirrat kuiwan päälle; minä tahdon muodattaa minun henkeni sinun siemenes päälle ja minun siunaukseni jälkeentulewaisten päälle.“ Jes. 44: 3. Tämä Karitsan ja Sumalan istuimesta ulos wuotawa wirta rawitsee heidän janoowaiset sielunsa autuuden ja ilon tunnolla, joka saattaa heitä „kaswamaan niinkuin ruoho, ja niinkuin pajut weisiojan tykönsä.“ Jes. 44: 4. Moisena katselewat he ewankeliumin todistuksia, jotka on Wapahhtajamme todistawa meidän autuudeksemme. Sillä hän wahwistaa palveliansa sanansa kautta.“ Jes. 44: 26.

Tästä Herran pyhimmästä temppelistä, Golgatan woiosta ja pyhänhengen woimasta ulos wirtaawa wirta, antaa ei ainoastaan iloa, mutta myöskin woimaa jolla he seisowat iloisena ja rohkeana wihollisen hyökkäystä ja sydämensäkin tuomioita vastaan, ja „näkwät ajan jolloin heidän wihollisensa joutuwat häpiään.“ Nahum. 7: 11.

Kuinka monta lienee tänäkin uutena wuotena niitä, jotka nuattii edellä sanottua onnea ja iloitsawat Herransa osallisuudessa? Oi! monta lankeemusta on ollut viime wuodenkin ajalla, monta ahdistusta ja waitwaa, monta hitautta, kylmyyttä ja wälinpitämättömyyttä eikö ole

lufijani ollut sinunkin matkoillasi? Sinäkin kun seisahdut ja katjelet kuluneeseen wuoteen, niin ehkäpä huomannet jo ensi filmäyksellä kuinka olet ollut kelmoton ja heikko, mutta sen sijaan muista kuinka monta kertaa Herran sinua on ylös nostanut ja ohjannut sinun jalkasi ijanikaikkisen elämän poluille, kulkemaan rauhan tietä; jossa Kristuksen ansio on woittona. Monta lienee kowasti rauhatonta sentähden, että „on pois poikennut ja kelmottomaksi tullut.“ Ehkäpä et woine sanoa kuinka oletkin rauhaton, koska olet jo tuntenut Pyhän Hengen woimaa ja Jeesuksen osallisuutta ja olet pois langennut. Vient sinä viimeisenä uutena wuotena ajatellut sitä onnen walmistusta jona on Jeesus weljeji sinulle ansainnut ja walmistanut, ja wakaasti päättänyt lähteä seuraamaan Jeesusta totisessa wanhurksaudessa ja pyhyudessa. Ehkäpä jo lienet ajatellut olewasi wahwa ja wäkwä Herran seuraaja, mutta kuitenkin niin huonosti sinä onnistunut. Tästä on sinun ystävänä syttäminen sinun turmeltunutta lihaasi, joka wihollisen kawalasta kuisutuksesta on walmis Sumalaa wastustamaan. Senpä syyn tähden onkin Herran antanut sinulle niin tapahtua, että tulijit oikein tuntemaan tuon pahaa ja perinpohjin turmeltuneen kurjan lihasi pahuuden ja petollisuuden. Tämän on Herrasi tehnyt sinun hywäksesi, että hän saisi sinun epäilemään kolkonaan omasta woimastasi ja hywydestäsi, mutta sen sijaan halajamaan Hänen woimaansa ja olla Kristuksen kanssa. Katjele, eipä syttä aposteli sanonutkaan: „Minä wiheliäinen ihminen kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista.“ Kuitenkaan et sinä woi päästä irti tästä petollisesta seuralaijesta ennenkun kuolemassa. Sinun täy



tyy kantaa tätä lihasti vaatetta siihen asti kun Herra sinun siittä päästää ja „antaa sinulle uuden ruumiin.“ Sinä oletkin Jeesuksen sotivan seurakunnan jäsen ja siis sotilaana on sinulla vihollisiakin. Sinun sotainen taistelusi onkin Jumalan sota aseilla uskoissa vastaan seisomista ja voittamista sinun kurja ja keltvoton lihasti, itse perkele sekä maailma. Kuitenkin tietää Herra sinun oman voimasti heikkouden ja taipuvaisuuden aselepoon viholliseksi kanssa jolloin vihollinen sinuun iskee kuolettavan haavan. Sentähden antaa hän sinulle lankeemuksia, että tulisit tuon oman voimasti vähyyden oikein selvästi huomaamaan, että et uskaltaisi siihen luottaa, vaan sen sijaan turvautuisit Herran ja hänen voimansa turviin, totisessa uskoissa ja luottamuksessa.

Sinä et myöskään voi sitä sanoa ettei sinulla ole ollut voimaa kylliksi jolla voisit vihollistasi vastustaa, mutta sinä et ole niitä käyttänyt. Sinullahan on ollut Jeesuksen lunastus turvanasi, miksi vielä uskot vihollisen vaatimuksia synnin tähden kuoleman alamaiseksi? ja hänen kansansa ryhdyt seuraa pitämään. Sinullahan on vahva perustus ja tuki Herra Jeesus, miksi sinä perustuksetta horjut? Sinullahan on Hengen miekka. „Jumalan sana,“ miksi vielä turvattomana waikeroit? Sinullahan on ewankeliumi, joka on Jumalan voima ja johdattaa itse kunkin uskowaisen autuuteen, miksi sinä voimattomana vielä hoipertelet? Etkö luule Herran Hengen sinussa olevan kyllin voimallisen Kristuksen ansion kautta tukistamaan kaikki vihollisen neuvo ja hankkeet sinua vastaan? Todellinen syhy on on siinä, että sinä omasa voimassa rikkaana et ole käyttänyt sanaa ar-

mon ja elämän voimaa, jonka jo olet pyhässä kasteessa saanut lahjana Herralta. Room. 6: 22. Sinun varomattomuutesi on sinun langettanut. „**Sillä joka luule seisowansa, katsooon että ei hän lankee.**“ Mutta se hlönpalttinen voima pitää oleman Herralta eikä sinusta.

Tähän ehkä moni sydämesjäsä vastannee, se on aiwan tosi mitä on sanottu, mutta mitä minun pitää tehdän, että entiseen armoilaisuuteen pääsisin? Kolla Herrasti ja Waapahtajasti sinulle vastaa. Sinulle ei ole muuta turwaa, kun tänä ja jokapäiwä aina uudestaan turwautua siihen, „Soka on sowingo sinun synteisi edestä.“ „Sotka kautta on meillä lunastus, nimittäin syntein anteeksi antamus.“ Katsele kuinka suuren ja kauhean synnin teki Pietari, kuin hän peräti kielsi Herransa ja oikein walan wahwistuksilla todisti; kuitenkin Herraan laupuden katseet hänen kohtasivat. Kiennä sinäkin saman armon turwiin, joka on sinun jo werhonnut, ja sieltä katsele mitä sinun hyväksesi on toimitettu, joka ilmoittaa, „**että ette olekkaan katoowaisella kullalla eikä hapialla lunastetut teidän turhasta menostanne, vaan kalliilla Kristuksen werellä, niinkuin wiattoman ja puhtaan karitsan.**“ Piet. 1. ep. 1: 18, 19. „**Joska te käsitätte uskonne lopun ja sieluin artunden.**“ 1. Piet. 1: 9.

Etä sinä pelkää, taastin alkagesa nutta vuotta Herran turwisssa, sillä Jeesus ei ole sinua jättämä orwoiksi, ehyhän ja horjumaan, „waan on hän kanssasi maailman loppuun asti,“ jolloin siirtää sinun asumaan ja olemaan hänen yhteydesjäsä loppumattomiin aikoihin asti. Waikta et luonnollisilla ruumiisi silmillä häntä näekkään seuraamassa sinulla, niin on hän warmasti warjeluksenasi,



„Siinä ei hän ole kaukana meistä, hänessä me elämme, liikkumme ja olemme.“ „Etkö minä se ole joka tähtän taivaan ja maan? Kuka sinä pakanet minun kasvoini edestä etten minä siellä olisi? Jos sinä astrisit ylös taivaaseen niin minä siellä olen: Jos sinä wuoteesi helvetissä rakentaisit, katso minä siellä olen. Jos sinä ottaisit naamuruskon siivet ja aivuit meren äärisä, niin minä sielläkin olen. Jos sinä jolloinkin luisit pimeyden sinun piirittäneeksi, niin on myös valkeus sinun ympärillä.“ Katso, Herra on jokapaikassa sinun lähelläsi, sentähden ei sinun tarvitse peljätä, kun hän on sinun johtajanaasi ja kuljettaa waikka waarainkin ja ahdistusten läpi, ja ilahuttaa autuuden ilon tunnolla.

Sinäkin, joka olet vielä wälintpitämätön kallista autuudestasi, seisahdu sinäkin ja katsele „mitä sinun rauhaas sopisi.“ Etkö olisi sinäkin jo kylliksi hakenut rauhaa sieltä, jossa ei sitä kuitenkaan ole? Ja etsinyt iloa sieltä, jossa on todella murhe ja sydämen ahdistus ja suru. Vieläkö olisi halusi etsiä niitä kuin on kattowia ja hyljättä se, joka on pyhäwäinen loppumattomiin aikoihin saakka? Sinunkin puolestasi on Herra Jeesus maailmaan tullut sitä warten että sinäkin kadotettu wapahdetuksi tulisit. Niennä jo uskossa omistamaan autuudekkesi sitä, joka „on sowinto koko maailman syntein edestä. Tämän ojalisuuden todistaa sinulle Jumalan woimasta uhkuwa ewankeliumi, joka kertoo Jumalan suuresta määrättömästä rakkaudesta sinunkin hywätjesi. Ehkäpä jo tämä wuosi lienee se joka on sinun saattawa alkamaan ijäisesti kestäwää wuotta, tulewaisuuden loppumattomalla aikakaudella.

M. R.

### Muutamia piirteitä Ashtabula Harborin ew. luth. seurakuntain ynnä muiden Ohion seurakuntain kehityksestä.

Wielä on kansalaisyhtymme Ashtabulassa, Ohio, jotka ehkä muistanewat ajan w. 1890, huhtikuun 6 p., jolloin seurakunnan kutsumana saawuin sanotun seurakunnan opettajaksi, josta ajasta on kulunut ensi huhtikuun 6 p. 18 wuotta. Muistorikkaita on ne ajat, jolloin saatiin nähdä julkisia hedelmiä wihollisen katalasta työstä. Niin kauan kun ei työstäni Herran sanan kylwössä julkiset hedelmät tulleet nähtywiin, olin wihollistenkin mielestä oikia opettaja, mutta kun Herran kylwö alkoi kantaa näkymä hedelmiä, niin sitä ei woinut wihollinen färjää. Nyt raiwostui wihollinen niissä joille Kristus oli tullut pahennukseksi, että alkoi kuulua huuto pahenteitten puolelta, että alla nimitetty on wäärän opin saarnaaja, joka saattaa ihmiset niin hulluksi, että uskowat itsensä aivan autuaaksi ja kaikki syntinsä anteeksi Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä ei ollut wihollisen mielestä lutherilaista oppia.

Tämä wihollisen kiukku ja wiha ewankeliumia vastaan ylti niin pitkälle, että allekirjoittaja olisi pitänyt saada pois keinolla millä hywänjä. Tämä heidän aikeensa tulikin julkisesti räikeänä nähtywiin seurakunnan kokouksessa 20 p. toukokuuta 1891, jossa he koittiwat parhaansa, waan kun eiwät mitään syhtä löytäneet, niin lopulta alkoi eräs „Renius“ huutaa, että pojat, me äänestämme uuden papin! Asiasta sai hän wakawan huomautuksen, että täällä ei nyt olekaan papin waali, joten tuon kansanhyllyttäjänä olleen kirkkoherra Reniuksen



pojan oli poistuminen kokouksesta ja jälkeinpäin tähtyi hänen karfaamalla lähtyä Harborista, konnan töittensä tähden.

Edellä mainitun kokouksen jälkeen alkoi tuo pahentunut epäuskon joukko hankkia itselleen oikeaa pappia (niinkuin he sanoivat) joka oli saarnaava heidän tahtonsa mukaan. Tässä aiheessansa he onnistuivat niin, että saivat M. Kiviojan, joka saapui joulukuun alussa w. 1892.

Nyt kun he olivat saaneet mieluisen papin, niin nyt tuli kyhmys millä keinolla saataisiin kirkko vanhalta seurakunnalta. Sillä he olivat lohdutelleet toijiansa, että kun waan saadaan pappi Suomesta, niin silloin he ottavat kirkon vanhalta seurakunnalta, joka sitä omisti. Nyt kun ensimmäinen kirkon kokous heikäläisten joukossa pidettiin, jossa uusi mestari oli paikalla, samalla oli myös kutsuttu laikmies neuwoa antamaan, että millä keinolla he saavat kirkon vanhalta seurakunnalta, sillä he ovat nyt enimmäistönä? Mutta tuo laikmies sattui olemaan rebellinen ja janoi kuulstuansa asian: te ette saa koskaan sitä kirkkoa kun olette pois erkaantuneet ilman shytä ja kirkon omaisuutta ei anneta kenellekään, paitsi ne sen pitää jotka on jääneet vanhaan seurakuntaan ja kannattawat entistä opettajaa, jonka olette yhteisesti kutsuneet. Näin tämä heidän yrityksensä saada lain kautta seurakunnan omaisuus, raukesi tyhjiin. Jos tämä laikmies olisi ollut rahan ahne, olisi hän woinut jonkun summan heiltä saada, waan siinä olisi se samalla tuottanut kuluja jonkun merran vanhalle seurakunnallekin. Tässä nyt kalenterin luttijat näette, että en minä ole

Harborin kirkon anastaja, kuten sitä on julkisesti lewiteltty sanomalehtikirjallisuudenkin kautta, puhumatta kaan sitten puheissa. Harborin kirkko on ja tuleekin olemaan vanhemman seurakunnan oma ja on sen arwo nykyään tonttineen ja laitettuna alafalineen \$8,000 arwoinen.

Näin kun jo mainittujen asianhaarojen kautta tuliin huomaamaan se, että laki ei tule puolustamaan heidän anastushankkeitaan, niin tarvittiin uusia keinoja. S. Laitinen kertoi minulle, että kun he melkein joka iltä menivät „Reniuksen“ ynnä monen muun kanssa papin asunnolle, niin oli pappi aina walitellut sitä, kuinka se oli hänelle wahingoksi kun allanimitetty on paikallaan, siitä saataisiin suuremmat tulot, jos voitaisiin saada waikka millä keinolla minut pois, sillä silloin vanha seurakunta suostuisi antamaan kirkonkin heille. Nyt tapahtui uusi, mielestänsä hywinkein tehokas yritys. Selmikuun 10 p. sain postista vastaanottaa räikeän murhauhkauskirjeen, joka pääpiirteisiään kuuluu seuraavasti: „Meitä on 50 miestä, jotka olemme wannoneet itsemme perkeleell, jos et ole kahden wiikon ajall pois muuttanut Harborista, niin sinun pitää kylmänä oleman. Taikka jos emme woi sitä tehdä, mitä olemme wannoneet, niin perkele saa meidät elävänä wiedä.“ Kirjeen toiselle puolelle oli piirustettu luuranko, jossa he nähtiwät minulle oikein kuwannollisella taiteella, millä laisiksi tulen minä muuttumaan heidän käsijänsä. \*)

\*) Olen myöskin nähnyt saman kamalan kirjeen piirustuksineen. Toimittaja.



Näin oli kirjeen sisältö raakaa, waiilla kaikkea ihmisyhtyä, ja kun tiesin tehneeni heillekin ainoastaan hyvää, niin tulin raskeasti huokaamaan: woi kumminkin mihin wihollinen wiewi ihmiset, kun hän saapi oikein tehdä tahtonsa jälkeen. Kirjeen näytin ensin kauppias Bloomille, joka woi sen kaupungin päällikölle. Kaupungin päällikkö pani minulle määrätyn kantaan rewolweria ja kielsi minua menemästä yön aikana pimeisiin paikkoihin, jos ei wirkawellollisuuteni waan waatinut. Olisi koko hommaa luullut turhaksi hölinäksi, waan sitä ei se kumminkaan ollut. Ei ollut kulumut wialä määrättyä tahtaan wiikko, kun mainitun kuun 12 ja 13 päivän wälisenä yönä klo 11 ilmaantui suuri joukko miehiä asuntori ympärille. Olessani kirjoituspöytäni ääressä, huomasiin ylhäällä olewan lasin werhon alitse sanotun joukon. Ensin wähän hämmästyin, mutta samassa Herrarohkaili minua niin, että pelkäämättä aukaisin owen ja melkein hyppäämällä rienjin owesta ulos. Tästä minun odottamattomasta rohkeudestani hämmästyti, tuo suuri joukko niin, että läksi pakoon juoksemaan. Ujoin wialä wähän tafaa ja ammuin kaikki laukausta ilmaan. Nyt kun näin julkisesti tulivat näiden katalat oikut perheeni ja seurakuntalaisten tiedoksi, niin lapseni joutuivat pelkäämään, että jos ne tappawat heidän raffaan isänsä. Tämän jälkeen seurakuntalaiset pitivät wahtia kolmatta wiikko, warustettuna ampumaaseilla. Tämä tapahtui perheeni tähden, sillä minä olin siitä warma, että se joka minua warjelee, ei nuku eikä torku ja woi murhailtakin suojella ilman ihmis apua.

Nämät ajat olivat niitä tulisimpia taistelun aiko-

ja. Wihollinen koitti käyttää kaiken woimansa ja keinoinsa, mutta se waan hyödytti Sumalan waltakuntaa, ihmisiä tuli kääntymykseen ja kansalla oli harrastus Sumalan sanan perään. Sumalanpalweluksia pidettiin kirkossa 4 kertaa wiikossa ja lisäksi pidettiin perheissä, että monella wiikolla oli saarna jokaisen päivän päälle, ja Herran tuli paloi hehkuwana kuulioiden sydämissä.

Muuhempänä aikana on tuo pahentunut joukko yhdistynyt Suomi-Synoodiin ja wanhempi ew. luth. seurakunta ew. luth. kansalliskirkkokuntaan. Synoodin seurakunnalla on ollut minun ajallani jo 5 wirallista pappia ja joitakin wälisaarnaajia. Suomalaisella ew. Congregation seurakunnalla on myöskin ollut 5 pappia ja wälisaarnaajia. Minä olen Herran suomasta sanut olla näin kauan, joten tässäkin suhteessa on toisin käynyt kuin wihollinen on aikonut. Tästä asiasta onkin eräs Suomesta täällä käynyt Hjelst aikakauskirjasansa täältä Amerikasta, erittäin Suotarilta saatujen walheellisten tietojen perusteella laittanut aika romaanin, jossa wälisä walituswirttä oikein haikkealla nuotilla, että wälisä Harborin suomalaisten enemmistö on waatineet W. W. menemään pois, waan siellä se wialä fittenkin on. Tästä pitkästä olostani olen minä itsekin ollut wähän nurisemassa Herralleni, kun minun pitää olla täällä näin kauan. Olin itse puolestani monta kertaa muuttanutkin, waan se Herrar joka on minun tänne lähettänyt, ei ole sitä tahtonut. Eipä nämä Herran seurakunnan jäsenet ole wialä sitä koskaan minulle osottaneet, että tahtoisiwät minusta päästä.

Ajallani olen nähnyt lähes neljäkymmentä aikaisista



fielua, jotka ovat sen sanan turwisja rauhallisesti nukkuneet Jeesuksen haavoihin, jota on täällä saarnattu. Herran laumaa olisi jo koko joukko täällä, jos kaikki kääntyneet olisi elävisjä. Sitten on vielä monta siirtynyt takaisin rakkaiseen kotimaahansa Suomeen, sekä muillekin paikkakunnille. Ompa niistä kaffi weljeä tulut warjinaiheen saarnawirkaanfin asetetuksi. Ensi helmikuun 3 p. tulee 7 vuotta siitä, kun Suuskonen ja Niemi



Pastori W. Williamson.

wihittiin laillisesti papiksi, jossa wirasja he ovat situnaufjella vaikuttaneet Jumalan waltakunnan hywäksi, laajoilla työwainioilla. Ei ole Herrä katsonut minunkaan heikkouteeni ja yksinkertaisuuttani, waan on situnnut sanansa kylwön niin, että on monta sielua pelästunut pimenden ja epäuskon kurjuudesta ja saatettu

Jumalan waltakuntaan, jossa on kaikki synnit anteeksi annettu ja annetaan, mitä matkalla ilmestyy wastoin uuden ihmisen tahtoa.

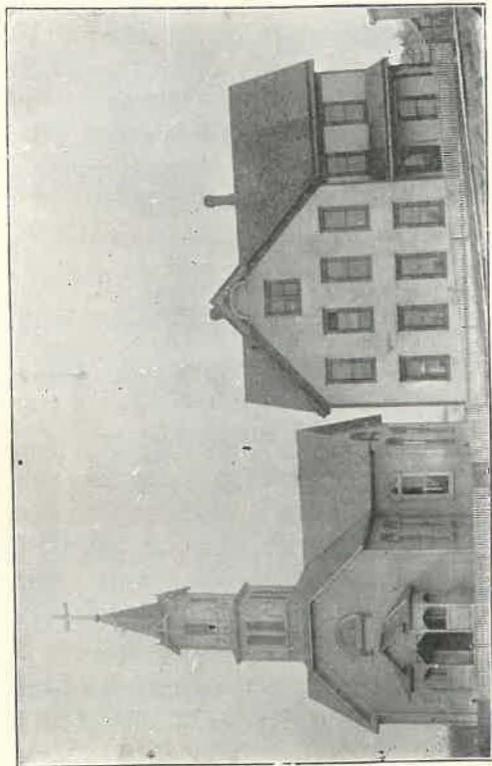
Nyt kun wihollinen on huomannut tuolla ra'alla pirullisuudellansa hyödyttämänä Jumalan waltakuntaa, niin hän on asettunut siweyden werhoon, joka onkin hywin waarallista perseyttämään Herran seurakunnan jäseniä, sen tähden tulee armon lasten ahkeroida aina sitä, että he Herralle kelpaisi, eikä maailmalle. „**Sillä maailma katoo ja hänen himonsa, waan ne jotka ppyhtävät Herralle kelpwata, niin he rientää ja ei wäsy.**“

Näistä huomaat lukijani, että Harborisja on ollut oikein wahwa wihollisen linna, jota alettiin Jumalan sanan moukarilla särkeä, niin tuostakos tuo „peto“ paheni ja pani palvelijansa puhaltamaan pilliin, että „pois wäärä oppi“ sillä kun häiritään heidän rauhaansa, jossa wihollinen oli heitä tuuttamassa.

Olen myöskin hoitanut Fairportin suomalaisia ew. luth. seurakuntaa, joka myös kuuluu ew. luth. Kansalliskirkkountaan. Siellä on myöskin oma kirkko, joka tontin ja alajalin kansja maksaa laskun mukaan \$8,000.

Täällä on Herrä myöskin siunannut kallin työnjä, että on siwoinen joukko Herralle kääntyneitä armonlapsia, jotka iloitsawat Jumalan armosta ja syntein anteeksi saamisesta Jeesuksessa. Täälläkään ei wihollinen ole jouten ollut, waan ei se ole sellaiseen raimoon nousut kun edellä sanotussa paikassa.

Berryssä, D., on myöskin ew. luth. suomalainen seurakunta, joka myös kuuluu Kansalliskirkkountaan.



Ashtabula Harborin kirkko ja pappila.

Siellä ei ole omaa kirkkoa, vaan on siellä kumminkin saarnattu Jumalan sanaa sunnuntai-iltoina.

Hesterissä on myöskin suom. ev. luth. seurakunta. Tämä paikka on oikein karua maata laadultaan, vaan ei Herran sana ole sielläkään hukkaan saarnattu.

Olkoon Herran käsi kansamme ylitse ojentettuna, että sanan kallis kylmä olisi jatkuvana työnä täälläkin kansalaistemme keskuudessa, että Herran saimme yhteen tulla Karitsan riemuhäihin, opettajat sekä sanankuulijat. Nämät kertomukset hoitamistani seurakunnista olen tehnyt vaan lyhykäisesti viittomalla, niin toivossaja, että kansalaistemme oppisivat asioita oikein armostelemaan.

Weljenne Jeesuksessa,

Wm. Williamson.

**Sijäns.** Olen katsonut tarpeelliseksi huomauttaa, että Ohion seurakuntain vaiheista kertoja setä W. Williamson on ollut Ashtabula Harborin suomalaisen ev. luth. seurakunnan opettajana lähes 18 vuotta. Kun Ev. luth. vapaakansan kirkkokunta perustettiin, niin toimi hän sen esimiehenä 2 vuotta. Kun sittemmin sanottu kirkkokunta yhtyi ev. luth. kansalliskirkkokuntaan, niin toimi hän sen yhdistyneen kirkon varaesimiehenä kaksi vuotta, jossa toisen vuoden lopussa siirtyi varsinaisen esimiehen toimeen, pastori Mandelöffin Suomeen muuttamisen jälkeen. Tämän jälkeen on hän nyt jo kolmatta vuotta ev. luth. kansalliskirkkokunnan esimiehenä ollut. Tästä tärkeästä toimestaan on hän hoitanut työnsä taitavalla Herralta saadulla viisaudella, huolimatta vihollisten viikasta sekä julmista hyökkäyksistä. Kirka



ajallansa on hän vihkinyt 7 pappia ja ollut avustamassa viidesjä vihkimistilaisuudessa. Suomessa on hän onnellisesti käynyt neljä kertaa, joista kerran perheensä kanssa. Suomessa käydessään hän toimitti neljä eri kirjaa, joista on ensimmäinen ja pienin hänen saarnansa Savonlinnan tuomiokirkossa. Tämä saarna joka on aineesta „Kristuksen kirkastaminen“, wie lukijankin kirkastuksen nuorelle, katselemaan ja nauttimaan osallisuutta siitä valolohdyistä joka on „maailman valkeus.“

Toimitus.



Pastori J. Haakana.

### Vieraitä Jitchburgin ew. luth. seurakunnan vaiheista.

Sanottu kaupunki, joka on yksi suomalaisten suurimmista asuinpaikoista, löytyy Massachusettsin valtion Worcester kauntissa. Kansalaisia sanovat olevan yli kolmen tuhannen.

Monikin lukijani ehkä luulevat tämänlaisessa suuressa suomalaisten pesäpaikassa löytyvän suuren seurakunnan, waan sitä se ei kuitenkaan ole.

Käydessäni tekemään selkoa sanotun seurakunnan vaiheista, tarvitseisi tuntea tarkasti seurakunnalliset sekä sen ympärillä seurakunnan toimintaa vaikuttavat olot, waan suureksi ikävyydekseni tunnen niitä ainoastaan sen mukaan menneiltä ajoilta kun olen niitä kerrottavan luullut.

Sen olen nähnyt seurakunnan asiakirjoista, että seurakunta on jo kauan ollut olemassa, jonka varhaisemmilta ajoilta en voi tiedottomuuteni tähden ruweta kertomaan. Seurakunta on perustettu itsenäiseksi, kuulumatta mihinkään suurempiin kirkkokuntiin, waan on nyt yhdistynyt ew. luth. Kansalliskirkkokuntaan. Näyttää jo kymmenkunta vuotta seurakunta olleen olemassa. W. 1898 alkoi herätä halu kirkon rakentamisesta, joka toteutui niin, että w. 1900 saatiinkin kirkko valmiiksi.

Nyt koska kirkko saatiin rakennetuksi, niin olisi luultu jo seurakunnan hywin menestyvän omasja arwofaasja yli \$10,000 maksawassa huoneustossa, waan niin ei kuitenkaan ollut.

Tätä rakennusta rakentaessa oli katjottu sen tulewaksi tyhdyttämään kaikkien suomalaisten seurojen tar-

wetta ja sitä warten oli se rakennettu kolmen seuran, nimittäin ew. luth. seurakunnan, raittiusseuran ja työwäen seuran yhteiseksi omaisuudeksi. Silloin ei vielä tunnettu niitä jyrkästi eroavia ajatuswirtoja, joita aikamme on tunnetuksi tullut. Näin olisi luullut äärettömän hywän sown olewan sanotusja kaupungissa, waan myöhemmin tultiin se kyllä selwästi tuntemaan.

Niin kuin sen jokainen luttija kylläkin tietää, on aikamme työwäenseurojen ja seurakuntien välillä hywin syventynyt juopa, joka tekee niiden yhteistoiminnan kokonaan mahdollomaksi, ja tämä oli täälläkin shynä. Työwäenseura alkoi (wiisaasti tosin) ajatella pian woivan sa kufistaa kristinuskon ja silloin saawan sa laittaa kirkosta oiwallisen teatterihuoneen, waan tämä ei vielä ollut walmis muuten kun tarwitfi ruweta hywin kawalasti seurakunnan kimppeeseen. Tässä tarkoituksessa yhtyi satoja sosialisteja seurakuntaan, muka ollakseen oikein hartaita fristityitä. Pian kuitenkin tuli asia selwästi ymmärrettävästi näkywiin. W. 1905 talwella tammikuussa oli ollut ihmeellinen kokous, jossa alkoi ankara kapina rakennuksen omistuksesta. Tämä kapina kumminkin päättyi niin, että seurakunnassa löytywä kirkkoraati eroitti seurakunnasta satoja uuden aikaisia. Seuraawa kokous näkyhy olleen vieläkin myrskyhjempi. Nämät erotetut huomasiwat seurakuntalaisten filmät olewan auki, heidän wehkeihin sa suhteen, ja päättiwät tulla wäkiwoimalla seurakunnan kokoukseen. Seurakunnan jäsenet oli saaneet jo edeltäpäin aawistusta ja warustiwat järjestyksen walwojia kirkon owelle, että saiwat häiritsemättä pitää kokouksensa. Nyht katsoiwat ja keksiwät he uusia keinoja.



Fitchburgin Ew. Luth. kirkko.



Koska seurakunta ja raittiusseura poistuiivat huoneus-  
tosta, niin tulivat uudenaikaiset hywin wanhan aikaisella  
tavalla kirkkoon, järkemällä affunan ja murtamalla lu-  
kot pois owista, ja waihtoivat uudet lukot, että kun ei  
niihin sowi seurakunnan awaimet, niin kyllä he sitten  
saawat siellä olla mielenjä mukaisesti. Nyt kun he täynnä  
tefonja oikeutettua tuntoa, iloitsivat onnellisesta woitos-  
tanja, hommasivat seurakuntalaiset ja raittiusseuralaiset  
yhdesjä haasteen lufon ja affunan murtamisesta oikeu-  
teen, jossa jaoitettiin vielä kaiken muun hywin lisäksi  
sijalle murtajat ja näin jäi seurakunta ja raittiusseura  
omistamaan sanottua kirkkorakennusta, jossa seurakunta  
pitää jumalanpalveluksiaan warsinaijesja kirkossa ja  
raittiusseura alajalissa kokouksiaan. Näin päättyi tuo  
kirkkojupakka sosialistien kansja, waikka se oliin suuresti  
heikontanut seurakunnan aineellista puolta.

Olen kertonut tähän asti ainoastaan kirkon ulkonai-  
sista waiheista, waan nyt ajattelen katjella lukijani kans-  
ja wähän henkistä puolta. Seurakunta on hywin wä-  
häinen joukko, werrattuna paikkakunnalla löytywään  
kansjalaiSTEMME paljouteen. Seurakunnasja on ollut  
monta pappia. En woi warmoilla numeroilla tuoda wuo-  
silukuja esille joina on kufin ollut seurakunnan palwe-  
lufesja, waan koitan muististani jotakin kokuilla. En-  
sinfkin on siellä ollut pastori Guffanen ja sitten Sawukai-  
nen, sen jälkeen on ollut pastori J. Nisjilä ja hänen pois-  
muutettuanja on sijalle saapunut pastori Muer. Tämän  
jälkeen on taasfin uudestaan ottanut opettajatoimen  
pastori J. Nisjilä, jossa hän toimi w. 1905 asti, jolloin  
hän sanoi itsensä irti seurakunnasta. Nyt hänen sijallensa

tuli allekirjoittanut, joka hoiti seurakuntaa kesäkuun 1  
p. asti w. 1907. Nyt hoitaa sitä pastori S. Saafana.

Tässä olen lyhykäisesti koittanut kertoa Sitchburgin  
Cw. Luth. seurakunnan historiaa. Hengellisen elämän  
puolesta ei siellä ole suuria kerrottawaa, siitä mitä on  
tehty, waan paljon enemmän olisi sitä mikä on tekemättä  
jätetty. Ainoastaan pienuinen joukko on niitä, jotka us-  
kawat Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan sowingowe-  
resjä itsellensä ja koko maailmalle autuutta. Wähän on  
niitä jotka Jumalan sanan pitävät armosja, waan sen si-  
jaan tuhansia niitä, jotka sen halweksien hlönkatjowat.

Muistellesjani aikoja, jolloin olin itse sanotussa  
seurakunnasja, en woi olla sanomatta: „Jos ei Herrä  
huonetta rakenna, niin hukkaan he työtä tekwät.“ Serätä  
finä rakas Herrä henkesi kautta Sitchburginkin seurakun-  
nasja ja sen ympärillä nälkää ja janoa armosi runsaille  
elon lähteille, että rauhattomat sielut siellä rauhanja löh-  
täisi ja woimattomat woimalliseksi tulisiwat. Etji myhös-  
kin kaikkia efsyneitä tämän maailman kufilta ja aska-  
reista. Serätä nukkuwaiset ja tee hengellisesti kuolleet  
eläwäksi Kristuksen ruumiin jäseneksi. Walaije kaikki pi-  
meydesjä ja kuoleman warjosja istuwat ewankeliumin  
ihanalla walolla. Saata kaikki langenneet tielle Jeesuk-  
seen ja Hänen wahwan ansionja turwiin ja wiimein  
saata meitä kaikkia opettajia ja sanankuulijoita elämän  
ja onnemme ilmestyspäiwänä pyhäin waljojoukkoon  
Karitjan istuimen eteen. Amen.

M. Rönönen.



### Pikafilmiäys kirkollisiin oloihin ympäristöllä.

1900 alkoi uskonnollinen harrastus puhjeta ilmi Masjin juomalaiosten keskuudessa. Silloin Kansalliseurakunnan nimellä muodostui ensimmäinen kristillinen seurakunta Masjiin. Sen jälkeen on muitakin uskonnollisia ryhmiä ilmestynyt paikkakunnallemme.

Siljalleen on seurakunta edistynyt, kaikista vastustajain hyökkäyksistä huolimatta, waikka onkin kansa niin moniin joukkoihin jakaantunut. Syy että niin monia seurakuntia syntyy näin pienille paikkakunnille on se, että kuin uusia tulokkaita siirtyy paikkakunnalle, niin uudet tulokkaat haluaa perustaa sellaisen seurakunnan, kuin oli siellä josta lähtivät. Kuuluitatko he sitten Kansalliskirkkoon, S. Synoodiin tai Laesdatiolaisiin. Näin ei siis aina ole syynä „eripuraisuus“ uusien seurakuntien perustamiseen, niille paikkakunnille joissa ennen on seurakunnat kuten usein on leimattu.

Minä waatisin sellaisilta jotka kirjoittelee uskonnollisista, niin kuin muista asioista, että pysyttäisiin totuudessa. Mutta siitä ei monikaan ole aiwan näihin asti välittänyt, josta tietysti on johtunut riitaisuudet; sillä riitaisuuksiin ei ole aina ollut syynä eri opin käsitteet.

Ompa wälistä niinkin pikkumaisuuksiin menty että on rajottu yksityispersooniin ja sillä tavalla koitettu leimata sen seurakunnan toimintaa huonoon waloon, johon se henkilö kuuluu, ompa niitä niinkin halpamielisiä joita sellainenkin miellyttää. Toimwoa kuitenkin sopii, että

jellainen halpamielisyys kuului jo muinaismuistoihin. Jos erotaankin käsityskannoissa, niin eihän sitä sentuoksi ole tarpeen eri henkilöitä koittaa mustata; sillä ei wäkiällä ketään woida pakottaa uskomaan niin taikka näin. Siis enemmän suvaitsewaisuutta eri puolueiden kesken! Se on suorin tie sowingoon ja toistensa oikeaan ymmärtämiseen. Ei missään puolueessa kaikki ole kultaa. Olkoon siinä kyllin tällä kertaa sanottu noin yleisesti, nyt astun sisälle omaan leiriin. — Niin siitä ei ole paljokaan sanomista mitä on tehty, siitä olisi enemmän sanomista mitä on tekemättä jätetty. Melkeinpä pääsee huudahtus katsoessa olojen tosikantaan — oi aikoja, oi tapoja!

Kyllä sitä on harastusta, mutta mitä kaikesta siitä puuhasta, kuin toimet on joko kokonaan synnillisiä tahti ainakin paljasta aineellista tawaran kartuttamista, tai joka maallisen kunnan ja wallan tawottelemista. Niin ahertaan maallisissa unhoitetaan kokonaan kuolemattoman sielun tarpeet, joten yhä uudistuu tuo wirren wärsy: „kaikeilla heillä on kiire wain, ei joudu kenkään tulemaan.“ On oikein surkuteltawaa se yleinen alhainen hengellinen tila jossa nuoret ja moni wanhemmistakin eläwät, ikäänkuin he ei koskaan kuolisiakaan. Syytä on siis huutaa, niillä joissa vielä elon merkkiä näkyy: „Seräjä sinä joka makaat ja nouse, niin Kristus sinua walaisee.“

Meillä kristillinen seurakunta, on kallis tehtävä. Se ei sowi että meikäläisten sielu elämä on niin perin alhaisella kannalla, että sielusjamme asuu syntä pimeys. Jesushan on meille walkeus ja elämä. Hänessä me Jumalan kirkkautta katselemme. Nyt jos mikään ih-

mielen sielun elämän puhdistaa, pyhittää ja kirkastaa, sekä kaikin puolin kaunistaa niin sen tekee Jeesuksen katseleminen, Jeesuksen veri se on joka meistä saastaisuuden puhdistaa.

Mutta miten saada hengellinen elämä vaurastumaan? Kyhnee joku. Kyllä se itsestään vaurastuu kuin



Pastori M. Ström.

vain Jumalan seurakunta ja sen jäsenet uskovat syntinsä anteeksi Jeesuksen nimesä ja weressä ja omistavat sen lahjan minä Jeesus, on meille jokaiselle valmistanut. Kyllä Jumala on jokaiselle armollinen, vaan ihminen on itse syypää kadotukseensa. „Jumala on antanut ainoan Poikansa, että jokainen kuin usko Hänen pääl-

jä ei pidä hukuman, mutta iankaikkisen elämän saaman.“

Kuin jokainen itsekohteisesti käy sijalle Jumalan armoon ja siinä pyhyy, silloin vuotaa Jumalan pyhähenki seurakunnan ylitse, ja ilon sekä riemun ääni kuuluu vanhurskasten majoista, woipa mennä niinkin pitkälle, että itsekukin voi lausua Daawidin kanssa: „Minun ruumiini ja sieluni iloittaa elävässä Jumalassa.“ Silloin ymmärretään profeetan sanat: „Ilon ja riemun he käsittävät, murhe ja huokaus pakenee heistä.“

Jumala awatfoon kansamme hengenfilmit näkemään autuuttaan Jeesuksessa niin siinä on tie oikeaan ymmielisyhteeseen. Kristitty ei voi rakentaa rauhaa maailman kanssa. Kristityn tulee taistella maailman turhuutta vastaan, kuten apostoli Jaakob neuvoo: „Vastataan seisokaat perkeleitä niin hän teistä pakenee.“ Ja Matheus: „Mitä yhtettä on Beliaalilla Kristuksen kanssa, tai uskowaisella uskottoman kanssa. Jesaian kautta sanoo Jumala: „Paettaat sieltä ja eroittakaat teitäne, niin minä korjaan teitä, niin sanoo kaikkivaltias Herra.“

On siis ihan vastoin Jumalan sanaa, että kristitty rakentaa rauhaa maailman lasten kanssa muutoin kuin siten, että syntinen hylkää tiensä ja pahoin tekijä ajatuksensa, että Herra Jeesus saapi häntä korjata; ja että epäuskoinen ihminen usko Jeesuksen weressä syntinsä anteeksi ja alkaa seurata Jeesusta, silloin syntyy oikea ymmielisyys ja weljeys Herrassa. Muuta rauhaa ei kristitty voi rakentaa maailman kanssa. Oikean Jumalan lapsen korkein halu on aina, että jokainen ihminen tulisi armoon sijalle.



Maailma ja maailman lapset ei soiji että kukaan olisi heitä edellä eikä heidän yläpuolellaan, se on Sumalan armoissa; sillä he kadehtii, Sumalan lasten onnea ja etuisuutta. He koittaa saada uskovaista lankeemaan ja tekemät pilaa uskovaista ja kaikella tavalla koettavat olla esteenä Sumalan waltakunnan lewenemiselle. Sitten on kristityillä vielä vastassa wäärät opit, sillä woihan perkele pukeutua walkeuden enkeliksiin. Mutta kristitty woittaa kaikki sen kautta, joka hänen tekee wäkeväksi, nimittäin Kristuksen.

Mathias Ström.

#### Waynardin Ev. Luth. seurakunta.

Tämä paikka sijaitsee Massachusettsin waltiossa. Täällä ei löydy suurempia työpaikkoja kuin yksi willambyly, eikä kylämme asukasluvukkaan ole kun ainoastaan 6,000 waiheille. Tästä wäkiluvusta omaawat kumminfin suomalaiset neljännen osan, jotka owatkin hywin armoissa pidettyjä työntekijöitä.

Jo wuotena 1897 alkoi herätä halua kansalaistemme kesellä seurakunnan perustamisesta, joka kehittyi niin pitkälle, että w. 1898 on ollut perustawa kokous, waikka seurakunnan jäännöt owat myöhemmin laissa wahvistetut.

Niinkuin jokainen joka on seurakunnan kehittymistä seurannut, tietää että seurakunnat usein alussa owat pieniä ja wähäwaraisia maksajensa seurakunnalliset ulosmaksunsa ja niin oli tämänkin seurakunnan laita. Alussa ei woiu kannattaa erityistä pappia, waan oli paikka

turwautua toisten seurakuntalaisten apuun ja sen mukaan kun olen asiafirjoista huomannut, owat Ditchburgissa asuwat papit hoitaneet myös tämän seurakunnan opetusta, käynnällä jonakin pyhänä kuukaudessa pitämässä jumalanpalveluksia ja tekemässä wirtatoimia. Myöhemmin kun kansalaistemme luku kaswamistaan kaswoi, alettiin toivoa paikkakunnalla asuwan papin hankkimista. Tämä toivo toteutuikin silloin kun pastori S. Nisilä muutti paikkakunnalle asumaan 1905 wuoden lopulla. Seurakunta oli nyt saanut oman pappinsa, mutta tämä ei kestänyt kun wuoden paikoille, sillä pastori Nisilä halusi päästä wiettämään wanhuuden rauhallista päiwä ja sanoi itsensä irti seurakunnasta. Tämän jälkeen walitsi seurakunta kokouksessaan allekirjotaneen, joka on nyt tähän asti ja wieläkin hoitaa opettajan työtä sanotussa seurakunnassa.

Seurakunnalla ei ole ollut omaa kirkkoa wielä tähän asti. Asia on tosin puuhattu, tulematta siitä sen walmiimpaa. Wuotena 1905 ostettiin jo maa kirkolle, waan ikävä kyllä, päättyi siihen, syystä, kun ei ollut waroja, joten rakennushomma näytti mahdottomalta. Tänä aikana juuri alkoi useimmat aatewirrat woihallijena wirrata ja tulwia seurakunnallisia hommia hajottamaan. Nämä kawaloilla juonilla täytetyt wehkeilijät lähestyivät hywin kawalasti seurakunnan waimalla kootua omaisuutta ja ennen kaikkea seurakunnallista toimintaa häwittämään. Seurakunta, joka ei woinut rakentaa jo mainituista syistä kirkkoa, tuli wiefotelluksi erään „kansalliskomitea“ nimisen liiton satimeen, joka lupasi koko kansallisuuden nimesä ja waroilla rakentaa komean,



kaiffea tarvoituista vastaawan talon, jos waan seurakun-  
ta luomuttaa heille puolen rakennustontistaan. Seura-  
kunnan jäsenet pahaa aawistamatta, luomuttivat sano-  
tulle „kansalliskomitealle“ sanotun rakennuspaikan, eh-  
dolla, että kahden vuoden sisällä tulee siihen „kansallis-  
komitean“ rakentaa sanottu rakennus, jossa on yksi osa  
kirrko ja toiset osat muihin tarvoituksiin. Nyt ryhdyttiin  
hommaan. Moni seurakunnankin jäsen uhrasi vielä hy-  
wisjä toiveisja waroja „kansalliskomitean“ rakennus-  
kassaan. Työ alkoi ja kiwijalka valmistui, mutta sa-  
malla ne jotka itsensä sosialistiksi sanovat, huomasiivat  
pannunsa kypsäksi, jota he kawalasti oliivat leiponeet ja  
kuuluttivat kokouksen ja siinä kokouksessa anastiwat sa-  
notun maan ja alulla olewan rakennuksen.

Käwä tosin oli seurakuntalaisten mieli, hawaittu-  
ansa tämänkaltaiset wehkeet, waan nyt ei ollut muuta kei-  
noa kun jättää asia oikeuden käsiteltäväksi, jossa se wie-  
läkin on.

Wiime maaliskuun alusja kun saawuin seurakun-  
nan opettajaksi, koetin herättää uudestaan hereille kirrkon  
rakentamiskyymystä. Uusja ajateltiin odottaa sikki kun  
maan riita päättyisi, mutta kun se näytti olewan kowin  
pikkää laatua, niin päätettiin ruweta rakentamaan sille  
puolelle, jofa oli warmasti oma.

Nytkään ei vielä ollut se sama painostawa sydän-  
tauti (köyhys) jättännyt meitä rauhaan, sillä rahaa ei  
ollut kassassa ja kansja oli hajoilnut uesimpiin eri jouk-  
koihin; joten aika ei nähtännyt kowinkaan suotuisalta.  
Muistan hywin sen ajan, jolloin ensi kerran asiaa esitin  
seurakunnan kokouksessa, jolloin seurakuntalaiset kyhy-

wät, että olisiko mitään mahdollisuuksia asian perille wie-  
mijeksi? Tähän wastasin sen minä luotettavaksi tiefin,  
ja se oli taimaallisen Sjän hywä tahto. Rehoitin häneen  
turwautumaan, sillä „jos ei Herrra huonetta rakenna,  
niin hukkaan he työtä tekewät.“ Tämä antoi niin paljon  
rohkeuta ja luottawaisuutta, tietäen että Sjämme on ri-  
kas ja hän myös tahtoo auttaa meitä aineelliseskasin asi-  
assa, että päätettiin ruweta rakentamaan kirrkoa.

Mutji jo hywä taimaallinen Sjämme osotti runsasta  
kätensä sumauusta, sillä kassa alkoi karttua, joten woitiin  
hywin päästä ensimmäisistä waikeuksista.

Nyt koska oli alulla kirrkon rakennus, niin se myös-  
kin edistyi. Herrra on ollut meidän kanssamme ja oh-  
jannut meidän toimintaamme wakawalla kädellänjä,  
riin että nyt on jo kirrko walmis ja hywä se onkin. Ki-  
itos olkoon Herrran!

Mutta onko kaikki nyt mennyt ilman wastustitta?  
ehkä joku paikkakuntalaisemmekin kyhywät, niin siihen  
wastaan, ei. Rauan ei mennyt kun wastukset alkoiwat  
nähtyä ja vielä sieltä josta niitä vähimmin odotettiin.  
Seurakuntamme keskuudesta kohoili muutamia sellaisia,  
jotka oliivat kaikella tawalla walmiit estämään menesty-  
mistä. Rumminkin on Herrra torjunut pois kaikki wiholli-  
sen juonet ja wehkeet, joita se on lukuisasti koittanut tiel-  
lemme laittaa. Nolla woimme sanoa: „Kun Sumala on  
meidän kanssamme, niin kuka woi meitä vastaan olla.“

Musta alkaen on seurakunta ollut itsenäinen, ku-  
lumatta mihinikään suurempaan kirrkoliseen yhdistykseen,  
mutta wiime aikoina on yhdistyminen ollut puheenai-



neena, waan on se tähän asti tyhjiin rauennut. Itse puolestani minä sanoisin: yhtyminen on voimaa.

Kaiken edellä sanotun aineellisuuden ohessa on paljon tärkeämpi hengellinen edistyminen. Herra on siunannut kylwönsä, waikka se onkin ollut kynneleistä, mutta usein on siemen pudonnut hyvään maahan, jossa se tuottaa hedelmiä ijankaikkiseen elämään. Monta syntiskurjaa on löytänyt rauhan ja lewon ihanassa ewankeliumin walossa, joka ilmoittaa ja Pyhän Hengen voimasta waikuttaa, että Jeesuksen Kristuksen veri puhdistaa meitä kaikista synneistä. Monta on päässyt rauhaa nauttimaan siihen rauhan satamaan, jossa ei tarvitse peljätä tuomiota eikä maailman ahdistusta, waan jossa kuolema on voitto. Tosin on niitäkin joille Herra Jeesus on tullut loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi, ja jotka ei kärsi lakia eikä ewankeliumia, waan oman uskottoman sydämensä juonia, luottaen olewansa sillä oikeassa kun he eivät usko ja sitte kadehtiwat uskowia. Oi Herra armahda!

Suokoon rauhan ja armon Numala, ettei kallis ewankeliumi tulisi halpana hylättyksi keneltäkään, waan että se tulisi sydämen uskolla elämäksi ja autuudeksi.

A. Rönönen.

Harlemin ewankelisluteerilainen itsenäinen seurakunta,  
New Yorkissa, N. Y.

Babelin wirtain tykönä me istuimme ja itkimme, koska me Zionia muistimme. (Ps. 137: 1). Näin saattaa sanoa siitä ajasta, ja niitten harwain armoa isoowaisen sieluin tilasta jotka eliwät täällä ylä osassa New Yorkin suurta kaupunkia muutamia wuosia sitte. Sillä täällä oli paljo suomalaista kansaa ja on wieläkin. Mutta todellista seurakuntaa ei ollut olemassa. Täällä kyllä oli seurakunnan nimellinen, joka kutsuu itseään „ewankelinen lähetyskirko“, eli joka tunnetaan wapaakirkollinen eli Waldenströmiläinen lahkokunta, joilla pappina toimii eräs Blomgren niminen metodisti saarnaaja. Mutta koska kansamme suurin osa, jotka jotain arwoa kristillisyydelle panewat, rakastawat kuitenkin wanhastaan hyväksi tunnettua ewankelislutterilaista oppia, ei tuollainen lahkoliike woinut tyhdyttää jemmaisten sielun tarpeita, jotka owat tottuneet pitämään kallissa arwossa ew. luth. kirkon wanhurskauttamis-oppia uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Ja kun taas ew. luth. nimellä olewat seurakunnat täältä oliwat liian kaukana, Brooklynin puolella ja alaosassa New Yorkia, ja niissäkin enemmän eli wähemmän poikkeewaa opetusta tuosta kalleimmasta wanhurskauttamisopista, tuli tarwe aiwan wälttämättömäksi tämän paikkakunnan keskuuteen perustaa uusi ewankelisluteerilainen seurakunta.

Sitä warten kokoontuikin pienonen joukko syyskuulla 1903 erään perheen luo neuvottelemaan kysymyksen alaisesta seurakunnasta. Asiaan innostuneita kun oltiin kaikin, ja niin pidettiin muutamia kokouksia sitti kun



viimein jouluk. 27 p. 1903 laadittiin sääntöehdotus ja valittiin johtokunta asioita valmistamaan ja valittiin komitea pappia hankkimaan. Päätös oli että koetetaan saada Suomesta pappi, jos mahdollista, mutta semmoinen joka on itse elävän uskon kautta omistamassa Herran Jesuksen kalliin lunastustyön kautta syntein anteeksi antamus, että hän sitä myöskin seurakunnalle saarnaisi julana armolahjana, sillä epäuskoisten hengettömiin jaaritukseihin oli jo väyhty ja näännytty, Mutta se toivo Suomeen nähden petti kuitenkin. Sieltä ei saatu semmoista kun toivottiin ja leipäpappia ei haluttu.

Monien tiedustelujen ja toivomusten tuloksena oli kuitenkin se, että saatiin sieltä erään tunnetun ja rakastetun Jesuksen lähettilään kautta tietää täällä maassa oleva, mutta näille kansalaisille wallan tuntematon pappismies past. M. Rivi ja hänen osotteensa kietoon. Kirjotettiin heti hänelle ja muutamien wilkkaasti toimitettuin kirjewaihtojen tuloksena oli se, että hän lokak. 16 p. 1904 saarnasi keskuudessamme ensi kertaa jokseenkin juurenlaiselle kuulijakunnalle norjalaisessa luterilaisessa kirkossa, 237 G. 123 f. Sen jälkeen vielä kolmena sunnuntaina peräkkäin, siksi että oltiin kuultu neljänä sunnuntaina ja joku kerta wiikoilla hänen saarvojaan. Tästä oli seurauksena, että hän viime sunnuntaina sanottua aikaa pidetyssä seurakunnan yleisessä kokouksessa, valittiin yksimielisellä äänestyksellä seurakuntamme pappi. — Sen jälkeen astui hän warsinaiiseen wirkaan saattamiskuun 1 p:nä 1905.

Pidettiin Sumalanpalveluksia ensin edellä mainituksa kirkossa kuukauden ajan. Mutta kun kansaa alkoi

kokoontua niin juurisja määräsä kirkkoon että tuo pienelainen kirkko näyttäytyi pieneksi, oli seurakunnan paikko etsiä tilawampi. Se saatiinkin wieläkin sopiwammalta paikalta, paremmin keskeltä kylää. 72 G. 128 ft., jossa siitä lähtien on saatu säännöllisesti kokoontua joka sunnuntai ja torstai. Näin on kulunut kolme vuotta. Kansaa on ollut laikkaamatta juuria laumoja kossja, lukuumottamatta kuuminta kesän aikaa, jolloin ihmisten mieli, lomahetkinään, tekee ulos luontoon wirtistymään kaupunkielämän jokapäiväisistä toimistaan ja helteisestä kuumuudesta, joka täällä on keskikesän tunnetuimpia waiwoja.

Silloa saattaa mainita, että monta sielua, jotka sitä ennen olivat waeltaneet epäuskon kauheassa ehytyksessä, ovat tämän ajan kuluesja tulleet wedetyiksi elämään wiefilähdetten tykö, ammentamaan autuutta Jesuksesta.

Monta wäärään oppiin johdettua ovat päässeet selwille oikiasta, erottamaan oman paimenensa Jesuksen äänen ewankeliumissa. Raadolliset ovat tulleet hymään, juomaan ja juopumaan Sumalan huoneen runsaasta tarwarasta. Ilon ja autuuden ääni on alkanut kuulua monen suusta, entisen pedon kiljunnan sijaan; joten ei ole ollut työ turhaa Herran wiinitarhassa täälläkään. Mutta paljo enempi saattaisi vielä toivoa. Mutta eihän ole sanottu, että me woisimme leikata walmiina wiljaa samana päivänä kun kylwämme. Kylwö- ja leikkuaajalla on suuri erotus luonnonkin waltakunnassa; mutta paljo suurempi hengellisessä waltakunnassa, Mark. 4: 26—29; Ps. 126: 5. 6. Uskottawaa on, ettei Herran jana tyhjänä palaja niittenkään kohdalta jotka ei vielä



tänä päivänä voi toisten lailla tunnustaa uskovan­sa Jeesusta autuudekseen. Kerran kuitenkin on tulewa jom­pikumpi, joko tuo sana vaikuttaa elämää elämäksi eli surmaaksi kuolemaan, Jes. 55: 10, 11; Apt. 12: 24; 1 Kor. 1: 23, 24; Room. 1: 16; 1 Kunt. 19: 18. On se kuitenkin hyvä, että sen kaltaista ajalleen saarnataan.

Katken aikaa on ollut se ilahuttavana ilmiönä, et­tä paitsi juurilukuisia kuulijakuntaa, on seurakunnan aineellinenkin puoli ollut hyvin turvattuina, vaikka paik­kakunnan kalliisiin menoisiin nähden onkin menot olleet jokseenkin raskaat, noin yli puolentoista tuhatta dollaria vuodesa. Kuitenkin on se saatu niin hyvin kokoon ettei ole ollut rahapulaa milloinkaan. — Kun tähän vielä lisää sen, että seurakuntaa kannattaa tällä paikkakunnalla wain palvelustytöt, että paikkakunnan miesväki, suu­rimmaksi osaksi, ovat wäkijuomain orjuuteen ja siitä seuraaviin pahaisiin niin waipuneet, ettei he kykene eikä tahdokaan ottaa osaa mihinkään muuhun; eikä ollenkaan kristilliseen yhteistyöhön. Samoin on laita myöskin osal­la kansaa tuon n. k. sosialistiaatteen wuoksi, että se on raai­stannut sekä mies että naishenkilöt näillä seuduilla sii­hen määrään, ettei he tahdo olla myöskään osallisia seu­rakunnan kannatukseseen. Nämä seikat aiheuttaa sen, että ainoastaan joku osa paikkakunnan naisia, palvelustyt­kö, kannattawat seurakuntaa aineellisesti, joitakin harwo­ja mieshenkilöitä mukana.

Katkeista näistä kokemuksista on tultu huomaamaan että seurakunnan Herran, Jeesus Kristus, on ollut läsnä lupauksensa mukaan siunaamassa meitä sekä hengellisellä että maallisella siunauksellaan; tohtinenpa sanoa: yli

toiwomustemmein. Kun sitte lisätään tähän se, että seurakuntamme ei suinkaan ole saanut kaswaa päivä­paisteessa ja tyhneessä ilmassa, waan on heti alusta pi­täin täytynyt kestää mitä ankarimpia rajumyrskyjä wi­hollisten puolelta. Katkein raiwoifinta jotaa alkoi heti käydä tuo jo mainittu wapaakirkollinen laho, koettaen saarnaajansa kautta ensin häwäistä seurakunnan henki­löitä heidän walitsemalleen opettajalle siten, että hän olisi pelästynyt siitä ja peräntännyt lupauksensa tulla heille opettajaksi. Kun se ei onnistunut, otti hän elämän tehtäväkseen ruweta häwäisemään taas opettajaa kan­jalle. Wihdoin, että se olisi näyttänyt warmemmalta, ja woimaa olisi ollut kyllin, liittoutuivat paikkakunnan kaikki kolme sen aikaista pappia, joista ainakin kaksi oli Suomesa suorittanut papin tutkintonsa, yhteen häwäi­sy-yhteyteen, saaden vielä tawan takaa lisäwoimia Mic­higanin Hancockista ja mainioista Massan „lähetys“ miehistä. Näillä näin mainioilla maailman mahtimie­hillä aikoi perkele kaataa ja kukistaa tuon „oppimatto­man“ sananpalvelijan ja sen seurakunnan jota hän oli walittu palwellemaan, täällä New Yorkin yläniemellä, mutta turhaan. Sosialistit ovat niin ikään koettaneet tehdä moitawansa saadakseen kumoon tätä laitosta, mut­ta ihme kyllä, on se wain todellakin pysynyt paikallaan. Sitä siis tulee yksin Herralle kiitos ja kunnia! — Nähtä­västi on toteentunut ne sanat jotka hengellinen laulaja lausuu Ps. 124; 125; 126; 127; 46 ja Raamali Room. 8: 28—39; 1 Kor. 1: 25—31; Math. 16: 18; Hejef. 34: 11—16; Jer. 23: 3—6; Jes. 40: 1—11; 60. Kun katselemme Sumalan pyhää sanaa ja siinä annettuita ar-



molupaukia, warjeluksia ja sumausta, niin helposti huomaamme, että kaikki se on annettu meille opiksi, neuvoiksi ja parannukseksi. Sepä se onkin meidän ainoa ja vahva turvamme aina ollut ja tulee edelleenkin olemaan; sen Herran meille armostaan suokoon! —

Mutta ei sinä kyllä, että vihollinen on koettanut hätyyttää, meitä ulkoa päin tulevilla hyökkäyksillään, waan onpa hän koettanut kylwää eripuraisuuden ja wäärinymmärryksen, itserakkauden ja toistemme ylönkatseen siemeniä meihin ihan itsiimmekin, keskuuteemme, saadakseen sillä tavalla hajalle tuon kauniin Herran istutuksen, joka teko onkin paljo waarallisempaa kun ulkoa tulewa pahuus. Siitä Jesuuksemme sanookin: „Jos waltakunta erkanee itseään vastaan, niin se kukistuu.“ Tätä seikkaa tulee meidän jokaisen wastustaa lujasti, ja siihen meillä on werrattomat jota-aseet, jos wain niitä käyttämme. Katso Joh. 13: 34, 35; 3 Moos. 19: 18; Math. 22: 37—39; Joh. 15: 12; Eph. 6: 10—18; Room. 12; 14; 15: 1—7; 1 Kor. 13; 2 Kor. 2. — Kuitenkin tuo, niin ikävää ja pahaa kun onkin, on tawallaan hywäkin, sillä sen kautta tulemme lähemmin itsemme ja myöskin lähimmäisemme heikkouden tuntemaan ja apua tarvitsemaan yksin Jumalalta.

Mitä ikäwin puoli seurakuntaelämässä näillä paikoin on, on se, että oman kirkon ja pappilan saaminen on näin harvoille ja vähäwaraisille kun olemme, jula mahdottomuus, syystä, että yksin maapalanen (tonttimaan) maksaa yli kymmenen tuhatta dollaria, ja siihen rakennus lisäksi, jonka täytyy tehdä kaupungin määrähsten mukaan, tulee se maksamaan jonkun 30—50 tuhatta

wähintäänkin, joka näin pienelle palvelustyttö joukolla on mahdotointa. Wuokraamallaakin tosin tulee kalliiksi pitää yllä kirkkoa y. m. tarwittavia huoneita, waan siihen tarwittawat pienemmät erät kerrallaan omat helpompia sittekin saada kun noin kalliilla hinnalla itselleen rakentaa.

Ikäwänä puolena myöskin taas tänä syksynä on se seikka koettava, että tulee papin waihetus wälttämättömäksi, syystä, että pastori M. Rivi on lupaamansa ajan kelme vuotta nyt ollut ja hänen täytyy siis talousasioitensa puolesta poistua keskuudestamme. Mutta Herran, joka ennenkin on meitä auttanut, auttaa taas tässäkin epäilemättä. Hänelle uskoamme asiamme, Hän on apumme ja turvamme!

Mieläpä lopuksi saan ilolla mainita, että seurakuntamme keskuuteen viime vuonna 1906 perustettiin kristillinen nuorisoyhdistys, jonka toiminta on ollut wilkasta ja edistäwää Jumalan waltakunta-aatetta, seurakunnan yhteydessä ja parannukseksi. M. m. on nuorisoyhdistyksen toimesta ilmestynyt joka wiikko käsin kirjoitettu sanomalehti „Taimi“, hengellisillä runoilla, kertomuksilla ja suora-sanaisilla Raamatun tekstin selityksillä, siunaukseksi ja rakennukseksi keskuudestamme. Onpa seurakuntamme saanut olla osaa ottamassa myöskin useampain kowasojisten aineelliseenkin awustukseen, joskaan ei erittäin suurilla summilla, niin kuitenkin lievennykseksi niille, jotka owat sitä saaneet nauttia. Pyhäkoulu on pidetty ja pidetään, joskaan ei kaikki kansalaiset edes sitä wähdäkään kristinopin alkuperustelua, jonka mainittu koulu



woipi antaa, katso tarpeelliseksi lapsilleen, joka on sangen ikävää!!

Niin, tällä tavalla on siis mainittu seurakunta a-  
lottanut, työskennellyt, kasvanut ja vaurastunut. Josta  
ainoastaan ylin kiitos ja kunnia olkoon seurakunnan  
Serarille Jeesukselle, joka meitä on tähän asti auttanut!  
Hän vastakin tehköön sen suuren laupeutensa kautta!  
Hänen kalliin sovintoverensä voimasta laikutoon edel-  
leenkin anteeksi antamus elämä ja autuus, että vieläkin  
waikka olemmekin täällä ikään kuin „Babelin wirtain  
tykönä“, saimmekin kuitenkin armosta Jeesuksen kuulla ja  
kätkeä Hänen rakkain ewankeliuminsa sulosanomaa sie-  
luillemme iloksi ja autuudeksi!

Kiitetty olkoon Sumala ja meidän Herramme Jeesuk-  
sen Kristuksen Isä, joka meitä suuresta laupeudestaan  
on synnyttänyt jälleen elävään toivoon Jeesuksen Kris-  
tuksen ylösnousemisen kautta! — Hän tehköön meissä  
mitä Hänen edessä otollista on, Hänelle olkoon kunnia  
seurakunnassa nyt ja iankaikkisesti. Amen.

M. R.

**Spartan ynnä muitten Ew. Luth. seurakuntain vaiheista.**

Siimon Pietari tunnusti Jeesusta Kristukseksi Su-  
malan Pojaksi, johon Jeesus vastasi ja sanoi: „autuas  
olet sinä Siimon Soonaan poika, sillä ei liha eikä veri  
sitä sinulle ilmoittanut, waan minun Isäni joka on tai-  
waasja.“

Edellä sanotulle tunnustukselle sanoi Jeesus seura-  
kuntansa perustawansa, „eikä helwetin portit pidä sitä  
woittaman.“

Illä olewalle tunnustukselle owat nekin seurakun-  
nat perustetut 3 wanhimman kristinuskon tunnustuksen  
mukaan, joilleka allekirjoittanut on saarnannut paran-  
mista ja syntein anteeksi antamusta Jeesuksen nimessä.

Spartan Ew. Luth. seurakunta on perustettu w.  
1893, ja perustajina owat olleet: M. Kari, M. Pakkala,  
M. Rinnula, M. Niemi, S. Johnson, S. Matson, D. Hen-  
rickson ja L. Nho, mikäli laillistuttamispaperit ja pöytä-  
kirjat näyttävät.

Ensimmäisenä pappina on ollut Mikko Sawukai-  
nen kolmisen vuotta, jona aikana ei ole ollut seurakun-  
nalla kirkkoa, waan on kirkonmenot pidetty raittiushaa-  
killa. Pappi ja seurakunta kyllästyneenä toisiinsa josta-  
kin syystä, erosi S. Sawukainen w. 1900 Spartan seura-  
kunnan palveluksesta, joten seurakunta jäi papittomaksi.  
Allekirjoittanut saapui Suomesta Ohion waltioon w.  
1901 helmik. 24 p. Spartan seurakunnan kutsumanan  
saawuin Spartaan huhtikuun 4 p. w. 1901 hoitamaan  
Spartan seurakuntaa, jossa olen toiminut Sumalan ar-  
mon kautta tähän kirjoitushetkeen asti. Spartaan oli  
kokoontunutkin murheellisia sieluja, jotka kysyivät: „mi-  
tä minun pitää tekemään, että minä autuaaksi tulisin“,  
ja monet kuultuansa ewankeliumia, uskoivatkin Jeesuksen  
ja niin he saivat „woiman Sumalan lapsiksi tulla, jotka  
uskoivat Hänen nimensä päälle.“ Msiain näin ollen, he-  
räsi seurakuntalaisissa se ajatus, että on tarpeellista ru-  
weta laittamaan kirkkoa, waikka toiset wastustawatkin,  
waan kuitenkin enemmistö oli sitä mieltä, että kirkko on  
laitettava ensi tilaisuudessa.

Kirkko on tehty w. 1901 ensin alku ja sitten walmis-



Spartan, Winn., kirkko.

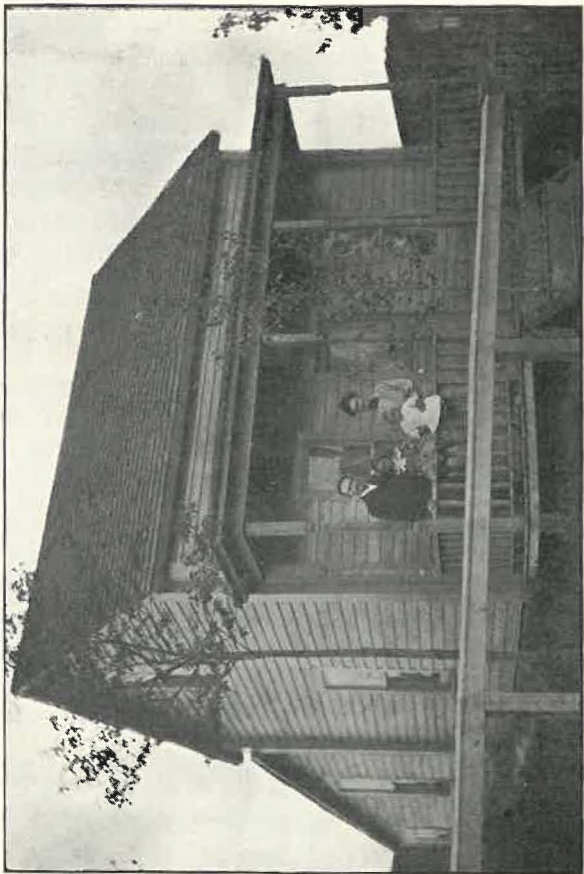
tettu w. 1902 kahden kaupungin lotin päälle, jonka arvo on arwattu kokonaisuudessaan lottineen \$3,500. Kirkon päälle jäi iso welfa taakka rasiittamaan seurakuntalämää, joka tuotti monta waikeutta wästustajienkin puolesta. Vielä wuosina 1903—04 oli Spartan huono aika, jolloin alkuperäiset seurakunnan jäsenet enemmäksen poistuivat pois paikkakunnalta, noin kolmatta sataa henkeä, joka oli paha isku. Edellä mainittuina wuosina toimitti allekirjoittanut yleisiä keräyksiä, joka esti kirkon joutumasta pois omistajalta, joka muuten olisi ollut mahdollista. Wiime wuosina on ollut seurakuntaa rasiittamassa monet waikeudet, kansan williintymisen ynnä muun erimielisyyden suhteen. Waan kaikissa waikeimmisjakin asioissa, en epäile Jumalan kuulleen rukouksiani, „sillä wanhurskaan rukous woi paljo koska se on totinen.“

Allekirjoittanut asui wuokrahuoneissa monta wuotta, waan wiime wuosina olen Herran awun kautta saanut itfelleni omat huoneet asuakseni perheeni kanssa, kuin ei seurakunta ole woinut wähawarataisuutensa tähden laittaa taloa.

Seurakuntia olen ollut perustamassa, joissa olen ennen ja jälkeen käynyt puhumassa Herran sanaa. Piken seurakunta perustettiin w. 1903; Embarrasin w. 1904; Nashwanin w. 1904; Stebenjonin w. 1904; (joka lienee fittemmin kuollut kansalaisten poismuuton tähden.)

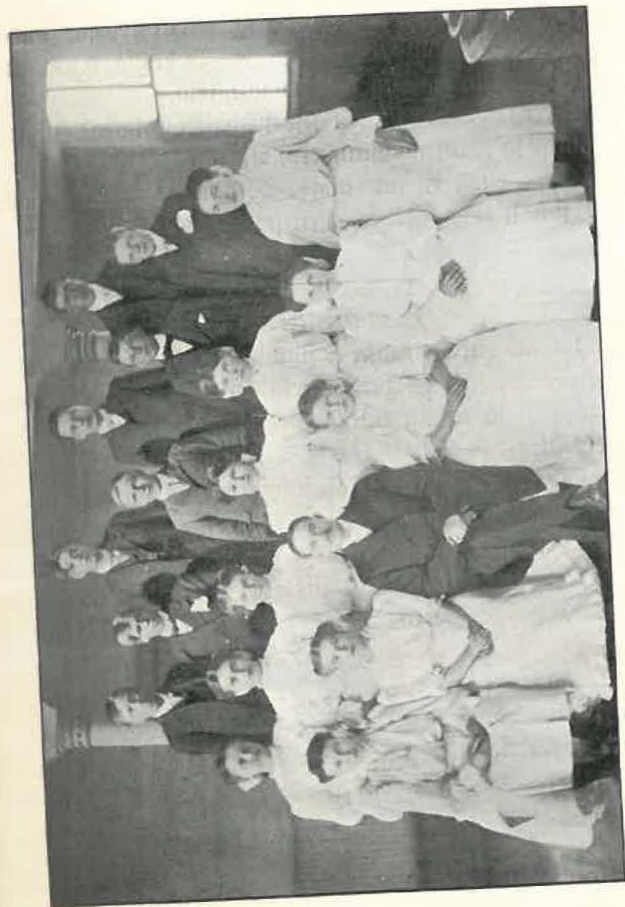
Santajoen w. 1904; Fairbankin w. 1906; St. Louis joen w. 1906; Boveyn w. 1906; West Piken w. 1907. Mäolewiin seurakuntiin olen firjoittanut säännöt ja monet ovat jo Minnesotan laissa wähwistetut.





Spartan pappila.

58



Spartan rippikoulu.

59

Olen käynyt myöskin monissa muissa paikoissa papillisia toimia tekemässä, kuten Elbasja, McKinlehsjä, Bivabikisja, Murorasja, Virginiasja ja Buhlisja y. m. luuluun ottamatta muista lähetyksmatkoista.

Herra Jeesus sinua itse vähäijet toimeni, nimeji kunniaksi ja sielujen autuudeksi, Amen.

Se, Jeesus, on sinu asia, Se oma on sinu kunnias; Siis sitä suojaa, holhoo, Ken sotii janas puolesta!

Sohn Rankila.

### Rukouksesta.

Koskas rukoilet, niin ei sinun pidä olemaan niinkuin ulkokuullatut; sillä he mielellänjä seisovat ja rukoilevat synagogisja ja kujain kulmissa, että he ihmisiltä nähtäisiin. Mat. 6: 5.

Herramme Jeesus oli opettanut monta kaunista opetusta, ihmisten autuuden syistä ja perustuksista. Tämän kaiken opin selkeässä totuudessa tuli selville se jalaamaton asia, että ihminen tulee ainoastaan vanhurskautetuksi uskon kautta Herramme Jeesuksen ansiossa, Jumalan laupeuden kautta runsaasti wuodatettuna, meidän pelastustsemme ja autuudeksemme. Liit. 3: 4, 7.

Kaiken tämän tutkimisessa ja tarkastamisessa me näemme Jumalan rikkauden, kaikiwoiwasja isän rikkaudessa ja hywyhdesjä, joka ei ole mitään woinut kieltää rikkaudenja esineiltä, waan on hän Jumalallisuuden täydellisyysmitalla jakanut ihmisten nautittawaksi. Sentähden huudahtaakin apostoli Paawali: „Di sitä Jumalan rikkauden ja wiihauuden ja tunnon hywyhttä.“ Room. 11: 33.

Tämän Jumalan rikkauden, rikkauden ja laupeuden katselemisessa näkee ihminen sanomattoman suuren hywyhden, jonka omistaja hän Jumalan salatusja „mutta jo julki ilmoitetusja“ neuwosja, wastoin omaa ansiotanja jo on. Kuitenkin koska wihollinen aina koittaa wahingoittaa sekä wangita autuaaksi tehtyjä ihmis-sieluja, saat-taen ahdistuksia ja nurheita, on Jumala myös suonut hänen laupeutensa astioille (ihmisille) tilaisuuden tulla wahmistetuksi uskosja, rikkaudessa ja horjumattomassa toiwosja, kuntelemalla lastensa walitustja ja pyyntöjä. Sentähden on kowin lohduttawaa ja ilahuttawaa tulla korkean Jumaluus-majesteetin eteen, puhumaan ja keskustelemaan hänen kansansa asioista, jotka ovat meille niin tarkeitä ja wälttämättömiä. Tällaista pyytävää ja lapsellista puhelua me sanomme uskowaisen rukoukseksi.

Mutta niinkuin jo tekstinme sanoista näkyy, on rukousta useampaa eri-laatua, joista toiset on oikeat rukoukset ja Jumalalle kelpolliset, toiset kelpaamattomat „ulkokuullatut.“

Kaikkina aikoina on toskristittyjen toiminta osottanut oikeaa, kunnollista ja muhteetonta elämää, joka on saattanut monen katselemaan kunnioitustella uskowaisen siwoa elämää. Tämän on huomanneet ne jotka etsiwät ainoastaan omaa kunniatansa, ja kateudesta ovat alkaneet harjoittamaan samanlaisia jumalisuus harjoitustja kuin uskowaisetkin ihmiset; kuitenkin on tuo toiminta aiwan huomattawan selwä. Ulkokuullattu ei koskaan rukoule Jumalaa sentähden että hänen halunsa olisi siihen, maan hän rukoilee sentähden että kansaihmiset sen näkisiwät ja kunnioittaijivat häntä jontinlaisena pyhimyksenä.



Sitä opettaa Herrä Jeesus sanoesfaan: „että he ihmisiltä nähtäisiin.“

Wielä samaan rufoilain luoffaan owat luettawat nefin, jotka rufoilewat Jumalaa fiinä tarfoitufjesfa että Jumala tekiji heidät autuaafsi. Tämä ofottaa filloin heidän olewan aiwan ufkottomia Jumalan jo toimitettuun ja tehtyyn autuuteen, jonka Kristus on jo kerta tehnyt ja niin ijankaiiffisen lumastufjen löytänyt. Hebr. 9: 12. Herrä myös sanoo niistä ufkottomista rufoilijoista: „älkäätkä olko heidän kaltaifensa.“ Mat. 6:8.

Toifin on ufkowaisten rukous! Ufkowat ihmiset jo ufkowat fen että Jumala on heidät rakkauteensa kautta jo Jeesufjesfa Kristufjesfa autuaafsi tehnyt, wieläpä pyhäsfä kasteesfa fen lahjansa jakanut ja oikein uudesti synttänyt, „ei katoowaisesta, waan katoomattomasta siemenestä, elävästä Jumalan sanasta, joka ijankaiiffisesti pyhyh.“ 1 Piet. 1: 23. Se ufkowat että he ei tule autuaafsi rukoufjensa perusteella, waan „Jumalan wäellä.“ Piet. 1: 5. Se ei rufoile sentähden että tulisiwat Jumalan lapset ja oikein „perilliset.“ Se ei rufoile sentähden, että he ihmisiltä nähtäisiin, mutta he rufoilewat :fää hengesfä ja totuudesfa.“ Joh. 4: 23. Se ei rufoile sentähden että ihmiset näkifiwät ja antaifiwat heille kunnian, waan sentähden että Jumalan kunnia tulifi heisfä täytetyfki. Joh. 5: 41. Se eiwät rukoufjiaan tahdo saada loppumattomiin pitkiin lörpötyfjiin, waan rukoufsefki he tietäwät ja ufkowat Jumalan jo kuulewan heisfä waikuttawaisen Jumalan hengen rufoilewan huokauksenfin. „Sillä emme tiedä mitä meidän tulisfi rufoilla waan henki rufoilee

meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla.“ Room. 8: 26. Siitä sanoo jo Prof. „Minä tahdon wuodattaa armon ja ruokoufjen hengen, ja heidän pitää katfoman minun puoleeni, jonka läpi he pistäneet owat Zak. 12: 10. Se eiwät rufoile sentähden että Jumala alkaiifi rakastamaan heitä, mutta sentähden kun Jumala on rakastanut heitä. Seidän rukoufjensa tarfoitus ei ole sellainen että he rukoufjellansa Jumalan fowittaiifiwat, waan he rufoilewat ufkosfa jo fowitettua ja rakastawaa Jfää. Seidän rukoufjensa ei ole heistä waiwaloista, rakasta ja surullista waiferoimista, waan sydämeestä lähtewää halajamista Jumalaan ja on fiis ilon aika se kuin Jumala hymnyttää henkensä waimalla halun rukoufseen jo awunpyhntiin; toifin sanoen, he Jumalan hengen waikutufjen waimalla saawat niinkun kufsum tulla armollisen rakastawan ja rikkaufjansa tarjooan majesteetillisen Jfän puheille. Se eiwät pakota itseänsä rukoufseen, waan ilman pakkoa ja jotakin wäkisten menemistä, ikäwöimishalusta he lähestywät ilolla ja rohkeudella, tietäen eifiellä olewan peljättäwää tuomiota, waan muuttumattoman rakkauden ja laupeuden. Ufkowainen, joka on saanut syntinsä kaiffi anteefki ei woi enää rufoilla Jumalaa tulkaksensa rikkaammafki, waan hän haluaa nuo rikkauskallenteensa pitää huolellisesti fäilytettynä ja wartioituna. Sentähden ei hän woi niitä heittää kenenkään muitten huostaan, kuin waimallisen Jumalan warjeluslinnaan. Hän ei uskalla eroittaa näitä kallisarwoifia tawaroifista irti Jumalan sanasta, waan pitää ne fiinä kätkösfä ja fäilösfä, aina nauttien niitä fen mukaan kuinka Herrä hänelle kullakin ajalla on antawa.



Di kalliit Kristuksen Jesuksen kalliin ja voimallisen, ijäti kelpaavaisen rukouksen voimasta osalliset Sumalan lapset. Ilkkäämme jowittako meidän juurinarwoista tarwaraamme (tjanlkaiffista autuuttamme) helposti järkywiin päliöihin, waan antakaamme sen olla warjeluksparissa, Herran pyhässä sanassa. Silloin me myös niitä lupauksien lohdutuksia nauttiwina, tulemme warmasti warjelluksi kaikilta wihollisen kawaloilta hyökkäys-aseilta, joina hän usein käyttää Sumalan sanaakin sitä selittäällä oman mielenjä mufaan.

A. R.

#### Amerikan Suom. Ew. Luth. Kansalliskirkkokunnan synty ja kehitys.

Monilla kansalaisilla tässäkin maassa, mutta warjinkin Suomessa, jossa tawallisesti täkäläisiä asioita katjellaan pahimmasa walossa, jos eiwät wain ole fikäläisten näkökantojen mukaiset, on sellaisia luuloja, että puheenaolewa kirkkokunta olisi muka joku jumalaton ja kaikkia kristillisiä periaatteita wailta, jossa työntekijät olisimat „oppimattomia“ ja kaiken tosihywän wastustajojta, ja että koko laitotos olisi waan kateuden ja eripuraisuuden surkea hedelmä; y. m.

Mutta ettei niin ole, jos ei saa eripuraisuudekji ja kateudekji sanoa wastustajain tekotapoja, jotka owat olleet aiheena R. kirkkokunnan synty miseen, tulemme allaolewista kertoelmista huomaamaan, joita soijimme jofaisen totuutta rakastawan lukijan tarkoin ottamaan huomioonja.

Siitä kun Amerikan suomalaisten keskuudessa heräsi yhteisen kirkollisen elämän halu, on jo lähemmäs parikymmentä vuotta. Silloin olivat täällä pappena pastorit J. W. Eloheimo, J. R. Nikander, R. Suotari, J. J. Hoikka, lähetyksaarnaaja R. L. Tolonen ja G. Sarwela, joitten toimesta, etupäässä kahden enji mainitun, ruwettiin puuhaamaan yhteistä kirkkokuntaa, jolle nimekji anenttiin Suomi-Synoodi.“ Säännöt laadittiin ja kaikinpuolin noudatettiin, niin paljo kun mahdollista Suomen waltioirkon mukaisututa. Mutta, ettei Amerikan wapaissa oloissa sellainen jowellu, ei parhaallakaan tahdolla, on itsestään selwää. Näitä sääntöjä hywäksymään tietysti tarwittiin kansan tahto. Mutta, että kansassa on aina monta mieltä, niinkuin miestäkin, tuli helposti selwille siinäkin kokouksessa Calumetissa, Mich. — Toiset hywäksywät ja toiset panimat wastatan. Hywäksyjäin puoli, waikkei suurempikaan, pitivät kuitenkin oikeutenaan ne ottaa laiksi ja sellaisenaan wahwistaa. Mutta vastaan panijain puoli, jotka olisimat waatineet sääntöjä wapaamman henkijiksi, jota ei kuitenkaan otettu huomioonja, erosimat siitä yrityksestä. Sen lisäksi oli vielä syynä eroawat mielipiteet uskonnollisijakain kysymyksissä; nim. siinä, että enemmistö noista papeista tunnettiin ja wialäkin tunnetaan, mikäli heitä wialäällä on, kallistuwan n. k. pietismiseen suuntaan, jota wastoin taas paljo kansaa eroawasta puolueesta kallistuiwat n. k. ewankeliseen suuntaan.

Tästä oli seurauksena, että Calumetissa, joka jiloin jo oli suurimpia suomalaisia seutuja Amerikassa, perustettiin riippumaton seurakunta, jolle nimekji an-



nettiin Calumetin Suom. Ev. Luth. Kansalliskirkkoyhteisö.

Samaan aikaan joutuivat edellä mainitut esipapit joistakin syistä erimielisiksi, josta taas seurasi se, että pastori J. W. Eloheimo erosi tuon vasta syntyneen Suomi-Synoodin kirkkokunnan yhteydestä. Hän, ollen papina Ironwoodissa, Mich., jossa hoiti muutamia ympäristöllä olevia muitakin seurakuntia, ja puuhasi niitten yhteydessä myös asiat sille kannalle, että hänen toimestaan syntyi toinen ev. luth. kirkkokunta Amerikan suomalaisten keskuuteen. Mutta, että hän sen perusti piispallijelle pohjalle, ei kansa ollut hyvin mielinen siihen kirkkokuntaan yhdistymään, peläten taas tuota Suomen piispapaltta. Siten siis jäi vielä paljo seurakuntia kautta maan jotka eivät halunneet yhdistyä kumpaankaan. Uusia seurakuntia perustettiin joille annettiin lisänimeksi „kansallisk.“ Kun astain tila oli tällainen ja kansa tarwitse pappeja ja halusi pitää wireillä kirkollista elämää, ryhtyi vihdoinkin ne seurakunnat jotka eivät kumpaankaan kirkkokuntaan kuuluneet, keskenään neuvottelemaan yhteisestä **Kansalliskirkkokunnasta**. Niin moitettiin alustava kokous pidettäväksi Rock Springsin kaupungissa, Whomingin valtiossa syyskuun 1898. Sitte kuitenkin tuo asia jäi lewähtämään pariksi vuodeksi. Mutta allekirjoittaneen ja silloin hiljakkoin Suomesta tulleen pastori W. M. Mandellöfin y. m. toimesta herätettiin tuo lewähtänyt ev. luth. Kansalliskirkkokuntahomma uudelleen eloon, ja niin pidettiin perustava kokous syyskuun 1900, Ironwoodissa, Mich., jossa laadittiin säännöt ja ne laisja, Minnesotan lakien mukaan, vahvistettiin. Ja se siitä syystä, että Minnesotan la-

kien mukaan vahvistetuilla kirkkokuntasäännöillä on niin laajaperäinen merkitys, että sillä kirkkokunnalla on oikeus ottaa seurakuntia yhteyteensä kaikialta Amerikasta ja Canadasta; jota oikeutta ei ole Michiganin valtiossa vahvistetuilla kirkkosäännöillä. Sen kirkkokunnan toimi rajoittuu ainoastaan Michiganin valtioon.

Dhion valtion suomalaisten keskuudessa oli jo edellä mainittuina aikoina seurakunnallinen henki myös kypsynyt siihen määrään, joiitten keskuudessa toimi papina past. Wm. Williamson, että siellä perustettiin myöskin erityinen kirkollinen yhdistys, joka kantoi nimeä: „**Suom. ev. luth. vapaakansan kirkkokunta.**“ Tämä syntyi sillä ajalla ja sen vuosii, kun aloitettu Kansalliskirkkokunta uinui kehdoissaan 2 vuotta, tietämättä tuleeko siitä eläjää eli ei.

Paljolla työllä ja ponnistuksella saatiin kuitenkin tuo „lapsi“ esille edellä sanotulla tavalla. Siten siis oli jonkun ajan Am. suomalaisilla 4 lakioipaista ev. luth. kirkkokuntaa. Mutta kun kaikki kolme lähemmin, paitsi S. Synoodia, sopivat yhteistyöhön sekä kristillisten että taloudellisten periaatteiden vuoksi, ruvettiin heti käsitädessä toimimaan, niin paljo kun mahdollista. Kun jokaisessa kirkkokunnassa oli pappeja jotka olivat vihitty mitä missäkin, nim. joku Suomessa, toisia taas tässä maassa, ennen suomalaisten omaa kirkkokuntatointa, norjalaisessa Haugen Synodissa; Am. Suomalaisessa kirkossa ja Wapaakansan kirkossa; tuli myöskin heti yhdistymishommat kysymykseen, ja 1901 Calumetissa pidetyssä kansalliskirkon kolmannessa vuosikokouksessa



päätti kansallis- ja vapaakansan kirkkokunnat yhdistyä, muutamilla mahdollisilla ääntöpykäläinsä yhteensovit-  
teluilla, joka tapahtuikin ennen seuraavaa kirkollisko-  
fousta.

Samassa kokouksessa nostettiin kysymys, josko ru-  
wettaisiin koettamaan yhdistystä saada aikaan myöskin  
S. Synoodin kirkkokunnan kanssa, mutta kun ei S. S:n  
taholta oltu mitään siihen suuntaan toimittu, waikka jo  
sitäkin ennen oli useita kertoja eritawalla yhdistymis-  
yrityksiä tehty, katsottiin silloinkin olewan sen turhaa ja  
niin jäi se fikseen.

Sittenmin on kansalliskirkko jännöllisesti toimi-  
nut, vuosi vuodelta, pitäen kirkolliskokouksensa, joita on  
tähän asti ollut: 1898 Roce Springsissä, Whom.; 1900  
Sronwoodissa, Mich.; 1901 Calumetissa, Mich.; 1902  
Ashtabula Harborissa, Ohio; 1903 Elyssä, Minn.; 1904  
Smithwillesissä, Minn.; 1905 Calumetissa, Mich.; 1906  
Wakefieldissä, Mich. ja 1907 Fairport Harborissa, O-  
hiossa. Siis kaikkiaan 8 vuosikokousta. Seurakuntia  
kuuluu Kansalliskirkkokuntaan kautta Amerikan ja tie-  
tääkseeni joitakin Canadasjakin, joitten yhteinen wäkilu-  
ku on noin puoliwäliin toistakymmentä tuhatta. Pappeja  
on nykyään 16 ja muutamia ewankelistoita kautta maan.

Mutta miksi sitte kuitenkin on tämä kirkkokunta ole-  
masssa, luulen kysyvän niitten jotka eiwät tunne lähem-  
min syitä. Voitaisiinhan yhtä hyvin tulla toimeen yh-  
dellä, kun pitää yllä useampia! — Niin on jo monta  
kertaa sanottu sekä sanomalehdissä, saarnatuoleissa että  
yhteyisyshyönteissä. Mutta asiassa on aina kaksi puolta,  
je pitää tässäkin paikkansa. — Tahdon asettaa pienen

wertauksen: jos sinä, lukijani, olet matkalla jossa sinun  
täytyy turwata majataloon ja tultuasi sinne pyydät huo-  
netta ja ruokaa, mutta et saa muuta kun huoneen ja  
jospa sekin on niin kylmä ja epäterweellinen, ettet voi  
siinä tulla toimeen, wielä wähemmin olla tytywäinen  
ilman rawintoa olemaan. Mitä teet siinä tapauksessa?  
Minä luulen sinun vastaawan: etsin paremman maha-  
talon! — Niin oikein, niin minäkin tekisin!

Mutta samalla tawalla on laita tässä kirkkokunta-  
kysymyksessäkin. Mina on ollut kahdella — jopa  
monenkinlaisia — mielipiteitä seurakunnassa, pitkin ai-  
koja. Mutta otan nyt wain näitten kahden samaa oppia  
tunnustawain eroawat mielipiteet tässä huomioon.  
Suomi-Synodi, kuten jo alussa mainittiin, edustaa pa-  
pistoiheen pietismisiä mielipiteitä, joihin ei ole wähää-  
kään wäärin sowitzia Ap. Paawalin sanat Room. 10:  
2, 3 w., että „heillä on kiwaus Jumalan puoleen, mut-  
ta ei taidon jälkeen. Sillä eiwät he ymmärrä Jumalan  
wanhurskautta, waan pyytävät omaa wanhurskauttaan  
wahwistaa, eiwätkä ole Jumalan wanhurskaudelle kuu-  
liaiset.“ Kun nyt itse tärkeimmässä opinkappaleessa us-  
kon wanhurskaudessa he owat wastustawalla kannalla,  
niin on heidän kaikki kirkollinen työnsä, työtä „siinä  
jossa ei ole rawintoa“, 3s. 55: 1; siis majatalon kaltais-  
ta, jossa ei anneta ruokaa matkajille. Mutta kansassa,  
jota kristikunnaksi nimitetään, löytyy aina niin paljon  
isowaisia ja janoowaisia sieluja Jumalan armon ja  
wanhurskauden perään, etteiwät he tyhdy noin „köyhiin  
jättyihin“, waan tahtowat että saawat „määrätyn osan-  
sa oikealla ajalla.“ Sentähden se oja kansaa, joka tunsi



tuon hengen, ja olivat jo oppineet „maistamaan Herran suloiisuutta“ ewankeliumissa, eivät tahtoneet liittyä „antamaan rahaansa siinä kussa ei leipää ole, ja työtänsä siinä jossa ei ole ravintoa“, kun Herra itse sen kaltaisesta waroittaa. Katso Math. 7: 15; 2 Tim. 3: 5; Mich. 3: 5; Joh. 10: 5, 8, 10, 12, 13; 2 Kor. 6: 14—18; 2 Tim. 18: 4—8, y. m. Kun Herran näissä oloissa, joissa ei mikään waltiomahdi määrää kirkollisia oloja, saadaan Jumalan selwän sanan mukaan toimia wapaasti, niin onhan luonnollista, että täällä se oja kansaa, joiden elin- kysymykseenä on tulla sen armojärjestyksen mukaan jonka Herra Jeesus itse jättänyt on, autuuden käsitykseen, jossa johtavana säweleenä kaikuu: „ja pitää saarnattaman parannusta ja syntein anteeksi saamista kaikissa kansoissa“; sekä: „saarnatkaa ewankeliumia kaikille luoduille“, ja: „ottakaat Pyhä Henki, joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan, ja joille te ne pidätte, niille ne omat pidetyt.“

Kun nyt tämmöistä oppia S. Synodissa pidetään waraallijena willioppina, lihan pöyhyytenä ja kirkollisen järjestyksen häwäisemisenä, wakawan kristillisyyden pilkkaamisena y. m. f., niin onko siis ihme jos ne joilla ei ole muuta neuwoa autuaaksi tulemiseen kun Jeesuksen Kristuksen Jumalan Pojan nimi ja kallis sowingtoveri, owatkin sitte erikseen muodostaneet kirkkokunnan, woidakseen saada saarnamiehikkin keskuuteensa, semmoisia, jotka tulewat edellä ferrotuilla armowälikappaleilla lohduttamaan kansaa heidän syntihädänsään, kuten Herra käskää 1. Kor. 14: 1, 2. Koska S. Synodissa olisikin sallittu wapaata ewankeliumia saarnata ja uskoa syntein an-

teeksi antamus sulasta Jumalan armosta Jeesuksessa, tunustaa Häntä autuudekseen ilman ihmistöittä, luultawaa on, että kaikin oltaisiin yhdesjä k. kunnassa. Mutta kun sitä ei ole sallittu, eikä ewankelisia saarnamiehiä hywäksytty, niin se on ollut aiwan pakosta perustaa semmoinen kirkkokunta josta tulee sieluille ravinto; sillä emme me ainoastaan sillä elä, että meillä kirkkoja ja pap-piloita on, ja että papin nimellisiäkkin on, puoluekiihkoa ja intoilua kowasti; ei! Me tarwitsemme saarnaa, kas-tetta ja ehtoollista siinä woimassa eteemme asetettuna kun Herra käskent on. Siinä on warsinaisin syh jonka wuokki ew. luth. Kansalliskirkkokunta on syntynyt ja on olemassa.

Witen sitte kansalliskirkossa on toimittu ja toimi-taan, on tullut jo niinkin pitkän ajan kuluesja näkywiin. Pappeja totsin on asiain waatimusten wuokki, etenkin feltiän ewankeliumin opin saarnaamisen tähden, tähty-nyt wihiä wähemmän oppineistakin miehistä. Mutta kuitenkin sillä edellytyksellä, että epäuskoisia ei ole pa-piksi wihiä, eikä johonkin toiseen uskon lahkoon kuulu-wia, kun ainoastaan niitä jotka tunnustawat ewankelis-luteerilaisen opin pyhän raamatun rinnalla oikiaksi. Mut-ta tässä ei ole tehty toisin kun miten Kristus teki, koo-tesjaan oppimattomat miehet apostoleikseen, ja jota samaa tapaa apostolit tekivät kauan aikaa sen jälkeen, siihen asti kun kirkko joutui waltioirkokki keisari Kons-tantinuksen ajalla.

Tämä seikka se on kun suurta osaa kansaa, sekä Suomessa että tässä maassa on pannut ja wieläkin pan-nee kiufustuneena halwekfiimaan kansalliskirkkoa ja sen



opettajia. Mutta koska Raamattu ja Kristuksen kirkon alkuvaiheet ovat puolellamme, niin emme ole jäiikkyneet suomalaisten vihoja, koska Suomen lakien mukaan ei meitä kuoleman hetkellä eikä viimeisellä tuomiolla tuomitakaan, vaan Herran sanan mukaan. Ja että kansalliskirkko tahtoo pitää kiinteästi p. Raamatun ja Luth. seurakunnan opin ja uskon tunnustuskirjoista kiinni, ja asettaa papiksi pyrkijilleenkin ne vaatimukset etupäässä, että heidän tulee elävän uskon kautta itse olla omistamassa Herran Jeesuksen ansion kautta yhtein anteeksi saaminen, ennenkuin voivat muille opettaa, kuten jo mainitut seurakunnan kantakirjatkin määrää, niin ei ole tehty Jumalallista järjestystä vastaan, joskin nykyaikaisista muodollisuutta ja kansan tapoja vastaan tehty onkin. Mutta koska ne eivät ole Jumalan seurakunnan perusäännöt, niin ei siinä syntiä tehdä jos niistä poistetaankin. Ei ole kuitenkaan ulkonaista opillisuuttakaan halveksittu, eikä halveksita, jos vain oppineita miehiä, joilla Jeesuksen vanhurskaus uskolla omistettuna on, pyrkii yhteyteemme. Mutta ulkonainen tietopuolinen oppi asetetaan kuitenkin jälkiwaatimukseksi, jota vastoin sisällinen hengen yhteys Jeesuksen kanssa etuwaatimukseksi. Tässä suhteessa olemme emämaamme, Suomen valtiokirkkoon ja täällä olemaan Suomi-Synoodiin kirkkokuntaan päinvastaisella kannalla. — Rumpasessakin noisja laitoksissa waaditaan tietopuolista opillisuutta wisjimäärä, mutta sisällisestä sydämen mudistuksesta ja elämästä uskosta Herraan Jeesukseen ei välitetä sen enempää kuin että sen laawan mukaisen tunnustuksen lukee tutkinnoisja. — Mistäkö sen tiedän? Tiedän siitä kokemukse-

ta mikä sekä Suomessa, että tässä maassa on tullut tunnetuksi, papistossa hallitsijan hengellisen kuoleman tilasta nuortenkin, vasta papiksi vihittyin miesten puoleista ja saarnoista; sillä: „sydämen kylmyydestä suu puhuu“ ja: „sanoistas sinä tuomitaan ja sanoistas sinä hurkskaaksi tunnetaan“, on pyhä totuus. —

Onkos sitte kansalliskirkossa voitu niin tarkoin tutkia pappeja, ettei sinnekin olisi tefopyhiä, ulkokullatuita ja uskottomia pääsyt pajahtamaan papiksi, kenties kysytään. Tietysti emme kukaan voi mennä takaamaan toijiamme Jumalan edessä, jossa jokaisen täytyy itse edestään tilin tehdä Hänelle. — Mutta tietysti ei ole semmoisia papiksi päästetty eikä aijota koskaan päästääkään. Ja sen verran kuin ulkokultaisesti on sijaan pajahtanut, on aikanaan ilmi tullut ja pois karistut, ettei siinäkään ole kowin pitkälle onnistunut sitä kokeilijat.

Entäs seurakunnat! — Ovatkos ne wallan usko-waisten joukko siinä kirkkokunnassa? Luulen taas kysyttävän monelta taholta. — Ei, eikä ne siksi ikinä maan päällä tulekaan. Mutta kiitos siitä Jumalalle, että seurakunnissamme kautta maan saarnataan Jumalan sanaa selkiästi ja puhtaasti, näitten „oppimattomain“ pappein kautta, jotka vielä ylimalkaan ovat joffeenkin hywillä puhelahjoilla warustetuita, ja niitten sanankuulijoisja löytyy sentään suuri paljous niitä jotka **uskovat yhtein anteeksi saamisen itsellensä**, ja tunnustawat Herran Jeesuksen elämäkseen ja autuudekseen. Ja sen Jeesus sanoo oleman yhtäkyllin autuaaksi tulemiseen, Joh. 3: 14—18, 33—36 Math. 16: 16—19; 10: 32, 33; Room 10: 9—11, y. m. — Siis pääpainon panee kansallis-



kirkko saarnalle parannuksesta ja yhteen anteesi saamisesta, Luuk. 24: 47; Math. 28: 18—20; Mark. 16: 15, 16; 2 Tim. 4: 2—5, y. m. Jos se sitte ei kaiffia tyhdytäkään, ei se ole kuitenkaan meidän syhymme. Mutta jos salaisimme eli toisin saarnaisimme, niin siitä seijoo kowia uhkauksia Raamatussa saarnaajia vastaan.

Sentähden on tämä kirkkokunta tunnettu tarpeelliseksi, että Jesuksen ewankeliumia voitaisiin saarnata ja pyhiä sakramenteja jakaa Hänen asetuksensa mukaan, ilman maailman suuruuksilta hyselemättä, köyhäin syntisten ja raadollisten sieluin wirwoitukseksi ja rawinnoksi. 3f. 40.

Olen nyt tässä muutamain sanoin kertonut ew. luth. kansalliskirkon waiheista, jotka tietysti eiwät kaiffia tyhdytäkään, waan sitä en woi auttaa. Oliji siitä ollut vielä paljokin kirjoittamista, waan liiallista pituutta pelkään ja jätän tälle siinä toiwossa, että edes tämän jokukaen hymmärtäiji. — Jumalalle ainoalle kunnia!

M. R.

#### Chatham, Mich.

Wiifi vuotta on kulunut siitä, kun tähän paikkaan tuli ensimmäiset suomalaiset. Paikka nähtii ensin hywin ikäwältä, mutta wähitellen alkoi se vaikutus, että olisi tarpeellista saada henkilö, joka saarnaji meille siitä kalliista asiasta, joka on Jesus. Ensimmäinen oli meillä pastori Erik Johnson, joka täällä metsänkorwessa kertoi, että Jesus on syntisten ystäwä, joka vaikutti niin paljon, että perustettiin itsenäinen seurakunta, johon kutsuttiin

J. S. Warmanen Calumetista papiksi, joka käwi kaffi vuotta täällä.

Seurakunnassa tuli hajaannus, jolloin ne jotka uskowat että Kristuksessa on autuus, tulivat hyljättyksi seurakunnasta. Kiitos Jumalalle siitä, että lähetti meille lähetyssaarnaaja Dawid Ruotsalaisen, joka saarnasi meille, että ei hywät työt kelpaa, waan armosta on autuus uskon kautta Kristuksessa.

Toista vuotta sitten perustettiin seurakunta, joka yhdistyi Kansalliskirkkokuntaan. Nyt meillä on kirkko, joka on juuri walmiiksi tulosssa. Dawid Ruotsalainen on meillä saarnaajana. Kristuksen oppi on lewinnyt, waikka tekopyhät owat suuresti suuttuneet kun Herran armo waikuttaa ihmisten sydämiin. Wihoillisella on aina kiire kadottaa sieluja. Sentähden on uskowaisten pyhittäwä sanassa että olisimme aina Herran opetuslapsia, että Jesus Kristus laisi olla ensimmäinen ja viimeinen Herra Jumala antakoon armonsa, että se työ jota Kansalliskirkkokunta tekee, tuottaisi runsaat hedelmät Suomen kansalaisten keskuudessa täällä wieraalla maalla.

M. S.

#### Herra armahtaa pelkäävänsiään.

Miinkuin Isä armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa pelkäävänsiään; sillä hän tietää minkä kaltainen teko me olemme. Ps. 103: 13, 14. Yllä olewa raamattu paikka wertaillee maallisen isän ja Herran rakkautta toisiinsa, ja on mitä kaunein wakuutus taidoallisen Isämme armahawaisuudesta. Tämä ewankeliumi puhuu Isästä, „joka ei omaa poikaansa armahtanut, waan antoi hänen



meidän kaikkein edestämme." Wakuuttaen se ilmoittaa, että hän on meidätkin sulkenut armahdusmaahan syönnä vapauttamalla poikansa werellä kaikesta synnistä, luolemasta ja perkeleen wallan alta vapautanut ja päästännyt. Waikka nämä hirmuwallat useinkin uhkacwat vielä jittenkin menetetyllä wallallansa peloitella ja monta kertaa saattawattin pelkoa ja rauhattomuutta. Monesti me waipuisimmekin noihin esyhtywirtoihin. ellei Herran armossaan ewankeliumin kautta muistuttaiji.

**„Unhottaako waimo lapsukaisensa, niin ettei hän muistaiji kohtuaja poikaa, ja waikka hän unhottaiji, niin en minä kuitenkaan unhota sinua; katso käsiini olen minä sinun pyhätännyt.“** Jes. 49: 15, 16. Näistä sanoista me iloksemme näemme Jumalan hellän ja isällisen rakkauden meihin. Niinkuin isän ja äidin hellä sydän rakastaa lastansa, niin suuresti ja vielä paljoa enemmän taivaallinen isämme rakastaa meitä lunastamia lapsiaan ja ei meitä woi unhottaa; waikka maalliset wanhemmat semmahdollisesti tekisiwätkin. Maallisetkin wanhemmat pitävät huolta lapsistansa ja toiwowat heille kaikenlaista hyvää, joka on kumminkin ainoastaan vähäistä ja puutteellista sen ylönpalittisen huolenpidon rinnalla jolla meidän taivaallinen Isämme pitää meistä isän rakkaudella huolta. Me itsestämme olemme epäuskoiiset ja hitaat, tottelemattomat ja wastahakoiset häntä vastaan, mutta hän on sitä wastoin hula laupeus, ja hänen rakkaudensa on ylönpalittinen meitä kohtaan, että on meidät maannatoiset yhdistännyt itsekansjansa heltyvämmillä rakkauden siteillä, jotka on hän jo pyhässä kasteessa meihin sitonut,

niin lujasti että ei mitään woi meitä hänestä ja hänen rakkaudestansa eroittaa.

Jospa jo tänä päivänä kaikki tuntisimat taivaallisen isän rakkauden meitä kohtaan, niin he jo ilolla ottaisimat hänen vastaan joka on antawa ulkowiisillensa woi-man omistaa rikas aarteista lapsioikeuttansa Joh. 1: 12. Warmaankin silloin hylkäsiwät he ja ylönpalittisimat maailman petollisen rakkaudensa, turhuudensa ja jumalattomuudensa kanssa. Silloin ei he enään tyytyisi tämän maailman, meidän sielullemme sopimattomien rawintojen nautittamiseen, waan uskosja ja toiwosja etsisiwät katomatonta Jumalan janaa sieluinja rawintoaineiksi. Walitettawasti monet on niitä jotka eiwät vielä tunne Kristuksen kalliin lunastuksen sanomattoman suurta arwoa, waan arwottomana hylkääwät hänen kutsujensa pois luotansa. Kyllä Herran Jeesus kutsuu ja houkuttelee syntiskurjia jättäytymään hänn rakastawaiseen syönnä, ja taivaallisen Isän sydän oikein halkee laupeudesta lunastettujansa kohtaan. Sentähden hän walittelee näin: **Woi luopuwaisia lapsia, sanoo Herran: jotka ilman minua newwoa pitävät ja ilman minun henkeni warjellusta etsiwät, kokoowat syntiä synnin päälle.** Jes. 30: 1.

Nämä öiset ja synkät warjot katoowat ainoastaan Herran ihanan ewankeliumin walkeuden kautta, joka on koonnut kaikki jo iloitsemat Herran lapset Herramme Jeesuksen woitollisen autuuden omistamiseen, josja he Jeesuksen weriwirrasa walaisuiilla waattella, pestynä ja puhdistettuna kaikista synneistä, iloitsemat wapahtujensa ilmestymisestä ja kiittäwät häntä joka on heität joweliaaksi tehnyt pyhäin perimisen osallisuuteen walkeu-



desja, wapahtajamme Jeesuksen weren kautta. Ilm. 12: 11.

Di Rakas lukijani! Pian walfeneepi se ijäisyyden aamu, jolloin saamme kaikki Sumalan lapset kokoontua karitsan wuorelle waijaamaan uutta wirttä. Di juloisuutta! ei siellä ole enään surua, ei itua eikä khyneleitä. Siellä on Sumala pyhhtiwä pois kaikki khyneleet meidän filmistämme. Joh. ilm. 21: 4. Kaikki on silloin pois mikä meille waiwaa ja kärkeystä tuottaa sillä me olemme jo päästetyt täydellisesti ja ijankaikkisesti kaikesta pahasta. Di onnea ja autuutta kuin me wapahtetut kaikesta kiusauksesta ja waiwoista, saamme käsittää sen ilon ja riemun mikä on meitä warten valmistettu. Rakas lukijani! Se on niin suurta ja onnellista jota ei heikko kynäni woi sinulle kertoa, kun me, sinä ja minä, waiwumme raffaan Jeesuksemme wapahtawaan syliin niin köyhönä ja wäettömänä kuin me itsestämme olemmekin. Hänhän on awaawa sinullekin ewankeliumin lupauksen kautta sen kallin aarewaraston jonka nautinnosta perkele epäuskon kautta, lunastettuja lapsia estelee. Muistakaa ja katsokaa kuinka on Herra juloinen ja laupias. Di armon ja elämän wirttoja, kuin ne kuohuwat karitsan ja Sumalan istuimesta puhtaana kuin Kristalli meidän puhdistuswoimanamme. Urein maailman wiettelysten keskellä ne unhottuwat, mutta silloin Paimeneni juloisen ewankeliumi äänensä kautta wihättelee tulemaan luokkensa ja forjaa meidän heikkouksemme kestäwällä woimallansa, Herra walistakoon walfeutellansa kaikki ihmiset jotka wii- lä istuwat kuoleman ja pimeyden warjon maassa. Di herra walaise!

M. R.

### Wainajan haudalla.

Siljainen on nukkuvien riwi, wain hautakummuilla istutetut kukkaset elämää ilmaiwat. Katjellesjamme kumpuja, ja lukiesjamme wainajien muistomerkkejä, useinkin khyneleet wierähtää kaswoille; warjinkin jos kummun alla lepää joku meille läheinen. Niinpä on allekirjoittaneeltakin kaksi hywinfin läheistä tuollaiisten kukkakumpujen alla, odottamassa Sumalan pasuunan heittä kutsuwaksi katoomattomaan yhteyteen ja autuudessa olewan sielunsa kansja. Silloin me jälellä olewa perhe, yhdymme heidän kansjaan ainiaan yhdessä ollaksemme. Todellakin on se suuri autuus, että uskossa muuttaa täältä, kuoleman warjon maasta, ijankaikkiseen elämään. Ei siis suotta ole kirjoitettu nuo sanat: „Mutuaat owat ne kuolleet, kuin Herrassa kuolewat!“

Näin uskossa Wapahtajaansa hellästi rakastettu waimoni Mathilda Strömkin (o. s. Jokela) muutti taiwaeliseen kotiinsa ainoastaan 35 vuoden ijässä, Calumetissä marraskuun 22 päivänä w. 1906. Toinen wainaja, josta mainitsin, on ensimmäinen lapseni Lilja Sigrid, hänkin kuoli Calumetissä vuonna 1900.

Matildakin jai eläesjään tuntia niitä waikeuksia jotka kohtaa Sumalan waltakunnan työmiehiä, toimiesja uskonnon alalla meikäläisten keskuudessa. Monta kertaa yhdessä kannoimme murheemme Herralle, rukouksilla Häneltä wirtta rohkeutta ja uusia woimia. Saimme myös fin tuntea Sumalan lupauksen wärmuutta, kuin saimme tuntia siunaustaan ja tunsimme itsemme iloittifi, jopa waikeuksienkin keskellä. Sillä eihän se niin helppoa ole

toimia pappina kaikin puolin kehityttömmissä oloissa, kuten uudet kaivantofeudutkin on jollaisessa olemme oleet. Kuitenkin kaiken läpitsä on Herrä meitä ihmeellisesti auttanut, josta Hänelle kiitos!

Erittäin ahkerasti toimi wainaja paikallis-ompeluseurasssa, usein myöhään yöhön valmistellen ompelutia seurakunnan iltamiin. Sydämmen asiana oli hänellä seu-



Mrs. M. Ström.

rafunnan hengellinen ja aineellinen waurastuminen. Siksipä jättikin hän kauniin muiston jälkeensä. Ahynel silmin muistelee häntä useinkin Massin armoijat seurakuntamme jäsenet, kaivaten kunnan ystäväänsä. Näin Sumalan pelto kaunistaa ihmisen elämän.

Minoastaan tietoisuus jälleen kohtaamisesta kato-

mattomasssa elämässä woi rauhoittaa kaipuun ja itävän tunteen meissä jälkeen jääneissä, sellaisen perheen äidin pois muuton johdosta.

Sumala rauhoittaa omiaan, Hän on hyvä turwa murheen ajalla.

Lapset useinkin sanovat: „pääsemmehän äidin luo kuin kuolemme.“ Rafastettu oli wainaja meille eläissään ja yhä lyhemmin kaivattu kuollessaan.

Suokoon Sumala woimaa minulle ja lapsilleni uskosssa waeltamaan periäksemme edellämenneen kanssa samman kunnian. Toiwon wieläkin, että kaipaous kunnan wainajista johtaiji kaikkia näiden riwien lukijoita yhä läheisempään yhteyteen Wapahantajamme kanssa.

Jesuksen uskossa

Mathias Ström.

#### Pietari Peterfonin muistolle.

„Ne jotka toimellisesti waeltaneet owat, tulewat rauhaan ja lepääwät kammioisensa.“  
Esaian 57: 2.

On jokaiselle tiettävä ihmisen katoowaisuus, hänen ruumiilliseen olemukseensa nähdne. Sattuwasti lausuu siitä Dawid 103 Psalmin 15 wärshysjä: „Hminen on eläissään niin kuin ruoho, hän kukoistaa niinkuin kukkainen kedolla.“ Seuraawassa wärshysjä hän sanoo: „Koska tuuli käy sen päälitse, niin ei hän enään kestä, eikä hänen sijansa tunne häntä ensinkään“, mutta Sumalan armosta sanoo sama kirjoittaja seuraawasti: „Herran armo pyhyijänkaiffisesta ijänkaiffiseen, Hänen pelkää-



wäistenä päälle ja Hänen wanhurskautensa lasten lap-  
siin." Waiikka tosin on niin selwää, ettemme aina saa a-  
jua tämän maan päällä, niin kuitenkin perin harvat, ly-  
hyen armoaikansa oikeen käyttävät. Niin ei kuitenkaan  
tehnyt se wainaja jonka kuoleman johdosta ryhdyin näitä  
riviä kirjoittamaan. Hän käsitti sen mikä merkitys sillä  
on, että harrastaa puhtaan ewankeliumin kuulemistä ja  
kätkemistä. Utterasti hän myöskin toimi yhteisen seura-  
kuntaelämän edistämiseksi. Wastustajain ilkeät pilapu-  
heet ei woineet hänen intoansa masentaa. Kaikellaisista ji-  
tä hänkin sai kokea ollessaan sikkäläisen Kansallisseura-  
kunnan etumiehenä ja yhtenä warmana seurakunnan jä-  
senenä. Sehän on tunnettu asia, että todellista Suma-  
lan työtä wainoaa maailma ja kuollut kirkko, eikä ne  
ole millään aikakaudella aseita walinneet, ei enemmän  
aikanamme kuin ennenkään. Kuitenkin Herran tuntee  
omanja. Sen olemme kokeneet, sillä kaikista esteistä  
huolimatta on seurakuntaelämä siellä wireellä pysynyt,  
ja toiwomme että Sumalan avulla edelleenkin seisomme  
samalla perustuksella, wieläpä toiwomme, että hengelli-  
nen elämä yhä wilkastuiji ja todellisten uskowien joukko  
lujääntyi.

Pietari Peterson oli ijältään 26 vuotta, 9 kuukaut-  
ta ja 15 päivää, kesäkuun 23 päivänä, jolloin henki hä-  
nen ruumiistaan erosi ja sielu kannettiin enkeleiltä Ab-  
rahamin helmaan. Lähinnä jäi häntä suremaan waimon-  
sa Elisabeth Peterson (o. s. Johanni) kahden pienokaisen  
kansja ja sukulaiset ja lukuisat tuttawat. Luonteeltaan  
oli wainaja hiljainen ja säwyisä, jokainen kuin hänen  
tunji, piti hänestä paljon. En sano liiaksi, sanoessani

häntä kaikinpuolin kunnan mieheksi. Sairautensa, joka  
hänet wei hautaan oli hiljalleen hiwuttawa rintatauti.  
Wuoden ajan oli wainaja kiuuloisena, jolla ajalla woi-  
mat hiljalleen heikkoni, kunnes loppuivat. Wiime kerran  
tapasin häntä eläwin filmin kesäkuun 21 päivää wasten  
yöllä, noin kello 12 aikaan; jolloin wainaja wiime kerran  
nautti G. P. Ohtoolista. Puheensa oli silloin wain



Pietari Peterson.

kuiskaamista, waan sanat mitä hän puhui tuntui sydän-  
tä ilahuttawilta; sillä hän sanoi: „minä haluan täältä  
eritä ja mennä asumaan minun Herrani kansja. Minä  
oikein ikäwöin päästä jo kotiin“, ja kuin waimonsa itki  
niin hän wain lohdutti waimoansa. Sanat mitkä wainaja



myöskin lausui ja jotka erittäin jäivät mieleeni ovat: „Di kuin se on sentään hyvä, että sitä jo tervennä olles-  
sa ihminen hymärtää antaa itsensä Jeesukselle.“ Suokoon  
Zumala että nuo sanat saisivat vetää meitä jokaisista  
kuin uskosja elämme lähemmäksi Jeesusta, herättää meis-  
jä intoa rukoilemaan ja tekemään työtä Herran wainiol-  
la. Ja sinua joka vielä elät epäuskosja, Zumala anta-  
koon sinulle hymärrystä turwautumaan itseä Zumalan  
ijankaikkiseen armoon.

Ottakoon jokainen huomioon Jeesain sanat: „Ne  
jotka toimeliaasti maeltaneet ovat, tulewat rauhaan“, ja  
se toimeliaisuus on siinä että uskoa Jeesuksen meressä ja  
nimesä synnit anteeksi. Suokoon Herrra, että Rocklan-  
disjakin tämänkin kuoleman tapauksen kautta Zumala  
saii vetää monta synnin unesja mahaawaa elämän kai-  
talle tielle. Ja antakoon Zumala rohkeutta uskowille  
rohkeasti uskonsa tunnustamaan. — Seikko weljenne  
armosja ja waiwasja

Mathias Ström.

#### Sattuwa sana.

Symästi nyt kuolleet, minä menen eläwien luo.  
Sanoo sellainen ihminen joka asiat käsittää, kuin hän nä-  
kee ajan tulleen jolloin hän huomaa pääsewänsä pois  
täältä kuolleiden keskuudesta, eläwitten maille. Tämän  
tähden hän siitä hengessään jo täällä toiwosja iloittfeekin  
ja wiljelee sanaa sekä sakramenttejä, julistaen myös sitä  
kansja lunastetuillensa, että kansjalunastettunsa jotka  
eiwät vielä käsitä eläwien maata löytywän jo täältä sin-  
ne odotettaman ajullaita, tulisiwat sen käsittämään, että

juuri häntäkin siellä odotetaan ja iloitaan hänen kää-  
nnijestäänkin pois pahalta polulta. Osa näistä hengelli-  
jesti eläwistä kutsutaan wakituisen saarnawirkaan, jotka  
kulkewat Herran määräyksen mukaan ympäri, saarna-  
ten sanaa ja jakaen armowälitappaleita Jeesuksen mää-  
rätuksen mukaan; samalla neuwoen taitamattomia ja ar-  
koja oniatunttoja lohduttaen. Tämän huomattuaan wi-  
hollinen rupeaa raiwoamaan oikein willin tawalla, ke-  
hoittaen hänen seuralaisiään toimiin wastapainona e-  
dellisille, ottamalla raamatun mukaanja. Näin he ovat  
warustetut niin hywin matkaan ettei sitä luonnollinen  
ihminen huomaa onko se Zumalan wai sielunwihollisen  
lähettämä, kuin se on niin sopiwasti matkaan lähetetty  
hywillä warustuksilla, wieläpä se woi niin lähelle mennä  
oikeaa, että pikaisesti katsoen häikäisee usein wähemmän  
walistuneen Kristuksen opetuslapsen silmät, wieläpä woi  
ehkä osan heistä wiedä kokonaan muasjaankin, kuten  
hän woi Judas Iskariodin, puhumattakaan sellaisista jot-  
ka ovat jossain siwutaroituksesja tawallaan ruwenneet  
Jeesusta seuraamaan, sydän ollen kokonaan puhdistama-  
toin, kuin he näkewät ja kuulewat jonkun joka ei ole toti-  
nen Herran lähettiläs, waan tahtoo siinä nimesä kulkea,  
kuten ennen nuo 7 „Kefaan poikaa“ tehden suuren ereh-  
dyksen, joutuen itse siten häpeään, niinkuin on kirjottet-  
tu: „Srralliset ja pilkkaajat saawat häpiän.“ Anna Her-  
ra meille hymärrystä ennen kuolla synnille kuin ajalli-  
nen kuolema meitä täältä irroitaa, että teitämme elä-  
mään menewämme täältä kuolon warjon maasta, jossa  
niin monta kuollutta löytyy ja niin harwoja eläwiä ta-  
paamme.



Serran sana tekee eläväksi. Serran hengen kautta tulemme voimallisemmaksi sotimaan syntiä ja lihan saastaisuutta vastaan. Uskon sielillä nähdään kauwaksi tulevaisuuteen ja ymmärretään eroitusta mitä Sumala ja itse olemme tehneet. Sumalan työ tuoksui meille mitä ihaninta ja pyhää tuoksua, jota haluamme aina lähemmin ja lähemmin tarkastaa ja kuta lähemmin sitä tarkastelemme Kristuksessa, sen miellyttävämmäksi se tulee jonka selvästi myös näemme apostoleissa ja edesmenneissä Herran omissa. Taas päinvastoin oma työmme näyttää uskonfilmiään niin mitättömältä ja vieläpä kauhistavaltakin hedelmiensä vuoksi että huudahtaa, jos oikeuden mukaan sä tahdot tuomita, niin hukuisimme kaikki tyhjiin. Tuomio ja kadotus on siis ansioimme, waan onni ja ijäinen autuus on Kristuksen ansio, joka Sumalalta meille lahjoitetaan ja uskolla omistetaan, joten me kuolemasta elämään siirrettään. Tämä on kyllä luonnolle salaisuus, waan uskolle selvä totuus, josta usko puhkee kiitos ja ylistys laulun ja jossa jatkaa iankaikkisuudessa kiitos ja ylistys weisuansa.

J. Heimonen.

#### Wuosikertomus.

Amerikan Suomalaisen Ewangelis Luterilaisen Kansalliskirkkokunnan 9:stä vuosikokouksessa Fairportissa, Ohio, kesäkuun 6—7 p. 1907.

Ennitelin teitä terwetuloina wirtaweljet, edustajat ja kaikki muut kansalaiset olemaan hengelliset raittiina ja niin iloitsemaan Herrassa, sillä ilo Herrassa on

meidän wälewyydemme, tämänkin vuosikokous juhlan aikana!

Ei astu kenkään ylös taiwaaseen, waan joka taiwaasta astui alas, ihmisen Poika, joka taiwaasja. (Soh. 3: 13).

Eikö kenkään?

Näillä sanoillaan Jeesus Nikodemukselle lausuu samman totuuden kuin Hän sittemmin kunniaan korotettuna lausui Johanneksen kautta Filadelfian seurakunnan enkelille sanoilla: Näitä sanoo se pyhä, se totinen, jolla on Dawidin awain; joka awaa eikä ykfitikään sulje, joka sulkee eikä ykfitikään awaa, Ilm. 3: 7, ei ykfitikään. Sanat ovat selvät ja warmat. Ei ole ketään taiwaasja eikä maanpäällä, joka kykenisi awaamaan, kun Hän on sulnut, tahi sulkemaan, kun Hän on on awannut. Hän on ainoa, jolla on Dawidin awain.

Sä se mitä hän sulkee ja awaa on kunnian taiwas. Se on koti, johon jokainen Sumalan lapsi warmasti tulee pääsemään, jonne jo matkalla ollaan. Niin taiwas on suljettu kaikilta pimeyden hengen lapsilta ja kukaan ei ihmismahdilla kykene sitä awaamaan ilman Jeesusta. Hänellä on taiwaan waltakunnan awaimet, samoin kuin hänellä on kuoleman ja helwetinkin awaimet. (Ilm. 1: 18).

Ei astu kenkään ylös taiwaaseen. Taiwas on meille maan tomuille liiaksi korkialla, woidaksemme nousta sinne ylös. Muinoin oli taiwas alhaalla, silloin kuin Sumala seurusteli ihmisten, kuin isä lastensa kansja paratiisiin ihanassa ilotarhasja, missä Sumala on, siellä on taiwasfin. Mutta langetessaan pois Sumalasta, lanke-

fi ihminen myös alas taivaasta ja niin tuli pahan luontoiiseksi maa, ja taivas, jäi saavuttamattomaan korkeuteen.

Pyrkijöistä ei ole puutetta koskaan ollut, vaan pyrkijöitten mielikuvitukset on monenlaiset. Jo vähän jälkeen wedenpaisumisen rupešivat ihmiset Sumalalle totelemattomiksi, alkoi rakentamaan tornia, joka ulottuiksi taivaaseen. Se pyrkivät taivaaseen sillä mielellä, että tahtoisivat kufistaa Sumalan pois Hänen istuimeltaan, ajettua itse sijalle. Kun Sumala oli sanonut ensin Adammille ja sitten Noalle: „lisääntykää ja täyttäkää maa.“ Sanoivat he: sitä määräystä me emme tottele, me emme tahdo lewitä kaikkeen maahan. Se ryhtyivät itse hallitsemaan eivätkä tahtoneet Sumalasta mitään tietää. Ja sellaisia on aina löytnyt joukottain, ihmisiä jotka julkiesti asettuvat Sumalata vastaan. Waan erittäin meidän ajallamme on tämä joukko suureksi kaswanut, sillä loppu on läsnä ja hirmuinen on heidän langeta elävän Sumalan käteen, sillä hän on kuluttawainen tuli ilman Jesusta.

Mutta löytyy myös niitä, jotka pyrkivät taivaaseen Sumalan ystävyhtä etsien, mutta pyrkivät sijalle omilla awaimillansa, joina yhdellä on yksi, toisella toinen oma keffintö ja arvelu. Ateenalaiset olivat pyhittäneet alttarin tuntemattomalle Sumalalle, jota he siis, kuten Paawali heille sanoi, tietämättänsä palvelivat. Rodoko suuri pakanamaailma pyrki taivaaseen lukemattomain eri laisten uskontojen awulla, mutta heidän awaimensa aukaisewatkin owen saatanan asuntoon, mitä pakanat uuraawat, sen he perfeleelle uhraawat eikä Sumalalle. 1

Kor. 10: 20. Juutalaisista taas sen sama apostoli sanoo: minä annan heille todistuksen, että heillä on kiivaus Sumalan puoleen, mutta ei taidon jälkeen, sillä he ei ymmärrä Sumalan wanhurskautta, vaan pyhittävät omaa wanhurskauttansa wahwistaa, eivätkä ole Sumalan wanhurskaudelle kuuliaiset. Rom. 20: 2, 3.

Ei astu kenkään ylös taivaaseen. Se on muuttumaton tutuus. Mutta sitä totuutta ei tukaan ihminen luonnostaan käsitä, eivätkä edes nekään, jotka sen monta kertaa kuulleet ovat. Niinpä on nimi kristityisiä opettajia sekä sanankuulijoita, jotka vastoin tuota totuutta pyhittävät pyhittäviä tikapuita taivaaseen, ja eivätkä mitenkään ota uskoaksensa ja kestäätensä, että taivas todella on niin korkealla ettei sinne tukaan kykene astumaan. Tuskin mikään luulo niin sitkeästi pitää puoliansa ihmisyhdamessä kuin se ajatus, että me muika jollakin omalla toimellamme eli pyrkimisiillämme woisimme miellyttää Sumalata ja awustaa taivaaseen pääsemistään puhumattakaan niistä, jotka oikealle uskon elämälle wieraat ovat luottaen ulkonaiseen jumalisuuden harjoitukseen. Tuota itsensä jumaloiwaa aatetta ei tarvitse muilta oppia, se on kunkin omassa sydämessä Adamilta peritty turmelus, joka on perintönä meillä, se on salaista luottamista omaan ansioon ja epäuskoisuutta Sumalata vastaan. Se on harhaluuloa, walhetta ja petosta; se on pimeyttä, joka estää näkemästä Sumalan ja autuuden päiwää. Sen sijaan siis, että auttaisi taivaaseen se päin vastoin estää. Sillä tarvitsee jokainen ihmislapsi Sumalan woimaa päästä pimeydestä Hänen ihmeelliseen walkeuteensa. Eivätkä oikeat mapaat uskoiwaiset Su-



malan lapsetkaan ole tästä vapaat. Kiufauksen hetkinä joutuvat wälistä siihen hairahtamaan, ellei se ilmene muussa, niin ainakin siinä, että arwelewat sielun tilansa tunteitten mukaan olewanja toisinaan otollisemmat, toisinaan vähemmän otolliset Sumalalle. Ja jos kohta heidän walistunut hymärryksensä ei hyväksy sellaista ajatusta, niin he ainakin tuntewat olewanja sydämisiään useasti kiufattu, ei aina ole selwillä tämä: ei paastos rukoukses, ei kirkonkäyntisi, ei wirtesi, huokauksesi, ei huutoji, ei itkusi, ei katumukseji eikä sinun parannukseji woi auttaa: aina on reikä pukiimesajasi. Ei astu kenkään ylös taiwaaseen. Näillä sanoilla on taiwas suljettu.

Eikö siis ole ensinkään taiwaan toivoa? On, Sumalan kiitos! Onpa warsin wahwakin, sillä Hän, joka sulkee niin ettei yksikään awaa, Hän myös awaa, ettei yksikään sulje.

Mutta kun lisää: waan joka taiwaasta astui alas, ihmisen poika joka on taiwaassa, niin taiwas on awattu eikä kukaan kykene sitä sulkemaan, niin totta kun se on, ettei kukaan meistä woi astua ylös taiwaaseen, se on päästä Sumalan tykö ja tulla autuaaksi minikään oman toimen tahi keinon kautta, yhtä totta on sekin että taiwaasta on astunut alas itse Sumalan poika, joka tuli syntyimensä kautta ihmiseksi ja ihmisenä kärsi meidän synteinme raskaan rangastuksen ja Sumalana kesti helwetin tuskat, kuoli ja meni jälleen ylös taiwaaseen, sekä on tullut tieksi Sumalan tykö. Näin hän awasi taiwaan kaikille. Täältä ei woiu sinne astua, sillä täällä ei ketään löhtynyt, joka olisi pyhtynyt ottamaan pois synnin ja sowitzamaan wihoitettun Sumalan. Mutta hän sen

kykeni tekemään ja otti tehdäksensä. Maa ei woinut kohota taiwaaseen, mutta taiwas laskeutui alas. Sumala oli Kristuksessa ja tuli alas maan päälle. Ja misjä Sumala on, siellä on taiwasikin. Maa ei etsinyt taiwasta eikä etsi koskaan, mutta taiwas etsi maata ja etsii vieläkin jatkuvasti sanallaan ja hengellään. Sumala katsoi taiwaasta ihmisten lapsia, nähäksensä jos joku hymärräisi tahi etsisi Sumalata, mutta he owat kaikki poikenneet pois ja kaikki owat kelwottomat: ei ole yhtäkään, joka hyvä tekee, ei ainoatakaan. (Ps. 14: 2—3.)

Waikka olimme näin kurjiksi joutuneet, on Sumala armahthanut meitä ja lähetti meille juuren rakkautensa tähden oman rakkautensa maailmaan ja me hänen kauttansa pääsemme taiwaaseen. Sumala läksi heti lankeemuksen perästä etsimään, joka pakoili Herran edessä ja niin tekee weilläkin. Jakob unesjaan näki tikapuit, jotka ulottuivat maasta taiwaaseen, ei ne olleet ihmisten pystyttämät, waan Sumalan taiwaasta ne oliwat laskeutut maan päälle, mutta kaikki Sumalan seurustelu ihmisten kansja lankeemuksen jälkeen ei ollut mitään muuta kuin Sumalan pojan maailmaan tulemistä ennustusten ja lupausten kautta. Ensimmäisille ihmisille Sumala puhui waimon siemenestä, joka oli rikki polkewa käärmeen pään, Abrahamille hänen siemenestänsä, jonka kautta kaikki maailman kansat tulewat siunatuiksi, ja Dawidille hänen pojastansa, jonka waltakunta ja istuin pyhiksi iankaikkisesti. Waimon siemen, Abrahamin siemen ja Dawidin poika ei ole muu kuin Jeesus Kristus, Sumalan poika, joka siis jo wanhan testamentin aikana lupauksissa ja ennustuksissa astui alas maan päälle ja sillä ta-



woin aukaisi taivaan, se oli ne tikapuut, jotka Jakob näki yhdistävän taivasta ja maata.

Lupaukset tähttyivät ja ennustukset toteutuivat, kun hän syntyi ihmiseksi ja toimitti ennustetun lunastustyön. Vanhan liiton ennustukset olivat aiotut ainoastaan yhdelle kansalle. Ainoastaan Israelin keskuudesta Jumalan poika astui alas, vaan Jeesuksen ruumiin uhraamisen kautta on pakanuuteen wajonneellekin kansalle Jeesuksen ewankeliumi saarnattu ja vielä saarnataan Hänen alapaimeniltaan, sillä „yhdellä uhrilla on Hän iankaikkisesti käydelliseksi tehnyt ne, jotka pyhitetään,“ olkoonpa pakanoita eli juutalaisia ja heidän syntejensä ja wääräytensä en minä enempi tahdo muistaa; jos he wain Jeesukseen uskowat, sillä „Hän on kaikille ihmisille syh iankaikkiseen autuuteen,“ sillä muuta nimeä ei olekaan taivaan alla ihmisille annettu, jossa autuaaksi tulla voitaisiin. Hän yksin on Wapahtaja ja autuaaksi tekijä.

Ainoastaan Kristuksen kautta siis pääsemme taivaaseen, johon ei kenkään muutoin voi astua ylös. Ainoastaan Hänen tähtensä kelpaamme Jumalalle, joka meitä siinä rakkaassa on otolliseksi tehnyt. Näin kuuluu Jumalan sanan totuus: „kaikki owat he syntiä tehneet, eikä heillä ole mitään kerskattawaa Jumalan edessä. He tulewat ilman ansiotansa wanhurskaksi hänen armostansa, sen lunastuksen kautta, kun on Jeesuksessa Kristuksessa.“ (Rom. 3: 23, 24.)

Etkö, ystäwäni, siis ymmärrä, että se on turha, wäärä ja wahingollinen ajatus, jos luulet omain apujesi ja oman hengewyhydesi, hartautesi tai muun sellaisen kautta olewasi otollinen. Se on Kristuksen kieltämistä.

Apostoli Paawali janoo pitävänjää sellaisen raiskana ja wahinkona Herransa Jeesuksen Kristuksen tuntemisen syhteen. Kaikkein kauniin jumalisyys on sulaa syntiä ja kirousta jos se ajatus siihen on yhdistetty, että sen kautta muka ollaan Jumalalle otollisempia. Mutta toiselta puolen seuraa näistä totuuksista se johtopäätös, ettei mitkään syntisi voi sinulta sulkea taivasta, jos ne Herralle tahdot publikaanien tawoin tunnustaa. Kristus on aukaisnut taivaan, eikä yksikään sitä sulje niiltä, jotka awuttomina ja ansiottomina Häneen ja Hänen ansioonja yksin uskowat, että Hän on kärsinyt ja kuollut meidän synteimme edestä ja nousi ylös woiton sankarina meille wanhurskaudeksi ja jätti hiiliinan ja kääriliinan hautaan. Ei siis pidä enään epäuskon hiiliina olla meidän silmämme edessä sillä, se on hautaan jäänyt, eikä synnin kääriliinan pitä enään olla meitä hallitsemassa sillä Jeesus on kuollut meidän synteimme tähden. Oi, ihana asia, eikös niin? Emmekö sitte tahtoisi sellaisen autuuden tähden myös wihata ja hyljätä kaikkia syntiä. Saarnatkaa te Herran papit parannusta ja syntein anteeksi antamista Jeesuksen nimeen ja elämän wanhurskautta kääntyneille uskowaisille, vaan olkoon se uskon kansja yhteistä. Herran antakoon woimaa heitoille laumalleen uskon kilwoituksessa hywisjä töisjä muitten edellä käymään.

Rolminhiteiselle Jumalalle Isälle, Pojalle ja Pyhälle Hengelle olkoon kunnia ja wälewyyhys iankaikkisesta iankaikkiseen, amen.

Wielä saan tawallisuuden mukaan luetella kirkkokuntaamme kuuluwat seurakunnat sekä wäkiluwun, sekä



itsenäiset Ev. Luth. seurakunnat ja wäkiluvun, joissa on jollakin suhteella saaneet kirkon palveliat waiikuttaa.

Ganna, Wyo	250
Frontier, Wyo.	100
Fitchburg, Mass.	260
Harbor, Ohio	430
Fairport, Ohio	425
Zester, Ohio	50
Perry, Ohio	53
Cleveland, Ohio	10
Lehtijärwi, Minn.	260
Embarras, Minn.	57
Cokato ja Frech Lake	100
Moose Lake, Minn.	200
Finlayson, Minn.	200
Ronald, Minn.	85
Kalewala, Minn.	200
Sparta, Minn.	250
Maple, Wisconsin	100
Minersville, Wis.	75
Iron Belt, Wis.	157
Washburn, Wis.	75
Clifford, Wis.	100
Brantwood, Wis.	165
Calumet, Michigan	1400
Besfemer, Mich.	200
Ironwood, Mich.	800
Stambough, Mich.	78
Wakefield, Mich.	165
Bainesville, Mich.	100

Chatham, Mich.	75
Rockland, Mich.	100
Poinsett, So. Dak.	77

Itsenäiset:

Diamondville, Wyo.	50
Dakley, Wyo.	50
Astoria, Ore.	243
Portland, Ore.	75
Elwaco, Wash.	100
Independence, Wash.	75
Brush Prairie, Wash.	78
Salmon Creek ja Nasel.	140
Port Arthur, Ont. Canada	295
Fort, William, Ont.	140
Rolla, North Dakota	200
Lakota, N. Dak	200
Butte, Bonner ja Hamilton, Montana	836
Numley, Mich.	75
Amasa, Mich.	200
Mass City, Mich.	200
Winona, Mich.	100
Laird, Mich.	85
Tamarack City, Mich.	200
Coalwood, Mich.	60
Marquette, Mich.	81
Montreal, Mich.	52
Marenko, Mich.	45
Menahga, Minn.	150
Paddock, Minn.	200
Red Coy, Minn.	100

Brainerd, Minn. ....	100
Stevens, Minn. ....	100
Cromwell, Minn. ....	100
Midway, Minn. ....	95
Nashwanak, Minn. ....	76
Rice River, Minn. ....	125
Salo, Minn. ....	55
Fairbanks, Minn. ....	50
Thomson, Minn. ....	195
Wright, Minn. ....	75
Ruisjoki, Minn. ....	75
Santajoki, Minn. ....	50
Solmes, Minn. ....	145
Cloquet, Minn. ....	75
Eagle, Minn. ....	65
Bowen, Minn. ....	71
St. Louis River, Minn. ....	33
Sand River, Minn. ....	60
West Pike, Minn. ....	40
Green, Minn. ....	55
New York Mills, Minn. ....	50
Maynard, Mass. ....	300
Royalstone, Mass. ....	72
Frederick, So Dakota ....	150
Fullerton, So Dakota ....	50
Lead City, So. Dakota ....	500
Terraville, So. Dak. ....	250
Marengo, Wisconsin ....	60
Brule, Wis. ....	170
Maple, Wis. ....	150

Long ja Mullan, Idaho ....	247
Kingston, Idaho ....	50

Wäkiluku kirkkokuntaan laillisesti yhdistyneisjä ev. Luth. seurakunnissa on 6,634; wäkiluku itsenäisissä ev. Luth. seurakunnissa on 6,927; on siis yhteensä 13,611. Wäkiluku lisääntynyt vuoden ajalla 791.

Rakki seurakuntaa on vuoden ajalla yhdistynyt kirkkuntaamme nimittäin Embarras ja Lehtijärvi.

Paljon tässäkin toivon syytä, että yhdistyminen on voima, vaan erillään pysyttelemisen puhdasoppisuudesta kirkkokunnasta on julkinen heikkous hengellisellä alalla.

Lähetysjaarnaajina on ollut waukuttamassa S. Hirwi, joka wihittiin Harborissa, D. viime helmik. 24 p. pyhään saarnawirkaan ja hoitaa nyt Wyomingin suomalaisia seurakuntia Herran sanalla. J. Tapola on tehnyt yhden matkan itään ja asuu Harborissa. J. E. Villian asuu Port Arthuriissa, Canada. D. Ruotsalainen asuu Marquettesissä ja on hoitanut kolmea seurakuntaa, on nyt papin kokelaana vuosikoukussa ja tulee toivon jälkeen wihittäwäksi pyhään saarnawirkaan. Hän on myös käynyt monissa eri paikoissa Herran sanaa jaarnaamassa kansalaisten kohoituksessa ja Sumalan hengen sijäällisestä vaatimuksesta.

Kirkkokunnan papit owat seuraawat: P. Wuori, J. Heimonen, E. Daskainen, J. Rankila, J. Huuskonen, M. Ström, J. Urpilainen, E. W. Niemi, R. G. Kiskanen, W. W. Wilen, A. Rönönen, J. Hirwi, J. A. Anttila ja Wm. Williamson.

Kirkkokuntamme piirissä toimii nykyään 14 pappia 3 lähetysjaarnaajaa, yhteensä 17.



R. G. Risjanen muutti viime syyskuussa Astorias-  
ta, Ore. Calumettiin, jossa hän on siunaufjella waikutta-  
nut Kansallisseurakunnan sielujen paimenena.

Sunnuntaihouluja on olemassa, jotka on kehittä-  
mässä lukuhalua ja Herran tuntoa lapsissa, jälkimäinen  
riippuu siitä, jos opettajat on itse tulleet oikean Sumalal-  
ta opetetufji misjä on uskottomat eli ihmisopin tunnus-  
tajat opettajina niin silloin he kylvää pahan siemenen  
oppilaitten sydämiin, jonka laifista kouluista on oikean  
kristityn kieltäminen pois lapsensa. Mutta lasten wan-  
hempain on myös kotona oleminen opettajina lapsilleen  
samalla tavalla kuin uskowaijet opettajat opettaa kou-  
lussa.

Kesähouluja on myös toifin paikoin pidetty  
kuin waltion koulu on seifoneet ja toiwon, että näitten  
koulujen luku tulisi wain lisääntymään, sillä historilli-  
nen ja hengellinen kehitys pitääi oikeassa ymmarruf-  
jesjä saada kulkea käfifädesjä, jotka kaikki on Sumalau  
hywyytenä pidettävä.

Yksi ilahuttawa ilmiö on ilmestynyt, että Amerikan  
hallitus Washingtonissa lähetti kaikille kirkkokuntien esi-  
miehille tänä wuotena, että piti antaa tarkka tieto kirkko-  
kunnan synnystä sekä perussäännöistä ja työohjelma, ja  
siisä- ja ulkolähetystyjestä, ja millä perusteella, yksinkö, eli  
onko yhteys jonkun toifsen yhdistyksen kanssa j. n. e. ja  
mitä on yleinen tulos työstä ollut w. 1906 ja 1907.  
Montako on pyhäkouluja ja paljonko on koululasta ja  
montako on opettajaa ja onko ylhäistä koulua ja onko  
suwifouluja ja montako opettajaa ja onko nuorisoseuroja  
ja paljonko on ollut yhteistä tuloa kouluille ja ulosme-

noja 1906 ja 1907. Ja mitenkä niitten yhteinen kaswa-  
tustyo on seurakunnissa menestynyt y. m? Paljonko on  
jäseniä seurakunnissa ja montako wirtamiestä, se on dia-  
goneja ja taloudenmiestä yhteenä? Tämän lainen waa-  
timus hallitufjemme puolelta osoittaa sydämmellistä o-  
janottoa ja mielisuofiota Sumalan waltakunnan työssä  
tahtoen hallitufjemme päästä tietämään, kuinka paljon  
on kristillisywyyden harrastajoiita Amerikassa ja min-  
kälaisella kristillisywyyden periaatteilla työtä tehdään j. n.  
e. Nuo lanfetit, jotka piti joka seurakunnasta erittäin  
walmistaa lakimääräiseen kuntoon, ne piti vielä kirkko-  
kunnan esimiehen käfifirjoitufjellaan ja kirkon finetillä  
wahwistaa, että se on laillifesti tehty, joka osoittaa tark-  
kuutta hallitufjemme puolelta.

Kolminhiteifelle Sumalallemme rakkaana Isänämme  
olkoon kiitos ja kunnia ja antakoon runsaan siunaufjensa  
keskusteluillemme ja päätöfjillemme, että ne tulifi Hänel-  
le kunniafki ja waltakuntansa sekä rakkaan siirtokanssam-  
me tofihymäfki taas aljetulla wuofikokoufjellamme.

Toiwoo armosja weljenne.

Wm. Williamson.

Harborissa, D. kesäf. 4p. 1907.

### Ilofanoma.

„Katsjo minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tule-  
wa on kaikelle kansalle. Teille on tänäpäiwänä synty-  
nyt wapahtaja.“ Luuk. ew. 2: 10; 11.

Suuri ilofanoma todellakin oli enkelillä ilmoitetta-  
wa Betlehemin paimenille. Tämä ilofanoma ei kuulunut  
ainoastaan heille, waan se kuului „kaielle kansalle“:



„teille on syntynyt vapahtaja“, joka on vapahtanut teitä kaikista synnistä ja kuolemasta ja perkeleen wallasta.

Syntiin lankeemuksen kautta joutui ihminen Sumalan vihan, kirouksen ja tuomion alaiseksi. Sumala kumminin rakasti niin maailmaa, että antoi ainoan Poikansa meitä lunastamaan. Poika Sille kuuliaisena tulee alas maailmaan, josta apost. sanoi: „Hän waikka oli Sumalan muodossa, ei lutenut saaliiksi Sumalan kaltainen olla, waan alensi itsensä, otti orjan muodon päällensä ja tuli ihmiseksi.“ Philipp. ep. 2: 6. — „Hän tuli meidän tähtemme köyhäksi, että me Hänen köyhyytensä kautta rikkaaksi tulisimme. 2 Kor. 8: 9. Tästä taivaan joukot tulivat niin suureen iloon ja riemuun, että ei malttaneet olla taivaan afunnoissa, waan tulivat maan päälle ilmoittamaan tätä suurta ilosanomaa köyhille syntisille: Odotus aikanne on nyt päättynyt; Betlehemin tallissa on ilmestynyt jumalisuuden suuri salaisuus. „Sumala on ilmotettu lihasja“, 1 Tim. 3: 16, teidän ja koko maailman autuudeksi. Siis suuri ilosanoma kuului jouluyönä.

Tästä samasta asiasta J. G. Hedberg selityksensä ihmetyksellä lausuu: „Oi erinomaista Sumalan rakkautta! Suuri taivaan ruhtinas, enkelien Herra, isankaikeksen Sjän ainoa Poika tänne taivaasta alentuu, synnin maailmaa matelymaan; jättää jumalisuutensa kunnian sinne korkeuteen, kumartuu köyhään ihmisten wertaiseksi ja weliseksi tänne, wieläpä orjan muotoiseksi ja kuoleman alaiseksi. Näin voimallinen oli Sumalan rakkkaus meihin, näin nöyrä Pojan kuuliaisuus Sjän tahdolle. — Maailma tosin ei tätä syntymistä minäkään

pitännyt jilloin, enempi kuin nytkään pitää. Mutta enkelit weijaawat kiitosta taivaassa niin että se kuuluu maahan asti: „Kunnia olkoon Sumalalle korkeudessa, maassa ja rauha ja ihmisille hyvä tahto!“

Ruitenkaan ei enkelien, waan ihmisten luonnon on Sumalan Poika päällensä pakenut; meidän lihaamme Hän syntyi, meidän wereemme wertyi. Näin on Hän tullut omaiseksi, heimolaiseksi ja oikein weriweljesemme. Mutta se synnin rutto, joka Matamista ruweten koko sukumme saastutti ja surmasi, ei pystynytäkään tähän neitseeseen Poikaan, joka pyhästä Hengestä siki. Tosin ihminen Hän on, waan warsin pyhä ja synnitön; eikä ihminen paljaastaan, waan wielä Sumala ja ihminen eroitamattomassa persoonassa. Itse kauttansa Hän meitä synnistä, kuolemasta ja perkeleen wallasta pelasti, sekä tahtoi syntisiä wuteen pyhään elämään, wieläpä Sumalan lapsiksi saattaa. „Kuolemansa kautta Hän hukutti sen jolla kuoleman walta oli, nim. perkeleen. Seb. 2: 19. Mösnousemisenja kautta taas meille wanhurskaudeksi ja elämäksi tuli.“

Siis tällaisen vapahtajan syntymisestä iloittiin ensimmäisenä jouluyönä taivaassa. Tästä ilmoittivat enkelit Sumalan lähettinä köyhille paimenille. Tästä on kaikkina aikoina Herran omat iloinneet. Tästä saat sinäkin iloiten laulaa:

Pois pelko, pois!

Noin puheli enkeli taivaan:

Pois parku, pois!

Nyt iloa kyllin on aiwan,

Kun Jeesus on syntynyt maailmaan.



Pois pelko, pois!

Ken surra mois,

Kun perijät olemme taiwaan. S. k. 102: 4.

Suho Saakana.

#### Autuutemme alku ja loppu.

Minä olen alku ja loppu ensimmäinen ja viimeinen. Joh. 1:n. 1:11. Herramme Jeesus Kristus ilmestyesjansa apostoli Johannekselle, välimeren saarella, ilmoittaa sen ihanan ja kauniin totuuden että hän on meidän autuutemme alku ja loppu, joka on tullut tuomaan ja tarjoamaan meille Sän armosta ja laupeudesta. Joh. ev. 1. 14.

Sydämellisin iloni on vuoden vaihteessa tulla tervehtimään teitä, kalliit kansja lunastetut lufiani Herrasja. Samalla toivoen ettei teidän seasjanne olisi sellaisia, jotka senkaltaista autuutta katjovat ylö. Hebr. 2: 3, Mutta jos joku kalleista lufijoista vielä olisi autuutensa ylökatsoja ja kadotuksen rakastaja, niin hänelle toivotan herätyksen armoa, ettei armon hylkääjänä jo tänä ensimmäisenä tulisi syökyneeksi kokonaiskuolemaan. Sillä „Tänäpäivänä kun te kuullette Hänen äänensä niin älkää paaduttako sydämiänne.“ Hebr. 3: 7, 8. Mutta teille, jotka halajatte autuutenne alkua ja loppua Jeesusta Kristusta elämäksenne ja ikävöitte hänesjä uskon kautta autuutenne vapahduksesta nauttia, antakoon hän armonsa walkeuden ewangeliumin kirkaalla walolla ylitseji paisfaa ja walaista. Khyllä kiusaus kiertelee ympärillänne etsien että saisi niellä. Sitä te vastaan seisokaat uskosja, niin te woiton saawutate. „Sumala, jolta kaikki armo

tulee ja joka meitä on kutsunut ijankaikkiseen kunniaanja Jeesuksessa Kristuksessa, teitä, jotka wahan aikaa karsitte wahwistakoon, tufekoon ja perustakoon.“ „Kaswakaat meidän Wapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armosja ja tuntemisesja.“ Piet. 2 Ep. 3: 18.

Mikähän olisi kallein ja lohduttawin tänä alkawana wuotena? Mikä woisi meitä wahwistaa sodassa wihollista vastaan? Tärkein ja lohduttawin on meille se että autuutemme alku ja loppu on Heraamme Jeesus, joka on kaiken kuoleman wallan murtanut ja sen siaan loppumattoman elämän toimittanut. „Meidän tulee siis katsoa uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, jonka kautta millä lohdutus ja rauha on,“ autuutemme alku ja loppu, koko autuutemme tähdellisyys ja kaikki mitä me tarvitsemme.

Monta kertaa autuutemme halussa, ikäwäsja, etsimisessä ja wieläpä omistamisessäkin kysellemme ja huokailemme. „Miten minä raukka woisin autuuteni alkaja päättää?“ Onpa moni ryhtynyt rakentamaankin autuuttansa, ajattelematta woikohan työllä ja teolla rakennuksemme päättää ja sille kestäwyyden saawuttaa. Luuk. 14: 31, 28. Monta kumminkin rakentaa autuuttansa usein muille perustuksille, kuin Kristukselle, waikka, „muuta perustusta ei moi ykkikään panna waan se joka on pantu, joka on Jeesus Kristus.“ „Sentähden on Sän niille jotka uskawat kallis.“ Piet. 2: 7. „Perus- ja kulmakiwi.“ Muille perustuksille rakennus hajoaa, sillä taistelun ankarassa wimmasia räjäyttää wihollinen heikoista aineista walmistetun rakennuksen pian hajalle, jolloin peljästynt ihmis-raukka jää ilman warustusta. Mikä



on se sellainen heikko rakennus? Sellainen heikko autuuteksi rakennus on kaikki, mikä waan ei ole Herran Jeesuksen Kristuksen uskon alkajan ja päättäjän oma rakentama, lujista ansionsa ja kuoleman voittonsa rakennustarpeista rakennettu. Olkoon se sitte waitka jumalisuuden harjoituksia ilman uskoa, „sillä kaikki kun ei ole uskosta on synti.“

Meidän autuutemme alku ja loppu on hän joka alkaa meissä kaiken hyvän työn, joka synnyttää halun ja ikävöimisen etsiä katoamatonta tawaraa, antaa meille wakuutuksen pyhän sanansa kautta pääsyästä synneistämme ja itse kuolemastakin wapahtaa. Kuka on se joka näin tekee? Hän on se joka on kuoleman jo voittanut. „Sumala waituttaa sekä tahdon että toimituksen.“ Sen totisesti tiedän, että se joka teesissä on hyvän työn alkanut, on myöskin sen Jeesuksen Kristuksen päivään asti päättävä.“ Jil. 1: 6. Jeesus Kristus on kaiken autuutuksennellisuutemme alku ja loppu ja koko autuutemme täydellisyys,“ sillä Kristus on Jumalalta tehty wiisaudeksi, wanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.“ 1 Kor. 1: 30. Josta me „Hänen täydellisydestänsä olemme saaneet ja armon armosta. Joh. 1: 16 w. Ja on meidät autuaitse tehnyt „aiwoutuksensa ja armonsa jälkeen, joka meille ennen ijanlakkisissa aikoja annettu on.“ 2 Tim. 1: 10. Hän peji meidät jo synneistä ja wapahti meidät kuolemasta, Jlm. 1: 5. Hänestä jatkaa isä lakkamatta rakkautensa ja pyhän henkensä autuaallisuutta osallisuutta ja johdattaa ijanlakkisen perinnön omistukseen ja rauhan nautintoon meitä. „Jonka kautta myös meillä oli tykökäymys uskossa tähän armohon, jossa me seisomme

ja kerskaamme meidän Jumalan kunnian toiwosta.“ Room. 5: 2. Tässä kunnian toiwossa jo omistawana autuutta itsellensä ja koko maailmalle hurstas Simeonkin muutti iloiten ijäiseen rauhan nautintoon. Hänestä keltwoton ryömäri oli aiwan walmis ja otollinen samana pahana päivänä paratiisiin.

Kun ihminen iloitsee autuudestaan ja iloitsee siitä, että Jumala on tehnyt suuren ja loppumattoman autuuden Jeesuksen Kristuksen lunastuksen kautta, niin silloin kokonaiseksi autuutemme tawaraksi jää ainoastaan Jeesus yksin.“ Sillä hän meitä rakasti ja on werellenjä meitä synnisiä pesjyt, „wieläpä oikein erinomaiseksi kantsiensä pyhittänyt.“ Siinä on alku ja loppu meidän autuutemme ja kokonaisuutuuks.“ Jonka hän meidän päällemme runsaasti wuodattanut on lunastajamme Jeesuksen Kristuksen kautta.“ Tiit. 3: 6.

Rakas luffijani! Sinunkin autuuteksi alku ja loppu on Herramme Jeesus joka on sinunkin syntisen pesjyt aiwan puhtaaksi kaikista synneistä. „Tämän tekee meidän pelastajamme, Jsraelin pyhä.“ Jof. 47: 4. Sinunkin ainoa turwasi ja pelastajasi on ainoastaan hän joka on sinun ryöstänyt kuoleman ruhtinaalta ja saattoi sinun elämän perilliseksi. Tähän turwaan yksin voit sinäkin luottaa ja uskoa, joka on werellänjä sinut lunastanut. Jlm. 5: 9. Nyt sinä Jeesuksen Kristuksen Jumalan pojan autuuden osallisuudesta täydellisyuden ja kuolematomuuden saanut, lunastettu ja wapahtettu sielu; miksi vielä etsit rauhaa rauhattomuudesta, miksi rakentelet autuutta muista tarpeista kuin Jeesuksen lunastuksesta, joka yksin on meidän autuutemme alku perustus ja lop-



pu? Miksi sinä et jo riennä Hänen ristinsä voimasta nauttimaan turvaa silloin kun vihollinen kantaa päällesi synnin ja pahuutesi tähden? Silloin kuin kuoleman kauhut sinua pelottavat, on Jumalan pojan kuoleman voittoa olema jo sinun voittosi, jota voittoa ei voi vihollismurhaaja sinulta pois ottaa. Olkoon Herran Jeesus tänä vuotena jo sinun kallis autuutesi alku ja loppu ja silloin olet sinä kerran olema niiden joukossa jotka ovat voittaneet karitsan veren kautta. Nm. 12: 11.

Näin on Jeesus Kristus kaiken autuutemme alku ja loppu, josta meille jokaiselle virtailee elämän wettä lahjaksi, elämäksemme ja autuutuksemme. Sen tähden huutaakin hän kaikille luoduille: „kaikki janoowaiset tulkaa wetten tykö! Tulkaat minun tyköni ja nauttikaat hywää ja teidän hielunne riemutkoon lihawuudessa. Kuulkaat niin te saatte elää; ja minä teen teidän kansanne ijankaikkisen liiton, lujat Daawidin armot.“ Jes. 55: 1—3. Oi suurta tähdelliisautuutta! Ijankaikkisesti kestävää iloa. iloittaamme ja riemuitkaamme huren autuutemme ilmestymisestä.

H. K.

#### Ihmiskunnan pelastus.

Jes. 62: 1—2 w. Ihana katseli profeetta uuden liiton lupauksen toteutumisen Wapahantajassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Synvästi oli lankeemus koskettanut luojan kädestä autuaana Jumalan kuvana lähtenyttä ihmistä, kadotuksen ja kuoleman orjuuteen oli wajonnut ihmiskunta. Kuolleina synneissä ja ylitsekäymisissä waelji se ehsyksiin ja harhateille, poikenneena omille teillensä. Ei ksennyt yksikään awaamaan suljettua paratiisiä, hank-

kimaan kadotettua wanhurskautta. Ei ollut yhdelläkään mitään hywydestänsä kerskaamista; siitä sanookin Paawali: „Kaikki owat he syntiiä tehneet ja ei ole heillä mitään kerskattawaa Jumalan edessä.“ Roomk. 3: 23. Silloin keskellä suurinta onnettomuutta näkee profeetta lankeemuksen päiwinä kaikille annetun lupauksen toteutuvan Jeesuksessa Kristuksessa, jota Jumalan Karitsana pois ottaa koko maailman synnit ja ruumiinsa uhraamisen kautta kerta ijankaikkisesti ajoiksi pyhittää lankeemusten jukumme. „Jonka tahdon kautta me kerran pyhitetyt olemme, Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhraamisella. Hebr. 10: 10. Kirottuna Hän lunastaa kirotut, synnitji tehtynä jowittaa syntiset Jumalan kansa ja kaikille valmistaa, wieläpä lahjoittaa aarteistansa kaikille: lunastuksen weresjänsä, nimittäin syntein antaaksi antamuksen. „Jonka kautta meillä lunastus on hänen werensä kautta, nimittäin syntein antaaksi antamus.“ Col. 1: 14.

Näitä kahta asiaa toisiinsa wertaillessa, iloiten huudahtaa apostoli Paawalikin. Mutta ei niin lahjan kansa ja ole kuin synnin; sillä jos monta on yhden synnin kautta kuolleet, niin paljon enemmän Jumalan armo ja lahja sen yhden ihmisen Jeesuksen Kristuksen kautta on monen päälle runsaasti tullut. Room. 5: 15.

Kun profeetta katselee uskossa lunastuksen ja jowinnon suurta jalaisuutta, koko maailman autuutta Jeesuksessa, niin iloiten hän ennustaa: „Silloin se kuorma kuin heidän päällensä on, pitää hukkuman; sillä Herran sanoo.“ Jes. 22: 25. Tämän kuormasta pääsyn sanoo jama profeetta niin suureksi walkeudeksi, että paka-



naffin näkemät sinun wanhurskaudes ja kaikki kunniaat maan päällä sinun kunnias.“ Jef. 62: 2.

Tämän onnen ja ilon sanomaa ovat apostolit julistaneet, huolimatta ahdistuksista ja wainoista, josta sanoo Johannes: „Mitä me nähneet ja kuulleet olemme sen me teille ilmoitamme, että teillä meidän kanssamme osallisuus oli ja meidän osallisuutemme on Jän ja Hänen poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa.“

Taaskin tämä onnen ja autuuden sanoma kaikuu lukemattomissa paikoissa, joissa tunnetaan Jeesuksen kalliin tulemisen suurta arwoa. Rauhaa kertovana kajahtelee enkelien ihana laulu monelle rauhattomalle sydämelle. Oi rauhan juhla! Josko jo sinä rakas luki ja tämän joulun sanoman kuultuasi alkaisit jo uskosta nauttimaan tämän lahjoitetun aarteen loppumattomista rikkauksista.

N. R.

#### Wapanteen kutsutut. Gal. 5: 13.

Jhanan wapauden on Jeesus meille toimittanut. Tämä wapaus on kaikkein syntiskurjien autuus. Hän on Golgatalla meidän syntimekhamme maksanut, meidät Sumalan kanssa sowingtoon saattanut ja taiwaan awannut. Apostoli sanoo: „Meillä siis rakkaat weljet on wapaus mennä pyhään Jeesuksen weren kautta, jonka Hän meille on walmistanut uudeksi ja eläväksi tieksi; esiripun kautta, sen on Hänen lihansa kautta.“ Heb. 10: 19.

Tähän wapauteen olemme ewanfeliumin kautta kutsutut, joka Hänen käskynsä mukaan on julistettava koko maailmalle: „Menkää ja saarnatkaa ewanfeliumia kaikille luotuille.“ Tämä ewanfeliumi julistaa meille kaikki

synnit anteeksi, siis wapaaksi synnistä, kuolemasta ja perkeleen wallasta. — Emme tahdokaan wapaahetoisesti elää synnissä, „sillä joka syntii tekee, hän on synnin orja.“ Ei myös meidän tarwitse peljätä lain uhkauksia, sillä: „Kristus on meitä lunastanut lain kirouksesta, koska Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme; sillä kirjoitettu on: „kirottu on jokainen, joka puussa riippuu.“ Gal. 3: 13.

Tähän wapauteen olemme myös kutsutut pyhässä kasteessa, jossa taiwaallinen Jä ottaa meitä omiksi lapsikseen. Poika Jeesus pukee meitä wanhurskaudelleen ja Pyhä Henki uudesti synnyttää Sumalan lapsiksi. Vielä Hänen kutsunimensa mukaan saamme käydä Herran Pyhälle ehtoolliselle, jossa me saamme uskomme wahwistukseksi nauttia Hänen ruumiinsa ja werenjä.

Mutta tämä wapaus Jeesuksessa ei ole wapaus syntiin, waan on wapaus synnistä. Se on omantunnon wapaus, mutta ei lihan wapaus. Ollessamme Jeesuksessa wapaista, on liha naulittu ristiin himoin ja haluin kanssa. Tässä armossa ollessamme autuaita, emme anna jäseniämme wäärhyden sotaaseiksi synnille, waan wanhurskauden sota aseiksi Sumalalle sillä „meillä on halu Sumalan lakiin siällisen ihmisen puolesta.“ Room. 6: 13; 7: 22.

Siis tällaisen wapauden on Jeesus meille toimittanut ja tähän wapauteen olemme kutsutut sanan ja sakramenttein kautta. Oi, ettemme waan tätä wapautta hyljäisi, ja niin jäisi ijanikaiklisen onnettomuuden uhriksi. Herran kirkasta meille kaikille Pyhän Hengen kautta se wapaus joka on Jeesuksessa. Kirkasta meille kaikille että



olet vielä meitä kutsunut tähän vapauteen elämään Si-  
nun omanasi ja täällä ja taitvaassa ijankaikkisesti.

Me olemme vapaat, mikä ihme juur'

Ei sitä tehdä, se jo tehtiin juur'

Kun Jeesus sanoi: se on tähtetty;

Siit' olkoon Hän ijäti kiitetty.

John Saakana.

### Täydellinen joulu-ilo.

Ja elämä on ilmestynyt ja me olemme nähneet, to-  
distamme ja ilmoitamme teille sen elämän, joka ijankaik-  
kinen on, joka oli Hän tykönä ja on meille ilmestynyt.  
1. Joh. 1: 2.

Yllä olevat sanat ojottavat meille täydellisen joulu-  
ilomme. Tämä ilomme ei ole vähäpätöisten lahjain  
jaamisesta tullut, mutta se sisältää paljoa enemmän.  
Maallisten lahjain saanti antaa meille ainoastaan jon-  
kunlaisen ajallisen ilon tunteen, joka on kumminkin ohit-  
semenävä eikä voi tyydyttää ja pitää mieltänne iloisena  
vastustusten kohdalla. Usein maallinen ilo sisältää suu-  
rinta surkeuttakin, joka on jättävä kauheita rauhatto-  
muuksia jälkeensä. Täydellinen Jouluilomme on sellai-  
nen joka ei koskaan sammuu, ei koskaan vähene eikä peräti  
katoa. Täydelliseksi iloksi voimme syystä sanoa sellaista  
iloa joka kytenee suurimmatkin surut ja murheet poista-  
maan, vieläpä hädän ja waaranakin aikana edessä oleman  
waaran waarattomaksi tekemään. Tällaista iloa warten  
on „elämä ilmestynyt“ ja sitä warten „että teidän ilon-

ne olisi täydellinen“ 1 Joh. 1. 4. Tällaista ilon ilmaus-  
ta kowasti kaipasi kuoleman warjon maaassa istuva kurja  
kanja. Ei mikään suuri lahja, kulta ja komeus ole moi-  
nut saattaa kuolemaan tuomittua ihmistä iloiseksi, mitä  
hyödyttää mestaus lavalle kuljetettavaa ihmistä, waif-  
ta hänet silkkiin samettiin ja kullalla kirjailtuihin waat-  
teisiin puettaisiin, kun kuitenkin ei ne voi antaa elämää  
ja peruttaa kuoleman tuomiota, joka on hänen ylitseensä  
langettu. Ei kowinkaan ole arwokasta jos sellaisen ym-  
päriellä soitettaisi kauneita ja iloisia lauluja, ne kuitenkin  
kuulostaa kuoleman kelloilta. Ainoa on joka saattaa wan-  
kin synkän otjan kirkastumaan ja ilon loisteen hänen  
kaswoilleensa ja se on kuoleman tuomion kumoominen ja  
vapauden julistaminen. Sen tähden onkin Jumalan  
poika ilmestynyt, että hän kuoleman ruhtinaan työt sär-  
kii ja elämän ilmoituksen tuomitulle toimittaisi. Tämän  
elämän ilmoituksen on Herran apostoli kirjoittanut, että  
jo nyt kuolemaan kulkewa kanja huomaisi ja kuulisi sen  
ilo sanoman että „elämä on ilmestynyt“, „joka on jowin-  
to meidän synteimme edestä, ei ainoastaan meidän waan  
myös koko maailman edestä.“ 1. Joh. 2: 2. „Hänesjä oli  
elämä ja elämä oli ihmisten walkeus.“ Joh. ew. 1: 4.  
Kosta hän itse myös todistaa: „Sillä niinkun Hällä on  
elämä itsestänsä, niin antoi hän myös pojalle elämän  
itsestänsä olemaan.“ Joh. 5:26. Tämä elämä on myös  
jo ennen ilmestymistänsä todistettu ennustusten kautta,  
joista Jeesus kehoittakin: „Lutkikaat raamatuita; ne on  
jotka todistawat minusta. Joh. 5: 36.

Woijimme tuota monta todistawaa kohtaa wanhas-  
ta testamentista, jotka todistawat Herrasta Jeesuksesta



esimerkiksi sanoo Jesaias: Ettekää nyt Herran kirjaa ja lukefaat: ei yhtään ennustuksista pidä puuttuman, ei pidä näistä kaitvattaman yhtä eli toista; sillä hän se on, joka minun juuri kautta käskää, ja henkenä tuo sen koon. Jes. 34: 16. Tämä elämän ilmestyksen todistus kertoo kuolemaan tuomituille wankeille vapautusta ja ilmoittaa elämästä vieläpä oikein osottaa elämämme syht, jotka tuomion on elämäksi muuttaneet. „Sä ei ketään tuomitse, vaan antoi kaiken tuomion pojalle.“ Joh. 5: 22. ja poika sanoo: „Mikätkä luulko että minä kannan teidän päällenne.“ Joh. 5: 45. „Sa en minä tullut tuomiolle.“

Koska nyt elämä on tullut meidän keskelle, niin me olemme saaneet sellaisen Zoululion joka riittää meidän murheella rasitettuja sydämiä iloiseksi saattamaan, jilloinkin kun näyttää olevan suurinkin hätä.

Me kaikki jotka olemme kuoleman omaisuudeksi joutuneet samassa lankeemuksessa joka saattoi kaiken ihmiskunnan sen ankaran tuomion alaiseksi, vieläpä joka päivä syntiä tehneet monella eri tavalla ja tekoinemme Jumalan lain mukaisesti olisimme ansainneet kuoleman tuomion, joka painaa jokaista joka ei vaan ole niistä päässyt. Tässä on syh miksi maailmassa on niin paljon niitä jotka ovat vielä rauhottomalla epäuskoijsella sydämellä, he etsivät pelastusta mutta etsivät sitä muualta, eikä sieltä „jossa on paljon anteekiffiantamista.“ Kuitenkin niin paljon kuin sitä etsitäänkin muualta, ei kuitenkaan kuoleman tuomiota ole otettu pois muulla kuin Herramme Zeesuksen Kristuksen kuoleman voitolla.

Kuinka onkaan ihminen itsensä vihollinen, kun ei

ota vastaan hänelle toimitettua kuolemasta vapautusta. „Ette tahdo tulla minun tyköni että te saisitte elämän.“ Joh. 5: 10. Suolimatta siitä waikka Herran Zeesus oli ihmisten keskellä, Jumalallisen voimallisten todistuksen ja kansja, ei he hänen päällensä uskoneet. Herramme Zeesus todistaa: „Joka usko minun päälleni, hänellä on iankaikkinen elämä.“ Joh. 6: 47.

Meidän autuutemme perustus ja syh, ilo ja lohdutus on se että „Jumala tuli ihmiseksi ja sowitz maailman itsekansjansa, ja ei lutenut heille heidän syntejensä.“ „Tämä on iankaikkinen elämä joka oli Syn tykönä ja on meille ilmestynyt.“

Me wietämme Kristikunnassa Zoulujuhlaa tämän ilmestymisen muistoksi, eikä olekaan vähäpätöinen ja halpa sen ilmestymisen tarkoitus. Se ilmoittaa meille joilla on kuoleman tuomio jo laskettu täydellisen pelastuksen kuolemasta, ja vieläpä kertoo korottamisesta kuoleman alamaisuudesta Jumalan lapsiksi ja taivaan waltakunnan rauhalliseksi ajukkaaksi. Oi onnen ilon sanomaa kuin meille on syntynyt Wapauttaja! Nyt ei meidän enään huoli huokailla kauhistawien hirmujen edessä sillä kuolemalla ei ole waltaa meidän ylitsemme. Zoulujuhla on siis oikea elämän päivä jolloin on taivaan waltakunta ihmisiä lähestynyt.“ Math. 3: 2. Zoulujuhla on juuri se juhla jolloin kaikki kertoilee rauhasta. Enkelit korkeudessa iloitsawat rauhasta, joka on maan päällä asuwille ihmisille tullut. Taiwaallinen korkea Jumala katselee rakkauden silmäyksillä ihmisten puoleen ja mielisyh yhden täydellisen tähden ihmisiin. Itse Jumalan waltakunta on ihmisille tullut. „Katsa Jumalan maja



ihmisten seasja, hän on asuva heidän kansansa ja he tulevat hänen kansassensa, itse Sumala on olewa heidän kansansa ja heidän Sumalanja. „Nm. 21: 3. Nyt on ilo maassa, riemu taivaassa ja Sumala on meidän kansamme ja on meissä olewa.

Di joska jo tänä jouluna kaikki omistaisivat uskossa wapahtajakseen sen, joka on tullut wapahtamaan „meidän henkemme kuolemasta.“ Sinullekin lukijani on tämä täydellinen ja kestävä ilo, joka meiltä ei katoa maallisen ilon tawalla, waan on se pyhäväinen aina ja wahwista-waisena woimana murheitien ja ahdistustenkin aikana.

M. R.

#### Kehoitus Herran omille.

Mutta kaikissa ottakaa uskon kilpi, jolla te woitte sammuttaa kaikki ruman tuliset nuolet. Ep. 6: 16.

Apostoli neuwoo Herran walituita uskowaisia, noita Ewankeliumin Saarnan kautta kutsuttuja ja Pyhän hengen pyhittämiä sotureita, kuinka heidän tulee sotia ja aseitanja käyttää. Ennen kaikkia hän mainitsee, että uskon kilpi tulee olla aina asetettuna tuon ruman tulisia nuolia vastaan, jos mielit saada woittoa hänestä.

Ostävät, rakkaat weljet ja sijaret. Meidän tulee kaikissa ottaa uskon kilpi, joka on Kristus, kuten apostoli neuwoo. Mutta ennen kaikkia kowissa taisteluisja ja hengellisissä kiusauksisja, jolloin perkele lähettää postawia tulisia nuoliansa meitä vastaan. Silloin on ehdottoman wälttämätöntä, että meillä on silloin warje-

luffjena uskon kilpi, Jesus Kristus, muutoin ruman tuliset nuolet läwistää sydämemme, ja hukuttaa elämämme.

Ostäväni. Kun perkele käy sotaa sinua vastaan, niinjano: waikka olen suuri syntinen, enkä ole elänyt oikeen, tai olen tehnyt liian wahan hywää, niin on tässä mies jonka nimi on wapahtaja Seesus. Hän on pyhä ja puhdas, ja on ottanut synneistäni wastatakseen ja on niitten etestä täyden sowinnon tehnyt ja rangauksuffen kärsinyt ristillä, ja niin Sumalan wihan fuolettanut. Ep. 2: 15. Näin on hän Sumalalta rakkaalta Isältäni hankkinut minulle täydellisen armon ja lapsi oikeuden, niin näetkös, saatana, etten ensinkään ole nyt sinun waltaji alla, enkä kuulu siihen joukkoon jossa sinä ruma olet hallitsija. Kun näin wastaat ja asetat Kristuffen eteesi, pidäen sydämestäsi kiini uskolla lupauksen sanasta, niin olen wakuutettu että perkeleen täydyh jättää sinun, niinkuin sen täytyi jättää Herrammekin, kuin Gantä kiusaji korwessa.

Tahtoisin janoa teille Siionin muurin wartiat: muistakaa että teillä ennen kaikkia on tämä uskon kilpi uskon kautta omanne, ja te kalliin Kristuffen weren kautta Herran omat, autuaat Sumalan lapset. Sollet niin ole, niin olette pappia ruman perkeleen ja toimitte hänen waltansa alla, kuten apostoli janoo: „jonka Herran palwelia sinä olet siltä sinä woitetaan.“ Mutta jos uskot Kristuffen weren jo puhdistaneen sinun kaikista synneistä niin olet kuminkasten kuminkaan soturi. Joh. 1: 7. Sentähden pitäkää kaikissa uskon kilpi kallina, ja ainoana turwanasi ja pelastuffena sotiesjasi, ei ainoastaan itseji, waan myöskin kaikkien noitten karitjan



wereillä lunastettujen puolesta, joita saatana, tuo ruma henki ja walheen isä tahtoo jälleen sitoa ja epäuskon kautta joaista niin kokonaan, ettei he ewangeliumin kirj kaassa paisteesa Kristusta tunne, wain jääwät walheen waltaan ja niin hukkawat ijankaikkisesti. Josta heitä niin monta kuin mahdollista kaikkialtias Herra pelasta, ja auta kaikkialla nimesi kunnian tähden. Amen. Heikko Herran soturi. S. Tapola.

### Oikea voitto.

„Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antanut on meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta“. 1 Kor. 15: 57.

Kallis Iukiani! Sinä Herran Jesuksen kuoleman ja sowingo weren hinta, oletko ajatellut tämän maailman taistelu tantereella taistellesjasi, että josko voiton lippu on pääsi päällä? Että kerran taistelusi päätyttyä jaitit ijäiseen voittoon sijälle käydä. Oletko tosiaankaan muistanut lähemmin tarkastaa minälaisen lipun alla taistelet? Apostoli lausuu kittäen „että Jumala on meille Adamisja lanfenneelle voiton antanut, Herran Jesuksen kautta.“ Mutta ihmisen on taisteltawa täällä maailman pauhinassa ehdottomasti Jesuksen sowingo lipun alla, jossa on werinen voiton lippu, ja on kohotettawa uskon kautta sydämen ja pahan omantunnon yli. Sillä kuolema on kauhea wihollinen jota vastaan tähtyy itsekunkin käydä, waikka ei tahtoissikaan. Ei auta

silloin, kun kuolema mieraaksi tulee, tämän maailman tawara, ei paljot ystävät, ei wiisauus eikä arwo. Silloin tulee waan kysymyksen sydämen eläwä usko, se on Jesuksen sowingo weri tähtyy olla uskon kautta sydäminesjä ja omasja tunnossa rauhan lippuna. Silloin kuolema on totisesti woitto!

Kerran Israelin wakoajat Jerikossa käski tuon kurjan portto Rahabin laskemaan punasen köyden ulos merkiksi, niin hän ei hukkunut waikka koko kansa ja kaupunki hukkui. Samoin tämän maailman Jerikon tähtyy Jumalan wanhurskaassa tulesja ja pauhinassa kufistua ja hukkua. Kuten Pietari lausuu: „Clementit ja rakennukset kaikki, suurella pauhinalla kufistuu“. Ja kaikkii Jumalattomat ijäiseen waiwaan sortuu. Tästä Paawalikfin lausuu: „niiden kaikkein pitää kadotuksen waiwaa ijankaikkisesti kärsimään, jotka ei meidän Herran Jesuksen Kristuksen ewangeliumia tottele.“

Siiis ewangeliumisja tarwitaan Jesuksen kuoleman ja sowingo weren sekä ylösnousumisen hyöty, syntein anteeski antamisena kaikille, niin suurille kuin pienillinkin syntis kurjille, kästeen armoliitosta lanfenneelle. „Sillä jokainen kuin usko Jumalan Pojan päälle, ei sen pidä hukkumaan, waan ijankaikkisen elämän saaman.“ Niin ehdottomasti tähtyy ihmisen kuulua tuon Karitsan werisen taistelu ja woitto lipun alle, „niin silloin on oikea woitto. Apostoli lausuu: „Sillä kaikki mitä Jumalasta syntynyt on, se woittaa maailman, ja meidän uskomme on se woitto, joka maailman woitti. Kuka siis on joka woittaa maailman? Mutta se, joka usko, että Jesus on Jumalan poika.“



Mutta kyllä antikristuksellakin on punanen lippu, jota Jesuksen jowintoweren tallaajat ovat koittaneet, erittäinkin tämän vuoden aikana täälläkin Amerikassa kohottaa. Niin kutsuttua „Sosialisti“, wai paremminko anarkisti punasta lippua. Nyt koska tuota punasta lippua kantaa se joukko joka Jesuksen ja Jumalan sanan hylkää, niin siinä suhteessa sen tähtyy olla lohikäärmeen weri lippu. „Joka on uskottomain taidot jowaisjut,“ ettei ewankeliumin walkeus pääsifi heille Kristuksen kirkkautta walistamaan, joka on Jumalan kuwa.“ Mutta Jesuksen lippua kohotetaan uskomalla ja tunnustamalla Häntä autuaaksi tekiäkseen, sekä wiljelemällä Jumalan sanaa saarnattuna ja luettuna ynnä sakramenttia nauttien ja uskon rukouksessa puhellen Jumalan kanssa. Silloin taistellaan Runinkaan Jesuksen kustannuksella ja Hänen woittolippunsa alla. Mutta joka ei Jesusta usko ja tunnusta autuudekseen, täällä maailman edessä, niin sen taistelu ja kilwoitus on aiwan turhaa, olkoon hän jitte julki suruton, eli harras teko pyhä: „Kaikki kuin ei ole uskosta on synty.“ Vielä lausun sinulle, sinä elämän tien matkakuppani, että taistellaamme waan urhoollisesti wähän aikaa, sen woiton puolesta mikä meille on Jumalalta Jesuksen kautta valmistettu ja kasteessa on se jo meidän syliimme kannettu ja lahjoitettu, ja yhä ewankeliumin kautta ilmoitetaan, „että sotiminen on tähtetty ja kaikki rikokset on annetut anteeksi!“ Nyt me saamme käydä eteenpäin ja saatanan ja maailman pahatesssa waan weisata: „Uskaltain käyn nyt wain, Jeesus kanssani kun on ain.“ Turhaa on säilyä kuolemaa, maailman pilkkaa ja wainoa Jeesus mun kansani

on. Uskaltain käyn nyt wain; woitto mulla on kuollossain. Jeesus kuoli mun puolestain, poisti multa jo kuoleman. Jeesus mun elämän on.“

Suokoon armon Jumala tämän kalenterinkin kautta Hänen woittonsa lewitä kansamme lasten seasssa. Jotta woittoa Kansalliskirkkokuntamme on ahteroinut lewitää. Ja yhä edelleen niin sorrettuna kuin se onkin, kumminkin kansalliskirkkomme tulee Herran avulla ewankeliumin woittolippua heiluttamaan.

John Guuskon.

### Nonje pyhään taisteluun!

Nuo otjakeessa luetut sanat ovat tehneetminuum niin hyvän waikutuksen, että pidän tarpeellisena ottaa ne läheisemmän tutkistelun esineeksi. Useinkin puetaan suuria asioita muutamiin sanoihin. Kuten eräs historian tuntia lausui ihmisistä: „Se syntywät, kärsiwät kuolewat. — Niin sitä woitaan lausua muutamilla jattuwilla sanoilla suuria totuuksia. Niimpä sanat: „nouse pyhään taisteluun,“ sisältawät ihanan kehoituksen, nousemaan pyhään taisteluun. Mikä sitten on se pyhä taistelu? Onko se katoolisen kirkon werinen taistelu kaikkia toisin ajattelewia vastaan? Tahi uskonnon lewittämistä miekka kädesä? Tai onko kunnian ja wallan himosta lähtewä wallan tavoittelemiseen? Tahi nouseeko tuolainen huudahdus halusta, komentaa muita? Ei, tuhannen kertaa ei! Se huudahdus on Jumalan kutsu-

wa ääni omien ja sydämissä. Se ääni kutsuu ensinkin jokaista yksilöä todelliseen parannukseen ja kääntymykseen Jumalan puoleen ja yhteyteen Wapauttajamme Jesuksen kansa.

Kuin joku ihminen on tullut tahi tulee elävän uskon kautta osalliseksi Jesuksen lunastustyöstä ja sen tuotamasta siunauksesta, niin se ihminen tuntee tuon äänen mieltä ylentäviä kehotuksia nousta pyhään taisteluun. Se on Jumalan Pyhän Hengen ääni. Se ääni, on hellä ja hohdollinen ääni. Se ei ole mitenkään loukkaava waan mieltä lohduttava, ylentävä, jalostava ja kasvatava ääni. Ei se kehoita meitä riitaan, eikä neuwo meille minikäänlaisia kidutus järjestelmiä, eikä aja meitä taisteluun weljiämme vastaan. Sen henki ei tahdo kadottaa ihmisten sieluja, waan wapahtaa. Se henki ei huuda kostoa, waan armoa ja anteeksi antamista.

Erittäin näin Joulu-juhlan aikana tuntuu tuo ääni voimallisemmin vaikuttavana ihmisissä. Oi että tuo Jumalan pyhä henki wain enemmän saisi ihmisissä vaikuttaa, „sillä kaikki kuin Jumalan hengeltä vaikutetaan owat Jumalan lapset.“

Tuo Jumalan kutsu koskee erityisesti jokaista yksilöä ja yhteisesti kaikkia. Tuon kutsun hyljääminen on ijanikaikkisen kuoleman päälle wetäminen ja taasen sen kutsun vastaan ottaminen on ijanikaikkisen elämän omistaminen. Jumalallisen hywyden omistamista.

Symeellistä Jumalan rakkautta on se, että Hän jokaista ihmistä kutsuu pyhään taisteluun ja poikansa werellä meitä puhdistaa synneistämme, mieläpä meille antaa pyhän hengen, joka meitä johdattaa kaikkeen to-

tunteen. Oyt näin olemme osalliseksi tulleet Hänen armostaan niin Hän kehoittaa meitä toimimaan kansa ihmistemme hyväksi, wetääksemme heitä mukanaamme autuuden ja elämän tielle. Tuo pyhä taistelumme tulee vielä ulottua ei ainoastaan läheisimpiin omaisiimme, tut tawoiimme ja maan miehiimme, waan sen tulee ulottua niin laajalti kuin ihmisiä on. Tuo toimi ei ole myöskään yksi puolinen, eikä sitä taistelua käydä wain yhdellä tawalla. Tämän kalliin totuuden lewenemiseksi voitaa toimia monella eri tawalla. Sitä voidaan awustaa rahawuilla, rukouksilla, puheilla y. m. Pää asia on, että ihminen tahtoo käyttää niitä lahjoja kuin hänellä on, tunnollisesti. Tässäkin pitää paikkansa se Pyhän Raamatun sana: „Se jolle paljon annettu on siltä paljon anotaan eli waaditaan.“

Pyhdä sinäkin lukiani päästä käsittämään janain merkitys „nouse pyhään taisteluun.“ Omista täydellinen lunastus Jesuksessa, joka sinullekin kuuluu ja ala Jumalan Hengen woimalla kuolettaa synnilliset himosi ja halusi. Pyhdä lihan työt kuolettaa hengen kautta kuten N. Paawali opettaa. Se on sitä pyhää taistelua. Jota enemmän seuraat Jesusta ja hänessä koitat pyhyä, sitä enemmän opit ymmärtämään, mikä merkitys on tuolla pyhällä taistelulla ihmisille. Ja mitä pyhä taistelu on ja miten sitä käydään ja kenen woimalla? Saat myöskin tuntea minä uudistuksen ja sielunsaji vaikuttaa.

Kuin Jumala saapi uudistaa mielemme ja täyttää meitä hengenä lahjoilla, niin intomme ei ole silloin lihallista harhaan johtawaa kiihkoa, waan pyhää innoitusta, Jumalallisten totuuksien puolesta. Kuten usein-



fin nähdään suuret ihmisjoukot kiihköllään turhaa ta-  
voittelewan. Pyhä taistelu ei tapahdu tulella ja mie-  
kalla vaan Jumalan sanan julistamisella. „Wanhurs-  
kauden hedelmät raukasja kylwetään.“ Nouse pyhään  
taisteluun! M. Ström.

### Kaikkein edestä.

Joka itsensä kaikkein edestä lunastuksen hinnaksi on  
antanut, että sen kaltaista piti ajallansa saarnattaman.  
1 Tim. 2: 6.

Koko ihmiskunta oli syntyin lankeemuksen kautta  
joutunut Jumalan vihan ja kirouksen alaiseksi ja sen  
kautta kuolema on tullut kaikkein ihmisten päälle, että  
kaikki on syntiä tehneet, ja synnin palkka on kuolema.  
Tästä ei ihmiskunta olisi voinut pelastua ja vapautua  
omilla voimillaan, sillä kaikki on pois poikenneet ja yn-  
nä kelvottomiksi tulleet, ainoastaan kelvolliseksi jankkai-  
kiseen kadotukseen. Mutta kiitos olkoon Jumalan. Hän  
nähdessään meidän onnettoman ja toivottoman tilam-  
me, johon syntiin, lankeemuksessa olimme joutuneet, mei-  
tä niin rakasti, että antoi ainoan poikansa ja Poika Nälle  
kuuliaisena tuli meidän pelastajaksemme.

Mutta miten paljon maksoi meidän lunastuksemme  
Jumalan Pojalle? Se maksoi Hänen wiattoman piinan-  
sa ja kuolemansa, „sillä kuolema on synnin palkka.“ Hän-  
nen täytyi tulla ihmiseksi ja totisena ihmisenä, mutta sa-  
malla totisena Jumalana kärsiä rangaistuksemme ja kuole-

lemamme. Tämän Hän tekikin. Hän syntyi ihmiseksi,  
josta apostoli sanoo: „Hän waikka oli Jumalan muo-  
dosta, ei lutenut saatiiksi Jumalan kaltainen olla vaan  
alensi itsensä ja tuli meidän kaltaiseksemme, — kummin-  
kin ilman syntiä.“ Näin hän taifi meitä armahtaa ja  
lunastaa. Hän kärsi pilkkaa ja hienkatetta ja viimein  
häpeällisen ristin kuoleman. „Näin Hän kuoleman-  
kautta hukutti sen jolla kuoleman valta oli, se on per-  
keleen ja päästi ne jotka kaiken ikänsä piti orjana ole-  
man.“ Mös nousemisellaan toimitti sen wanhurskauden  
kuin Jumalan edesiä kelpaa. Oi onnea, oi autuutta  
kuin meillä on Jeesuksessa. Sempätähden käsketin a-  
postoli Paawali Timotheusta saarnaamaan tätä totuut-  
ta, sillä „ei muualla olekaan autuutta, sillä ei ole muuta  
nimeä taiwaan alla ihmisille annettu jossa me autuutam-  
tulemme kuin Jeesuksen nimi.“

Niin kallit wäljet jotka olemme Jumalan armosta  
kutsuttu tähän toimeen „ilmoittamaan sen woiwaa, joka  
meitä on wienyt pimeydestä Jumalan ihmeelliseen wal-  
teuteen“ älkäämme wäsykö, vaan soittakaamme tätä rie-  
numuoden pasunaa, että sielut käsitäiwät juuren on-  
nensa ja autuudensa. „Sillä Jumalan armo, kaikille  
ihmisille terweellinen on ilmestynyt ja se opettaa meitä  
kaiken jumalattoman menon hylkäämään ja maailmalliset  
himot ja tässä maailmassa huraskaasti sinänsä ja Juma-  
lifesti elämään ja odottamaan autuaallista toivoa ja  
meidän suuren Jumalamme Jeesuksen Kristuksen ilmes-  
tystä. Joka itsensä antoi meidän edestämme, että Hän  
meitä kaikesta wäärhydestä lunastais ja itsellensä erin-

omaisiksi kansaksi puhdistais, ahkeraksi hyviin töihin  
Tiit. 2: 11.

Jos sitte perkele ja itse hurstkasten joukko nousee  
raivoon ja alkaavat meitä parjata, että olemme liian  
vapaita; kumminkin on Jumalan sana meillä puolellam-  
me, joka käsksee meitä waan iloitsemaan ja pyhymään si-  
nä wapaudesja jolla Kristus meitä wapautti. Tähän  
onneen ja autuuteen olemme vielä pyhän kasteen kautta  
istutettu ja täällä autuudella werhottu ja kauristettu.  
Tässä on taivaallinen Isä ottanut meitä omaiksi lapsik-  
seen, Poika Jeesus pukeut wanhurstaudellaan ja Pyhä  
Henki uudesti synnyttänyt ja tehnyt kolme yhteisen Ju-  
malan ajuinjijaksi. Näin olemme saaneet Herran kädes-  
tä kaksin kerroin. Oi ettemme waan hyljätti tätä onne-  
omme ja autuuttamme, jöten armon hylkääjinä joudum-  
me ijanvaihtamiseen kadotukseen. Sanoikaamme sille joka  
suruttomana kulkee pilkaten Jumalan armoa, että hänen  
tilansa on waarallinen, ellei hän käänny pahalta tieltään-  
sä s. o. omista Kristuksesja syntein anteeksi antamusta,  
joka on toimitettu hänelle ja koko maailmalle. Herra  
Jumala: tempaise armosi voimalla jo saatanaalta saati-  
nsa. Sinun kaikkivoipas sanasi suojatfoon heikon lau-  
masi.

John Saakana.

### Poikki on paula.

Poikki on paula ja lappi on vapaa,  
Ei sitä enää nyt kiusaaja tapaa.

Ystävä rakkahin näin sinä laulat  
Poikki on kuoleman helwetin paulat.

Niemuitse kansani uskoen warmaan  
Armohon, lempehen Jeesuksen armaan.

Golgatan kummulla ihana koitto,  
Koitti ja siinä on sinulla woitto.

Kasteesja Hän sinun kuolosta siirsi,  
Elämän kirjahan nimesi piirsi.

Iltoitse siis ja mun kansani laula  
Poikki on lyötynä helwetin paula.

Wapaa ja autuas olen mä aiwan,  
Kiitosta weisaan mun Ilkäni taivaan.

Siksi kuin wiet minut täältä jo taivaan  
Nauttimaan iloa, riemua aiwan.

Suho Saakana.



## Selitystä ja itsepöytästä.

Olen pakoitettu Kansalliskirkkokunnan kalenterissa tekemään muutamia muistutuksia entiselle siirtolaispaikalle, Rüstaa Sahlbergille sen kirjoituksen johdosta, jonka hän on julkaissut w. 1903 Suomi-Synodin kirkollisessa kalenterissa. Tämän teen siksi, kun olisi mielestäni väärin, jos tuon pitkän artikkelin yhdenoppi ei tulisi muitten kuin synodalaisten tietoon. Tulloon tästäkin kirjoituksestani oppia ja ohjausta kalenterimme lukijoille, ja hartain toivoni olisi, että se voisi wiedä heitä „ylöspäin“ näitten, niin tärkeitten asioiden, käsittelemisessä. Kun pastori R. Sahlberg oli täällä Amerikassa, niin en hänestä tahtonut julkisuudessa puhua, waikka kyllä paljon näin ja kuulsin hänen moittawasta esiintymisestäään, waan hiljaisuudessa rukoilin Sjää, että Hän vielä R. S:giakin ojentaisi. Mutta julkisuuteen kerran päässyt asia tarwitsee joko julkisen wastalauseen tai myöntymisen, ja koska R. S. paatumus yhä näyttää kehittyneen, niin olisi wäärin hänen kirjoituksensa wakenemalla siwuuttaa.

Mainitun kalenterin 178 sivulla hän kirjoittaa:

„Wielä jopii huomauttaa siitäkkin, että siellä jotkut, etupäässä Harborin Williamson, (on niitä kyllä muitakin merkkimiehiä), siellä pitävät miltei kunnianaan musta-

ta siirtokansalle nykyistä arkkipiispaamme ja mitä katalamminkin sitä parempi. „Kun esim. juuri Williamson ja niinpä panettelijat melkein kaikki muutkin tarjoowat omia kirjoituksiaan siirtokansalle ja pelotuksillaan pidättywät kansalaisiamme nurjassa mielessä arkkipiispaakohtaan, sen sijaan että hankkisiwat itselleen siellä kirja-kaupasia saatawaa arkkipiispan toimittamaa hengellistä kirjallisuutta — Saarnakirjoja, Pyhä uskomme ja Laestadiolaisuus.

Usein siellä miltei sydäntä kirwelee saadessaan lukea milloin minkinlaista ja arwoisia sepustuksia entisessä opettajastaan. Mutta panetella, wälhetella, kun osaa, kyllä uskoja löytyy.

Satuin tuossa muistamaan, että siellä ollessani jain W. Williamsonilta wiime huhtikuun lopulla kirjeen, missä hän arwelee myös Merimieslähetykseuran tarkoituksen olleen kokonaan toisin kuin mitenkä siellä on toimittu.“

Ensin huomautan, että ristimänimeni on William eikä Harborin, enkä tuota uutta nimeä hyväksy, waikka sen onkin antanut sellainen, joka on käynyt tuonelassa ja nyt tietää, että siellä saarnataan ewankeliumia vielä niille, jotka eiwät sitä täällä elämässä uskoneet.

R. S. puhuu kirjeestä, jonka hänelle lähetin. Asia oli seuraawa:

Wähää ennen Suomeen lähtöään lähetti hän minulle kirjeen, jossa pyysi minua antamaan kolmeen kysymykseen wastauksen.

1:si. Mikä on eroitus piispa J. Johansonin ja Lutheruksen saarnojen välillä?

2:ksi. Mikä on eroitus uudella ja vanhalla lap-  
juuden oppikirjalla?

3:ksi. Kuinka pitäisi saarnata Tuonela-oppia että se  
olisi oikea?

Näihin vastasin, niinkuin minä pyhän sanan oi-  
kean käsittelyn mukaan olen Pyhäältä Hengeltä neuvottu  
ja koskettelun hyvin vakavasti R. S:n oman kuolemat-  
toman sielun tilaa toivosssa, että hän tulisi näkemään  
kurjuutensa ja samalla tulisi tuntemaan ylipaimenen  
Sejuffen omaksi vapauttajakseen ja autuaaksi tekijäkseen.  
Mutta Sahlberginkin nähden on pyhän sanan opetus  
toteutunut, että joka paha on, se tulkoon vielä pahem-  
maksi, ja joka vanhurskas on, se tulkoon vielä wan-  
hurskaammaksi.

Sitten on pastori Sahlberg liittännyt erään kohdan  
kirjeestäni, jossa lausuin sen arvelun ettei merimieslä-  
hetyseura ole lähettänyt tänne vehkeilemään ja wär-  
wäämään synodille jumalattomia. Tuon johdosta huu-  
dahtaa S.: „Ketä olisi sitten ne muut, joitten kanssa  
siirtolaispapiin olisi Mandelöffin ja W:n mielestä yh-  
dessä „vehkeiltävä“, olisiko ehkä kansalliskirkon papit?“

Synvä Sahlberg! Minä en soisi ketään vehkeilijäksi  
enkä kenenkään kanssa ja kaikkein vähimmin soisin veh-  
keilemisiä olewan miehen, joka papiin nimeä kantaa. En-  
kä olisi suonut R. S. olewan vehkeilijän, mutta siinä  
täällä kumminkin itsenne osoititte. Epäsuoruutta menette  
lyhsänne osottaa selin, kun ette kirjettäni kokonaisuudes-  
saan julkaisseet, joka taas siitä johtui, että sen kautta  
olisi teille vähemmin mieluisia seikkoja tullut esiin ja

monen filmät ehkä olisivat auenneet näkemään asiat oi-  
keassa valossaan.

R. S. kutsuu minua panettelijäksi, tietysti kaltai-  
seksheen jokaista luullen, waan Sumala tietää, etten se  
ole, sillä panettelemisen tiedän synniksi ja siällinen ih-  
miseni waatii myös minua totta puhumaan. Osoittaak-  
seni lukijoille, kuka täällä on panettelijana toiminut, ol-  
koon seuraawa kuvaus: J. Pajunpää kertoi minulle, et-  
tä hän oli kuullut teidän puhuneen minusta, että minä  
löin korwalle New York Millsin ympärillä asuvia kan-  
salaisia. Kun teille asiasta kirjoitin ja kysyin mitä tuolla  
tarjoititte, niin te ette mitään vastannut, waikka kir-  
jeeni saitte. Samantapaista panettelua olette minusta  
monessa tilaisuudessa pitänyt, kuten täysin luotettawat  
henkilöt owat minulle kertoneet. Noita kuullessani sanoin:  
Kun hän on pahan palvelija, niin hän siltä herralta  
myös voitetaan.

Sitten R. S. puhuu sydämmensä kirvelemisestä,  
kun muka kuuli kaikkea pahaa vanhasta opettajastaan,  
arkkipiispa G. Johansonista puhuttawan. Tosin olin se-  
kä julkisissa puheissani että sanomalehtikirjoituksissa  
lausunut, että arkkipiispa Johanson on saksalaisen Ti-  
bingenin professorin Beckin opin edustaja Suomessa,  
jonka oppi ei ole sama kuin Lutherin oppi armoituksesta.  
Ja ettei wäitteeni ole yksinomattain minun, siinä suh-  
teessa wetoan nykyiseen Porwoon piispaan S. Näberg-  
hiin, joka monasti on näyttännyt Johansonin opin wää-  
räksi ja vastaanotivaksi Kristuksen apostolista oppia  
Taalalammen kirkkoherra Nimonen lausui  
myös eräässä kirkollisessa lehdesssä kerran piispa Johan-



sonille tähän tapaan: „Näin annan tässä arvoisalle piispalle kaksi ehtoa: joko hyljättäkö väärä beekiläinen oppi tai hyljättäkö lutherilainen kirkko, vaan kumminkin soisin, että hylkäisitte väärän opin ja jäisitte kirkkomme palvelijaksi. Se kumminkaan ei sovi, että opettaa väärää oppia ja samalla on luterilaisen kirkon palvelija.“  
Noin khra, Mimonen. Monet etewät jumaluusoppineet ovat piispa Zohansonille samaa lausuneet, ja onko siis se panettelua, jos esittää asian kuten se on, sanoa jonkun opista että se on väärä, kun se kerran väärä on.

R. S. kehottaa Amerikan suomalaisia hankkimaan piispa Zohansonin kirjoittamia kirjoja. Syvälievä näkhy mestarin henki oppilaaseen painuneen. Ei seurallekaan kehoiteta hankkimaan Lutheruksen kirjoja. Waan niinhän se on, kun beekiläinen tahtoo lutheraisena olla. Mutta minä kehotan siirtokansaa hankkimaan lähinnä raamattua, lutherilasta kirjallisuutta ja varsinkin Lutheruksen saarnoja. Ja hankkikaa sitten wertaillessenne Zohansonin saarnojakin ja pankaa sitten samat tekstit rinnakkain, niin kylläpä eron huomaatte. Lutherus opettaa kuten raamattukin, että me uskolla omeamme ijan-kaiikkisen elämän ja syntein anteeksi saamisen aivan armosta ilman ihmisen ansioita eli mahdollisuutta. Zohanson taas, että ihminen oman kilwoituksensa kautta saavuttaa ijan-kaiikkisen elämän käyttäen uskon sanoja, ja tuon uskon tulee ihmisen saada kilwoituksen kautta eikä se saa olla Jumalan antama lahja, vaan ihmisen kilwoituksen voitto. Tämä oppi on niitä saatanan keffimiä hienompia ihmisoppeja, joilla tahdotaan ihmijet mieroittaa Jumalan armoon turvautumasta, ja joska

main todelliset armon lapset, joilla on osallisuus Jumalan hengestä, määräksi huomaawat.

R. S. ei ole mitään tietävinään wehkeilyistä, joista häntä syhtän. Täytyypä hänen muistaa hienon te-roittaa. Kun w. 1901 pidin Poinsettin koululla rippikoulua ja olin m. U. Andersonilla sijällä, niin näytti mrs. Anderson minulle erään kirjeen, jonka pastori R. Sahlberg oli hänen miehelleen kirjoittanut, ja jossa Suomi Synodia ylistettiin maasta taiwaaseen ja R. kirkkokuntaa saarnamiehineensä pataluhaksi, ja koulusti kehoitettiin mr. Andersonia synodissa pyyhymään. Kirjeessä oli sanottu, että se pitää salassa. Eikös tuo ole wehkeilyä ja parjailua, kun salaisissa kirjeissä toisia solwaa? Wain sitäkö Merimieslähetysseura täällä olewilta saarnamiehitään waatinee?

Yhtenä syhnä tuohon kirjeeseen lienee ollut myös jekin, että R. S. myös siellä piti samaan aikaan rippikoulua ja mr. Anderson, niin harras Synoodin ystävä kuin ennen lie ollutkin, pani poikansa minun rippikouluuni. Ja koska mr. U:son on waroissaan olewa mies, niin onhan tärkeätä, synodalaisille, joille raha on kaikki kaikessa, että warakkaat pyyhvät heidän piirissä. Ja tätä warten tarkoitus kyllä keinot pyhittää. Se oskoon yhtenä todistuksena wäitteelleni, että R. S. oli wehkeiliija. Toinen tapaus oli seuraawa:

Kun 1901 olin lähetysmatkallani Minneapotsissa, ja menin New York Millsin kauppaan ilmoitukseni mukaan, siellä saarnatakseni niin oli kansaa kokoontunut paljon kirkon luo, johon menin minäkin. Mutta kuinka käwi? Owi oli kiinni ja awain — metjässä! Ilmoitet-



tiin näet, että R. S. oli mennyt sen miehen kansja (nuuan Synodin kätveri) jolla kirkon avain on, metsästä. Nuuan kansalainen kumminkin toi erään toisen avaimen, joka sopi oveen, ja niin saatiin ovi auki ja päästiin kirkkoon, jossa sitten pidin jumalanpalveluksen. — Eihän tuokaan R. S:n mielestä, tietysti vehkeilyä ollut, wai mitä? Wai tarvitsiko R. S. ja metsästyksimerinsa tuota kirkon avainta metsästä. Ehkäpä pääsi R. S. sillä rakkaaseen Tuonelaansa.

Erään kerran saarnasimme samaan aikaan Poinsettin koululla ja oli jumalanpalveluksen yhteydessä myös Herran ehtoollinen. Kun kävin ehtoollista jakamaan, niin pyysin, että hän tulisi kansjani jakamaan joko leivän tai viinin, mutta kun hän kieltäytyi, niin jaoin yksin. Kun sitten pyysin, että hän minulle antaisi ehtoollista, niin kieltäytyi hän siltäkin. Lahtoisin nyt kysyä: tällaiset määräykset teillä olivat Merimieslähetysseuralta, että vain niille saatte ehtoollista antaa, jotka joko kuuluvat Suomi-Synoodiin tai ainakin ovat taipuvaisia sen aatteita seuraamaan. Minä en sitä kumminkaan usko, eikä esittämistänne pöytäkirjan otteista kukaan se esiin käy ja siksi on minulla ollut syytä lausua, ettei johtokunta ole teidän metkustanne tietännyt.

2:si R. S. lausuu: „Olipiko minun pitänyt wetää yhtä köyttä W. kansja, ettei tuonelasja kellekään armoa saarnata?“ Näin hän kirjeessjään kirjoittaa mielestjnsä määrää tuonelan oppia vastaan. Tuollaisista Sumalaa pitäisi siirtolaispapiin saarnata Williamjonin kansja, waiikka toiselta puolen pitäisi huutaa, että koko maailma on jo autuas. Saa, jos se todellakin on autuas, niin ei

kenellekään silloin tarvitseisi armoa saarnata täällä, enempää kun tuonelasjakaan.“

Näin on Sahlberg julkisesti itse ilmoittanut uskowansa ja opettawansa että tuonelasjain wielä saarnataan Sumalan armoa. Jos todellakin asia näin olisi, silloin olisi aiwan suolta saarnata nimi kristityille, jotka epäuskon puolesta ovat yhtä jokeita kun kastamattomat pakanat, joita siwistyneimpiä on elämässjään paljon parempia kun epäuskoiset kastetut.

Tämän kaltaista tuonela-oppia ei ole luth. kirkkomme koskaan hyväksynyt emmekä hyväksy wieläkään, waiikka sitä onkin tyrkyttännyt Suomesta lähetetty pastori, osoittaen opettawansa wäärää oppia, waiikka Jesus sanoo selwästi: „Joka ei usko, se on jo tuomittu.“ Joh. 3: 18. Ja „joka ei usko Pojan päälle ei hänen pida elämää näkemän, mutta Sumalan wiha pyshy hänen päälljnsä. Joh. 3: 36. Nämä sanat warmasti pitävät paikkansa, sanokoot senkaltaiset jaarittelijat mitä hyvänsä. Me emme kuitenkään woi olla wastauستا antamatta näin julkiseen wääristelyyn.

R. Sahlberg sitä ihmettelee, että koko maailma on autuaaksi tehty; mutta onhan sekin tosi, kun Kristus huusi Golgatalalla: „Raikki on täytetty.“ Tämä on aiwan selwää, mikäli se koskee Sumalan puolesta, että Sumala on silloin tehnyt kaikki autuaaksi, kun hän poikansa antoi edestämme wikaubrikki ja herätti hänen ylös haudasta, koko maailman wanhurskaudekksi.

Tämä Herramme Jeesuksen autuaaksi teko tarwitaan tulla, ei ainoastaan ulkonaisesti, waan sisällisesti omistetuksi uskon kautta. Kasteen liitosta luopuneet tarwit-



sewat tulla Jumalan tahdon mukaiseen syynin tuntoon, ja armon sanan kuulemisen kautta ihanaan armon tuntoon, sekä itsekohitaisesti nauttimaan sitä oman tunnon rauhalli ja iloksi.

Tämän kaltaisen tilan saavuttamiseksi käyttää Jumala välitappaleina kirjoitettua sekä suusanallista saarnaa, jonka Pyhä Henki julistaa Pyhän Hengen saaneitten ihmisten kautta. Vielä tarvitaan Jumalan Hengen johdatusta jäilyäksemme valmistetun autuutemme omissuunnautinnossa, ahkeran Jumalan sanan kuulemisen ja rukouksen kautta, sekä saada Wirkistystä keskustelussa toisten armon lasten kanssa ja ahkerasti nauttia Jumalan ajettamia seurakunnallisia etuja, kuten alttarin sakramenttia j. n. e.

R. Sahlbergin aatteesta näyttää, että hän ei pidä ulkonaisenakaan totuutena, että ihmiskunta on lumastettu. Ahmetellä täytyy, miksi Suomesta lähetetään tuollaisia raukkamaisuuden opettajia, jotka saarnaavat siirtolaisille, että tuonelaissa sitä vasta armoa julistetaan. Tuollainen saarna on kaikkea muuta vaan ei Jumalan sanaa.

Yllä olewa olkoon selwityksenä siitä, mitä kirjjesäni, minä teille lähetin, lausuin teistä ja toimistanne. Lausuntoni on siis perustunut tosi asioihin, eikä mihinkään haaveiluihin. W. 23.

Toivoen Jumalan runjasta siunausta kalenterin toimittajalle kun myös lukijakunnalle, sekä iloista joulujuhlaa. Saakoon Jeesus tulla meille syntyneeksi Wapauttajaksi. Amen, halleluja!

W. Williamson.

### Sananen tunnustuskirjamme tarpeellisuudesta.

Uskon Tunnustus, ojettu suuri waltiaalle keisarille „Kaarle Wiidennelle“ waltiopäiwillä Augsburgin kaupungissa w. 1530. Kirjassa on 74 siwua.

Mainittu kirja on jo ennenkin, wuofina 1651 ja 1693 painosta lähienyt. Lutherus oli jo 13 wuotta (noin wuodesta 1517 asti) julkisesti opettanut, mutta ei ollut vielä uudistettu eikä erehdyksistä puhdistettu seurakuntaa julkisella ja yksimielisellä tunnustuksella ollut ilmoittanut yhteistä uskoansa. Se tapahtui Augsburgin waltakokouksessa w. 1530. Keisari Kaarle wiides kuulutti mainituksa kaupungissa pidettävässä kokouksessa uskon asiat tulewan yhteiseksi keskustelun alaiseksi. Saksenin waali ruhtinas „Johannes“ käski Lutheruksen ja usiampain jumaluusopin oppineiden selwässä ja lyhyessä tunnustuksessa käsittelemään ewankeliumin uskon perustusopin kappaleet. Tämä pian saatiinkin toimeen, sillä Swabaisissa jo wuotta ennen ewankelisilta tunnustajilta suostutut opin kappaleet, annettiin läpi katsojina ja tuttuina waali ruhtinaalle Torgaun kaupungissa, josta ne kutsuttiin Torgaun uskon kappaleeksi. Näistä walmisti sitten Melanktoni, lisäämällä ja forjaamalla Augsburgissa, sen kuuluisan Augsburgin



tunnustuksen, jota 25 p. heinäk. 1530 julkisesti luettiin walfakunnan salissa, keisarin ja koko Saksin maan walfakääntäjien kuullen, kristillisellä ja ewankelisella tarkauksella, kuin myös selweydessä ja yhäin kertaisuudella. Tämä kirja 21 kappaleessa asettaa kristillisen opin Raamatun ja puhlaa Jumalan sanan jälkeen. Wanhan seurakunnan oppi Jumalasta kolmihynteisenä hyväksi otetaan. Peri synty ja ihmisen wanhurskauttaminen uskon kautta määrätään. Eroitus näkywäisen ja näkymättömän seurakunnan välillä osoitetaan. Sakramenttien vaikutusta selitetään, ynnä muita. Uskon kappaleiden perään on pantu päätös, joissa osoitetaan, eiteivät ne ole mitään Raamatusta, eroawata opettaneet. Kirjan toisessa osassa on 7 kappaletta, joissa luetellaan paawilaiset wäärinkäsitkijät ja Raamatusta otetuilla perustuksilla näytetään ne wälttämättömästi hyljättäväksi. Päätös kertoo kaikki erehdykset ei olewan ilmi pantu, waan pääasiat joisia muut huokiasti ymmärtää taidetaan. Nämät ovat kerrotut, ettei uusia ja jumalattomia kappaleita olisi seurakuntiiimme luikahstanut. Tunnustuksen allekirjoittiwat kuusi Saksin maan waltajäädhyistä ja kaikki vapaa kaupunkia.

Kirjaan on suomentaja liittänyt muistutuksia, joissa kerrotaan ne muutamat wäärät opit ja niiden synnyt, jotka Tunnustus hylkää. Tämä Uskon tunnustus on koko luteerilaisen seurakuntamme yhteiseksi tunnustuskirjaksi otettu.

Tämä kirja onkin lähin raamattua oikeille kääntyneille luteerilaisille, waan tätäkin tunnustuskirjaa on koeteltawa raamatun kirjoituksilla, sillä se on meidän

pääkirjamme ja olisipa mikä kirja hymänsä joka ei pidä yhtä raamatun kanssa, niin se ei ole silloin Jumalan sanaa jota autuuden ehtona esitetään.

Olkoon nämäkin piirteet opetuksena kalenterin lufijoille.

Weljenne armoissa

Wm. Williamson.

### Muistelmia P. Raamatun käännöstä eri kielille.

Pyhän Raamatun kirjat, profetallisten kirjojen kanssa yhtäpitämät kirjat, ovat kirjoitetut alkuaan Hebrean kielellä, ja ilmestyiwät noin 1,100 vuoden kulussa. Nehemias antoi koota ne kaikki yhteen ja käännettiin kreikankielelle, Egyptisissä Aleksanterian kaupungissa w. 280 ennen Kristuksen syntymää.

„Abooryhfa“ kirjat ovat taas kirjoitetut kreikan kielellä ja ilmestyneet noin 400 vuoden kulussa profeta Malakian jälkeen, jolloin ei ollut Israelisissa yhtään profeettaa.

Uuden Testamentin kirjat ovat kirjoitetut kreikan kielellä ja ilmestyneet ensimmäisellä vuosijadalla.

Munkki Hieronymus käänti Raamatun latinankielelle w. 420. Uusi Testamentti käännettiin Paawin kautta ensi kerran saksankielelle w. 1522. Koko Pyhä Raamattu Martti Lutherin kautta saksankielelle w. 1534.

Uusi Testamentti käännettiin ensi kerran ruotinkielelle w. 1529.



Suomeksi Uusi Testamentti käännettiin M. Agricolan kautta w. 1548. Koko Pyhä Raamattu käännettiin suomenkielelle w. 1642 professorien M. Stadiuksen ja C. Petracuksen sekä kahden kirkkoherran ja erään kappalaisen avustamana.

Sen jälkeen on se „pyhä“ kirja käännetty monille sadoille kielille, eikä sen vertaista kirjaa ole toista tehty eikä tulla tekemään koskaan, sillä se on kirjainkirja, joka käy kaikkein aikakausien läpitse niinkuin kultainen lanka. Se tulee meidän tietää: „ettei yksikään profeetia raamatussa ole tapahtunut omasta selityksestään, vaan pyhät Jumalan ihmiset ovat puhuneet waiikutettuna Pyhäältä Sengeltä.“

S. R.

#### Kaikki owat saaneet armon.

(Kristillisiä Sanomia.)

Paljon on maailmassa pyrintöä, mitä mikin tavoittelee. Monet tuhannet ihmiset owat Jumalan armon tawoitelleet. Kaikki luullut inhimilliset woimat ja kywyt on tässä liikkeelle pantu. Kyllä on riittänyt intoa, harrastusta ja kiwautta Jumalan puoleen. Tässä owat wiisaat päät saaneet paljon aivojansa waiwata. Teoksen toijensa perästä owat laatineet siitä, mitenkä ihminen saa Jumalan armon. Näitä aatteita owat monet yksinertaisemmat henkilöt koettaneet tutkia, seurata ja toteuttaa elämässään saadakseen armon. Ja waikka ei heidän

ensimmäinen yrityksensä olekaan onnistunut, eiwät siitä ole jäikähäneet ja toivoansa menettäneet, waan ponnistawat uudestaan toisen kerran, kolmannen ja vielä useammankin — mutta turhaan. Tällöin muutamat kyllästywät koko asiaan, toiset tilaawat uuden hengellisen teoksen, jonkun vielä etewämmäksi kehitun professorin laatiman, kuin tuo edellinen oli, toiset taas luulottelewat päässeensä itsemalitus pyhyytensä kautta muita pitemmälle, unohtaen, että mikä ihmisille on korkeaa, on Jumalan edessä kauhistus (Suuff. 16: 15). Miljoonista sydämistä kohoaa korkeuteen tällainen huokaus: „Di jospa minäkin saisin armon!“

Mutta kaikki nuo harrastukset, pyrinöt, puuhut, yritykset, huokauksetkin owat mielestämme hulluja — yhtä hulluja kuin entisen herran hatun hakeminen, waikka hattu oli hänen päänsänsä, siis siellä, missä sen olla pitkin — kuin nimittäin Raamatusta huomaamme, että olemmekin jo armon saaneet, saaneet ennenkuin maailmaan syntyneekään olimme Joh. 1: 16:ssä on kirjoitetuna: „Ja me olemme kaikki Jesuksen Kristuksen täydellisyhydestä saaneet ja armon armosta.“ Suomasitko?! Kaikki ja siis jinäkin. Sinäkin lukijani olet jo armon saanut. Kuinka peitetty tämä totuus kuitenkin vielä on rakkaassa isänmaassamme. Kun puhelin kerran eräälle eufolle, joka nopein askelin läheni kuolemaa, että hänkin jo oli armon saanut, wastasi nainen, „wai niin, wai niin, tähän sen paremmin tiedätte, kun pappi olette“, joista sanoista käwi ilmi, että puhe saadusta armosta oli hänelle outo sanoma.

Ja tällaista walitettawasti usein saa nähdä. Ra-

mattu, joka asian suoraan ilmoittaa meille, ja käyttämättömänä hylhällä tomuttua. Kymmenenkin minuuttia tuffistella, mitä Raamattu sanoo, on monelle yhtä vastenmielistä, kuin itsensä hirteen ripustaminen. Mutta kuitenkin ijankaikkinen kiitos Jumalalle Raamatusta, sillä sieltä saa nähdä, että olemme jo armon saaneet. Mitä tietää armo maallisessa oikeudessa rikossentelijälle? Se tietää vapautta rikoksen tuottamasta tuomioista, se tietää rikoksen anteeksi saamista. Niinpä hengelliselläkin alalla. Rikki ihmiset ovat saaneet armon. Jumanielini meri toi kaikki armon. Niin vapautettiin kaikki synnin tuottamasta tuomioista. Rikki saivat kaikki syntinsä anteeksi ja sentähden ovat kaikki ihmiset autuaita. Uvaa Raamattusi ja katso esim. Matt. 18: 11; Joh. 3: 17; 12: 47; 17: 4; 19: 30; Rom. 4: 7, 8; 2 Kor. 5: 15, 19; Ef. 1: 7; Kol. 1: 14; 2: 13—15; Tim. 2: 5, 6. Skuinen ylistys Herralle, että Hän on antanut suuren todistusten joukon. Joka ei näitä todistuksia usko, hän tekee Jumalan valehtelijaksi ja siten hylkää autuutensa. Voi meitä, jos senkaltaisen autuuden katsomme yllön! — Elon Herra lähetä työväkeä eloosi, lupaathan Raamatussa lähettää sanan suurella ewankelistain joukolla! Rajahdelfoon kaikilla suorana, selwänä sanoma siitä, että kaikki ovat saaneet armon, jotta perkele saisi sanomattomasti harmia, epäuskon pimeys poistuisi, omatunnot lewon saisivat ja ihmiset riennuitsivä autuutensa Jumalassa.

—nj.—

## Kerskatkaa itseänne Herrassa!

(Krist. Sanomia.)

Sepä onkin oikea kerskaus ja Jumalan kiittäminen, koska päästetyt sielut iloitsivat autuudestaan ja kerskaavat siitä; sillä kun raadolliset tämän kuulevat, niin he iloitsivat. Mutta joka autuudestaan epäilee, hän ei saata Herrassa kerskata. Sentähden vihollinen kokeekin kaikin tavoin ryöstää Jumalalta sen kunnian, jonka uskoiwaiset, kerskaten Hänen armostansa ja laupeudestaan, tahtowat Hänelle antaa. Rukien itsensä walkeuden enkeliksi, saarnauttaa tämä kiljuwa jalopeura: „Synnitet, syntiset te olette; sitä täytyy kansalle saarnata, jotta tämän tuntisivat ja katuisivat sekä tekisivät parannuksen ja tulisivat autuiksi.“ Ja onhan tämä raamatullista; sillä sanoopa Pietarikin: „**Tee parannus sinun pakaunudestas, ja rukoi Jumalata, että sinun sydämes ajatukset sinulle anteeksi annettaisiin**“ (Apt. 8: 22). Mutta tämä on puhuttu niille, jotka halwekšiwat Kristuksen weren ja ovat „**katterassa sapesa ja wääröyden solmussa**“ sekä tahtowat Jumalan lapsilta ryöstää ewankeliumin woiman ja heifontaa heidän uskonsa tällaisella puheella: „**Kuin ka rohkensisi syntisraukka pitää itseänsä**



wanhurskaana Jumalan lapsena, kun ei kuitenkaan saata kylliksi katua ja itkeä syntiänsä?" Nämät eivät tahdo myöntää, että Jumala on Kristuksen kuuliaisuuden ja ansion tähden rikkaampi armosta ja voimallisempi kasteen ja uskon kautta antamaan meille syntimme anteeksi, kuin me ansaitsemaan armahattomuutta ja kadotusta synneillemme. Heistä älkäämme kuitenkaan huoliko; vaan kerskatkaamme itseämme rohkeasti Herrassa ja ylistäkäämme kansan seasja Hänen hyvyttänsä ja rakkauttansa Kristuksessa. Mutta voidaksemme sen tehdä, tulee meidän „maistaa ja katsoa kuinka Herra on suloinen;" emmekä milloinkaan saa unohtaa, mitä hyvää Hän meille tehnyt on, että Hän näet on antanut ja yhä antaa meille kaikki syntimme anteeksi ja parantaa kaikki meidän rikoksemme sekä kruunaa meitä armolla ja laupaudella (Ps. 103).

Koska perkele alati väijyy meitä, temmataksensa pois meiltä tätä autuutemme rautalakkia, joka meitä sordassa häntä vastaan suojelee; sentähden sanoo Herra: „Teidän pitää ammentamaan wettä ilolla autunden lähteestä" (Jes. 12: 3). Ja kusja lähteet kuohuvat, osoittaa Jeesus, sanoen: „Tutkikaa raamatuita, sillä niissä te luallette teilleen ijankaikkisen elämän olewan; ja ne owat, jotka todistawat minusta" (Joh. 5: 39). Niin raamatuisja me löydämme sen Jumalan todistuksen, jonka Hän Bojastansa todistaa, nimittäin että Hän on meidän syntimme ottanut pois. Raamatuisja „Jumala ylistää rakkauttansa meitä kohtaan, että koska me vielä syntiset olimme, on Kristus meidän edestämme kuollut" (Rom. 5: 8.) Ja mikä saattaakaan sielujamme enemmän ila-

huttaa ja rohkaista, kuin ewankeliumi Jumalan Bojasta ja syntein anteeksi saamisesta Hänen kauttansa! Kun tämä ewankeliumi Jumalan mahtisanana ja woiwana waltaa meidän mieleemme; katso, silloinpa me myöskin, huolimatta perkeleen päällestanteista ja wiefkaudesta, maailman sadattelemisesta, walheesta ja wietelystyistä sekä oman sydämemme tuomioista ja yllätyksistä, kerskaamme itseämme Herrassa, waisaten: „**Kuinka kallis on sinun hywyhtes, Jumala, että ihmisten lapset Sinun siipeis warjon ala uskaltawat. He juopuwat sinun huonees runjaasta tawarasta, ja sinä juotat heitä hehuma-las niinkuin wirralla. Sillä Sinun tykönä on elämän lähde, ja Sinun walkeudessas me näemme walkeuden**" (Ps. 36: 8—10).

Tämä meidän huultemme hedelmä, jotka Hänen nimensä tunnustawat, on Jumalalle otollinen uhri; sillä „joka kiitosta uhraa", sanoo Herra, „se ylistää minua, ja siinä on se tie, että minä osoitan hänelle Jumalan autunden" (Ps. 50: 23). Sepä yksin onkin Jumalan, Jumalalle otollinen työ, että me uskomme Sen päälle, jonka Hän lähetti (Joh. 6: 29), emmekä silleen enää uhraa omia töitämme, vaan tiitosuhria, että Hän on meille elämän tien ja autuutemme syyn ja perustuksen osoittanut.

„Joka tahtoo kerskata, niin kerskatkoon sitä, että hän tietää ja tuntee minua, että minä olen Herra, joka olen laupuden, oikeuden ja wanhurskuden maan päällä, sillä se minulle kelmaa sanoo Herra" (Jer. 9: 24).— „**Että meillä siis senkalainen toiwu on, niin me puhuw-**

me rohkeasti" (2 Kor. 3: 12) ja „Sumalasta me kerä-  
taamme joka päivä ja kiitämme Sinun nimeäs iankaik-  
kisesti" (Ps. 44: 9).

G. D. S—b—g.

### Laillisia juhlapäiviä Yhdysvalloissa.

1 päivä tammikuuta Uudentuoden päivä kaikissa  
valtioissa paitsi Massachusettissa, Mississippissä, New  
Hampshiresä. 8 päivä tammikuuta Orleansin tappelun  
vuosipäivä Louisianassa. 19 p. tammik. Lee'n syntymäpäivä Floridassa, Georgiassa, Mabamaassa, N. ja S.  
Carolinassa ja Virginiasa.

12 p. helmikuuta Abbr. Vincolin syntymäpäivä  
Illinoisissa, Connecticutissa, Minnesotassa, New Jer-  
seysä, New Yorkissa, North Dakotassa, Pennsylvani-  
assa, Washingtonissa ja Wyömingissa. 22 p. helmik.  
Washingtonin syntymäpäivä kaikissa muissa valtioissa  
paitsi Mississippissä.

2 p. maalisk. Texasin itsenäisyyden julistuspäivä  
Texasissa.

17 p. huhtik. pitkäperjantai Mabamaassa, Louisa-  
nassa, Marylandissa, Pennsylvaniassa, Tennesseeesä,  
19 p. huhtik. Patrioottipäivä Massachusettissa. 26 p.  
huhtik. muistopäivä Mabamaassa, Floridassa, Geor-  
giassa ja Mississippissä.

30 p. toukok. koristuspäivä (Decoration Day) kai-  
kissa valtioissa paitsi Mabamaassa, Arkansasissa, Flori-  
dassa, Georgiassa, Idahossa, Louisianassa, Mississip-



pisjä, N. ja S. Carolinasja, Tennesseessä ja Texasissa.

3 p. keuhk. Jefferson Davis'in syntymäpäivä Floridasja, Georgiasja, Alabamasja, Mississippissä, Tennesseessä, S. Carolinasja ja Louisianasja.

4 p. heinäk. Itsenäiseksi julistamisen päivä kaikissa valtioissa. 24 p. heinäk. uutisajakusten päivä Utahissa

16 p. elok. Benningtonin tappelun vuosipäivä Vermontissa.

7 p. syysk. Labor Day (Työmiesten päivä), kaikissa valtioissa, paitsi Arizonassa, Arkansasissa, Mississippissä, Vermontissa, Louisianasja, Nevadasja ja N. Dakotasja. 9 p. syysk. sijäänääjöpäivä ainoastaan Californiasja.

3 p. marrask. maalipäivät kaikissa valtioissa. 26 p. marrask. Riitospäivä kaikissa valtioissa.

25 p. jouluk. Joulupäivä kaikissa valtioissa.

### Presidentin waali 1908.

Ensi presidentin waali tapahtuu tiistaina marrask. 3 p. 1908.

Presidentin ja wara-presidentin walitsewat n. k. walitijjat, „Electors“, jotka taasen walitaan kussakin waltiossa woimasja olewien waali-lakien mukaan. Walitijjain waali tapahtuu joka neljäs wuosi, ensimmäisen maanantain jälkeisenä tiistaina marraskuussa, presidentin wirkaan astumisen edellisellä wuodella.

Yhdyswaltain peruslaisja jädetään, että kunkin

waltion on asetettava, lainlaatijakunnan (legislature) määräämällä tavalla, (niinkuin lainlaatijakunta määrää), tarpeellisen määrän walitijjoita, eli yhtä monta kun sillä waltiollla on edustajaa ja senaattoria kongressissa. Walitijjaksi ei saa asettaa senaattoria, edustajaa tahi ketään henkilöä, jolla on waltion luotto wirka. Päivä, jolloin walitijjat walitaan, on sama kautta Yhdyswaltain.

Tapa, kuinka walitijjain tulee kokoontua ja äänestää Yhdyswaltain presidenttiä ja wara-presidenttiä, on jeditetty perustuslaisja, luvussa 12 ja kuuluu:

Walitijjain tulee kokoontua kunkin omassa waltiossaan ja walita suljetulla äänestyksellä presidentin ja wara-presidentin, joista kumminkin toinen ei saa olla saman waltion asukas kuin he itse; heidän tulee merkitä äänestyslippuun kenet he walitsewat presidentiksi ja eri lippuun kenet he walitsewat wara-presidentiksi, tehdä eri luettelo henkilöistä äänestetty presidentiksi, ja eri luettelo henkilöistä äänestetty wara-presidentiksi sekä kuinka monta ääntä kunkin on saanut, ja nämät listat heidän tulee allekirjoittaa ja todistaa sekä lähettää fineillä warustettuina senaatin presidentillä, sillä paikkakunnalla, missä Yhdyswaltain hallitus sijaitsee.

## Sijällys:

	Sivu
Makulause .....	3
Kalenteri-osasto .....	5
Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan johtokunta .....	17
Kirkkokunnan papit ja asuinpaikat .....	17
Vuoden vaihteessa, kirj. M. R. ....	18
Muitamia piirteitä Harborin y. m. seurakuntain kehityksestä, kirj. W. W. ....	23
Piirteitä Fitchburgin seurakunnan vaiheista, M. R. ....	33
Pikajilmäys kirkollisiin oloihin ympäristöllä, M. S. ....	38
Waynardin ev. luth. seurakunta, kirj. M. R. ....	42
Harlemin ev. luth. seurakunta, kirj. M. R. ....	47
Spartan seurakunta, kirj. S. R. ....	54
Mukouksesta, kirj. M. R. ....	60
Amerik. Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan synty ja kehitys, kirj. M. R. ....	64
Chatham, Mich., kirj. S. ....	74
Herra armahtaa pelkäävänsiään, kirj. M. R. ....	75
Wainajan haudalla, kirj. M. S. ....	79
Pietari Petersonin muistolle, kirj. M. S. ....	81
Sattuwa sana, kirj. S. S. ....	84
Ev. Luth. Kansalliskirkkokunnan vuosikertomus, kirj. W. W. ....	86

## Sivu

Mosjanoma, kirj. S. S. ....	99
Mutuntemme alkua ja loppu, kirj. M. R. ....	102
Yhmiskunnan pelastus, kirj. M. R. ....	106
Vapautteen kutsutut, kirj. S. S. ....	108
Läydellinen joululilo, kirj. M. R. ....	110
Kehoitus Herran omille, kirj. S. S. ....	114
Difea voitto .....	116
Nouje pyhään taisteluun .....	119
Kaikkein edestä .....	122
Voikki on paula, kirj. S. S. ....	125
Selitystä ja itsepuolustusta, kirj. W. W. ....	126
Sananen tunnustuskirjoista, kirj. W. W. ....	135
Muistelmia Naamatun kääntämisestä eri kielille, kirj. S. R. ....	137
Kaikki ovat saaneet armon, ....	138
Kerskatkaa itseänne Herrassa .....	141
Laillisia juhlapäiviä Yhdysvalloissa .....	145
Presidentin vaalit 1908 .....	146